

®
тернес

Коллекция

Любими
АВТОРИ

ДЖАНЕТ ДЕЙЛИ

Заради Майк

**& Страна
на желанията**

Два завладяващи романа – едно жадувано пътешествие!

ДЖАНЕТ ДЕЙЛИ
ЗАРАДИ МАЙК. СТРАНА НА
ЖЕЛАНИЯТА

Превод: Росица Палазова, Мария Христофорова

chitanka.info

ЗАРАДИ МАЙК

Пет години след развода си с Маги, Уейд се връща в Сиатъл с шокиращата новина, че възнамерява да се ожени за младата, изискана и уравновесена Белинда. Той се обръща към Маги с молба да му помогне да съобщи вестта на сина им Майк, за чиято детска психика тя ще бъде не по-малка изненада. Но вечерята, целяща да запознае Белинда с Маги и сина ѝ, ще осуети плановете им...

СТРАНА НА ЖЕЛАНИЯТА

Отчаяна заради разваления си годеж, провала си като актриса и липсата на приятели, Ларейн се нуждае от промяна. Какъв по-удачен случай да избяга поне за малко от славата си на студена и пресметлива жена от пътуването ѝ до уединеното ранчо в Юта, където ще се снима за последния си филм? Но тук съдбата ѝ готви поредната си изненада в лицето на арогантния Травис...

ЗАРАДИ МАЙК

ПЪРВА ГЛАВА

Малкият спортен автомобил изсвистя надолу по улицата под свод от буйно разлистени дървета. Гюрукът на колата беше свален и вятърът развяваше златисточервената коса на шофьорката, облечена в удобни дънки и синя памучна блуза с навити до лактите ръкави.

Миг преди да свие в пресечката, Маги Рафърти се огледа за приближаващи коли и продължи напред. Новото просторно игрище се виждаше и тя намали, за да влезе по чакълестата алея пред входа. Спря и се взря през опушено сивите стъкла на слънчевите очила, после с нетърпелив жест ги повдигна на главата си. Зелените ѝ очи се спряха на група момчета и тя сложи ръка върху клаксона.

Моментално едно от тях се отдели от групата и се запъти към нея, размахвайки бейзболна ръкавица. Спря се за миг и махна с ръка към останалите, след което продължи да се придвижва заднишком към колата.

— Ще се видим в петък, момчета! — останал почти без дъх, той скочи на седалката, а тъмните му очи искряха от вълнение. — Здравсти!

— Ти си „здрасти“! — усмихнато отвърна Маги и леки трапчинки се появиха на бузите ѝ. — Съжалявам, че закъснях. Надявам се, че не ти се наложи да чакаш дълго.

— Всичко е наред — пренебрегна той извинението и неволно пъхна юмрук в ръкавицата. — Започвам да свиквам с тази малка подробност, че винаги закъснях — каза с търпеливо снизхождение, присъщо на възрастните.

— Много ти благодаря, Майк. — Тя се усмихна и се протегна, за да дръпне надолу към челото му козирката на бейзболната шапка. Точността не бе сред нейните добродетели, но нямаше нужда десетгодишният ѝ син да ѝ го напомня.

— Хей, я стига! — възнегодува Майк и смъкна шапката, за да я сложи отново както си беше. За миг се видя гарвановочерната му коса, малко по-тъмна от очите.

Погледът на Маги се плъзна по профила на момчето и се задържа върху множеството лунички, накацали по носа и скулите му — единственото видимо нещо, което бе наследил от нея.

— Казах ти да не правиш така! — каза той.

— Съжалявам, забравих. — Не бе съвсем вярно. Майк смяташе, че вече е твърде голям за целувки и прегръдки, и те го смущаваха. Маги не можеше да потисне желанието си да го докосва и гали, затова го прикриваше под формата на закачливи жестове.

— Вкъщи ли отиваме или не? — бързо попита той.

— Да, право вкъщи.

Докато се озърташе, за да обърне, погледът на Маги попадна върху мъжа в колата, паркирана до нейната. Бе висок, около тридесетте, със светлокестенява коса и кадифени очи, изглеждаше твърде добре и имаше загар като на спасителите от плажа. Наблюдаваше я, а в очите му се четеше възхищение. Устните му се извиха в усмивка, придружена от леко кимване на главата в знак на безмълвен поздрав.

Маги без колебание отвърна на усмивката и кимването. Един от съотборниците на Майк заобиколи колата и се покатери на предната седалка. Тя въздъхна със съжаление. Защо приятно изглеждащите мъже неизменно се оказваха женени за малки женички, които ги очакваха вкъщи?

Маги смъкна очилата на носа си и зави по празната улица.

— Как беше първата тренировка? — Бейзболният сезон на Малката лига току-що започваше. Дори не й се мислеше за напрегнатата лятна програма, която предстоеше.

— Върхът! Треньорът каза, че от мен ще излезе добър играч, защото ставам за всичко, с изключение на питчър, разбира се. Май ще трябва да поупражнявам хвърлянията. — Той се замисли върху идеята.

— Освен да станеш добър на бейзболното поле, ще трябва да се постараяш поне за още едно-две неща.

— Предполагам — призна Майк. — Но трябва да подобря удара си. Не се справих много добре днес.

— Това е едва първата ти тренировка — напомни му Маги.

— Да, знам. Тренерът каза, че ще ме научи на някоя друга хватка при хвърлянето и всичко останало, ако идвам по-рано от другите. Мислиш ли, че ще можеш да ме водиш малко по-рано?

— Днес нямаше да закъснееш, ако Аарон не ми се беше обадил от офиса точно когато тръгнахме. — Маги правилно изтълкува въпроса като заядлива забележка относно навиците ѝ.

— Да, но ти винаги оставяш всичко за последната минута. И ако изскочи нещо непредвидено, все закъсняваме.

— Следващия път ще тръгнем по-рано — обеща тя.

В края на улицата се виждаха синкави отблясъци — слънчевите лъчи се отразяваха от гладка водна повърхност. В Сиатъл лазурни отблясъци играеха едва ли не зад всеки ъгъл — най-често идваха от някое езеро или заливче.

— Няма смисъл да ме взимаш. Винаги мога да си дойда и пеша.

— И преди сме говорили за това, Майк. — Устните ѝ се свиха, раздразнение се изписа по лицето ѝ от факта, че той засяга тема, по която отдавна вече са се разбрали. — Твърде далеч е за разходка пеш.

— Нямаше да е толкова далече, ако имах колело с десет скорости. Видях едно...

— Рожденият ти ден се задава.

Майк изпъшка.

— И лятото почти ще е свършило дотогава.

— Ако се бе грижил малко повече за старото си колело, сега нямаше да си без него.

— Забравих да го заключа само веднъж! Откъде да знам, че някой ще дойде и ще го открадне.

— Надявам се, че си извлякъл поука и ще си по-внимателен със следващото.

— Щом си решила да ми подаряваш колело за рождения ден, защо трябва да чакам? Не мога ли да го получа по-рано?

— Ще видим.

— Може би, ако пиша на татко, той ще ми купи — промърмори Майк, недоволен от половинчатото ѝ обещание.

Маги му хвърли гневен поглед.

— Току-що провали шансовете си да получиш колело преди рождения ден! Хиляди пъти съм ти казвала да не всяваш раздори между мен и баща ти. Ако успееш да го убедиш да ти вземе колело преди рождения ден, ще го заключа до тогава. Разбра ли?

— Да, мамо — измърмори Майк и се намръщи. Маги потисна въздишката си, зелените ѝ очи отново се загледаха в пътя. Господи, как

мразеше да се прави на строгия родител! Но всъщност едва ли имаше друг избор. Майк се държеше като всяко дете на разведени родители. Ако го оставеше да я изнудва, щеше да се качи на главата ѝ. Но тя нямаше да позволи на когото и да било да се качва на главата ѝ, най-малко — на собствения си син.

— Добре — опита се тя да разсее напрежението, — вече ще те карам на тренировки винаги по-рано, за да може треньорът да те научи на тънкостите в хвърлянето.

— Знам защо ще ме караш по-рано — заради тренера. Забелязах как те гледа — засмя се Майк.

— Не знам за какво говориш. Дори не видях Андерсън.

— Не, имаме си нов треньор, Том Дарби. Онзи в колата, високият симпатяга. Искаш ли да те запозная с него?

— Съпругата му сигурно не би одобрила това, Майк.

— Не е женен. — Усмихна ѝ се широко. — Да не мислиш, че се опитвам да те уредя с някой женен тип с деца?

— Ако изобщо трябва да се „уредя“ с някого, и сама мога да се погрижа за това.

— Съдейки по това как те гледаше, няма да е нужно много — заяви Майк със завладяваща сигурност. — Би искал да го направи с теб, веднага се вижда.

Откровението му предизвика буря от възмущение и укор, но Маги я преглътна и направи само невинна забележка:

— Виждаш повече, отколкото трябва.

— Това са фактите от живота, мамо. Човек не може да ги пренебрегва. — Той повдигна рамене. Осъзнаваше, че се е държал скандално, и се наслаждаваше на усещането. — Не е моя вината, че имам хубава майка и че половината от момчетата те мислят за по-голямата ми сестра.

— Имаш ли нещо против? — Тя му хвърли любопитен поглед, докато завиваше по магистралата към дома им.

— Не, просто казвам на всички, че са ти правили пластична операция на лицето и че в действителност си много по-възрастна.

— Майк! — Не знаеше дали да се ядоса, или да се разсмее и от объркване не направи нито едното, нито другото.

Той сърдечно се засмя, намирайки учудването ѝ за изключително забавно.

— Не съм им казвал такива работи, мамо. Честно! Но трябваше да си видиш физиономията!

Маги спря колата пред гаражната врата.

— Още малко — и ще трябва да погледнеш собствената си физиономия! — Но заплахата не беше отправена сериозно.

— Честно, мамо! — Той отвори вратата, но се поколеба, преди да излезе. — Нямам нищо против, че изглеждаш толкова млада и хубава. И няма да имам съвсем нищо против, ако треньорът ти стане гадже.

— О, така ли! — Маги изгаси колата и извади ключа. — Мислиш ли, че това би ти помогнало да натрупаш точки пред него?

— Е, поне няма да навреди. Би му било доста трудно да не пуска в игра сина на момичето, с което излиза, нали?

— Но ако синът заслужава да си седи на пейката, майката може да подметне това на треньора.

— Е, добре де — въздъхна той и изскочи от колата, — не можеш да виниш някого, който се опитва да огледа нещата от всеки ъгъл.

Маги поклати неодобрително глава и излезе от алеята пред къщата. Майк бързо се понесе по стъпалата, като ги взимаше по две наведнъж. Стигна горе и зачака нетърпеливо, докато майка му ровеше в портмонето за ключовете си.

— Какво има за обяд? Умирам от глад!

— Домашна юфка. — Тя му подаде ключа, за да отключи, и се протегна за писмата в кутията.

— Може ли да ядем веднага? — Майк беше вече в къщата и се отправи към кухнята, като захвърли пътем бейзболната ръкавица на канапето.

— Мястото на ръкавицата е в стаята ти, а обядът ще е след двадесет минути. Измий се, докато аз нарежа салатата.

— Опитваш се да ме превърнеш в заек. Салата! — възропта Майк.

— Ръкавицата! И се измий! — напомни му Маги. Хвана го, преди да е стигнал кухнята, и го тласна обратно към всекидневната. — Освен това обичаш салатата, така че не разбирам от какво се оплакваш.

— Не и на всяко ядене.

След забележката Маги се позамисли и си призна, че напоследък в менюто ѝ липсва разнообразие. Предположи, че това е проблем, с който се сблъскват всички работещи майки. Да готвиш само за двама

души също не беше лесно. И все пак критиката бе справедлива и тя трябваше да направи нещо, за да промени това положение през останалата част от двуседмичната си отпуската.

Остави писмата върху плота и започна да се рови в кухненските шкафови. Имаше достатъчно време да прегледа сметките по-късно. Точно сега имаше едно гладно момче, което трябваше да нахрани.

„Момче“. Думата предизвика появата на трапчинките по бузите ѝ, особено когато си припомни днешния коментар за треньора. Майк бързо надрастваше определението „момче“.

А и това сватосване! Все пак много по-добре беше, че той няма нищо против личния ѝ живот. Щеше да е непоносимо, ако е ревнив и я осъжда за това, че се вижда с други мъже. Пък и Майк бе само на пет, когато тя получи развод, така че емоционалните му белези не бяха много дълбоки.

Майк очевидно харесваше новия си треньор. Том Дарби — Маги беше запомнила името. Изглеждаше красив, имаше нещо шотландско в него и никак не би било честно да твърди, че не ѝ е симпатичен. Той очевидно обичаше децата, иначе нямаше да е треньор на отбора на момчетата. Повечето от избраниците ѝ, с които се бе срещала напоследък, бяха или твърде млади, или почти стари, а този Том Дарби беше... Маги обузда въображението си. Човекът дори не я бе поканил на среща — ако изобщо някога я поканеше, — а тя вече претегляше шансовете му!

Майк влетя в кухнята.

— Ръкавицата е в моята стая, а ръцете ми са измити. Може ли вече да ядем?

Маги набързо го огледа и кимна.

— Седни на масата, докато преценя с какво да заместя салатата.

— Не можем ли просто да забравим за салатата? Обещавам довечера да изям две порции зеленчуци вместо сега! Умирам от глад! Наистина развих огромен апетит на игрището.

Устните ѝ трепнаха в усмивка и тя се предаде:

— Е, добре. Сядай на масата, а аз ще сложа телешкото и юфката.

По-късно, докато Майк ядеше втора порция юфка, Маги занесе празната си чиния в мивката, взе писмата от плота и се върна на масата. Внимателно отдели рекламните брошури от сметките и стигна до последния плик. Още преди да види марката от Аляска, позна

ясния, четлив почерк. Сърцето ѝ трепна за миг, а после продължи с нормалния си ритъм.

— Имаш писмо от баща си, Майк.

Подавайки плика на сина си, палецът ѝ закри адреса на подателя и името Уейд Рафърти.

— Върхът! — Той заряза чинията си, за да разкъса плика с нетърпението на дете, което отваря подарък.

Маги отпи от чашата с мляко, опитвайки се да прикрие пристъпа си на ревност.

Майк прочете първите няколко реда и възкликна:

— О, боже! Идва си у дома!

Сърцето ѝ отново прескочи един такт.

— Защо се връща в Сиатъл? — Тя отказа да използва думата „у дома“.

— За да ни види, разбира се. — Майк продължи да чете писмото. „Не нас. Идва, за да види теб, а не нас“ — мълчаливо го поправи Маги. Уейд имаше интерес да я види, колкото и тя него.

— Баща ти пише ли кога ще дойде?

Бяха изминали шест години от последната им среща — малко след развода, преди той да замине за Аляска. Самият Уейд бе настоял пред ръководството на компанията да го прехвърлят там. Разбира се, Майк се виждаше с него, летеше до Аляска през летните ваканции и за коледните празници.

Първия път, когато момчето отиде, Маги се притесняваше ужасно през цялото време до завръщането му. Когато се върна, тя се почувства още по-зле — всяко изречение започваше с думата „татко“. До ден-днешен изпитваше ревност, макар и не така силна, както тогава.

Да се определи петгодишният ѝ брак с Уейд като бурен период в живота ѝ, би било меко казано. Това бяха пет години, изпълнени с непрестанни разгорещени спорове, като при това и двамата се редуваха да си искат развод — и най-накрая желанията им съвпаднаха.

Прекалено еднакви бяха един за друг: нейната сприхавост съперничеше на опустошителния му гняв. И все пак, независимо от всичко, след развода те поддържаха цивилизовани отношения помежду си — и причината за това бе най-вече Майк.

— Идва си в неделя... — Майк погледна към стенния календар в кухнята, изпъстрен с бележки около важни дати. — Ауу! Идва си тази неделя! — Той ѝ посочи две изречения в писмото. — Пише го тук: „Ще се видим в неделя. Ще ти се обадя сутринта.“ Тази неделя. Ауу!

— Обяснява ли защо? Искам да кажа, ти не му ли писа последния път, че с нетърпение очакваш лятото, за да отидеш в Аляска? — Маги се почувства неудобно. Много по-добре се чувстваше, когато от Уейд я деляха стотици километри. — Баща ти със сигурност знае колко много искаш да отидеш. Защо тогава те разочарова?

— Аз не съм разочарован. Всъщност дори предпочитам той да дойде. И татко знае това, защото неведнъж съм го молил да се прибере. Мамо, мислиш ли, че татко би могъл...

— Няма да отседне тук! — разбрала края на въпроса по изражението му, моментално отхвърли идеята Маги. — Пък и съм сигурна, че баща ти няма да иска.

— Това беше само една идея. — Майк повдигна рамене — и се опита да скрие разочарованието си.

В зелените очи на Маги се четеше разбиране, докато наблюдаваше изпитателно лицето на сина си.

— Майк — колебливо започна тя, — надявам се, не храниш напразни надежди, че аз и баща ти можем отново да се съберем. И двамата се опитахме да спасим брака си, но просто не се получи.

— Да, знам. — Нито призна, нито отрече, че е очаквал нещо подобно. — Спомням си как си крещяхте един на друг. Това е всичко, което помня.

— Съжалявам, Майк.

Той сгъна писмото и го пъкна в плика.

— Мразя кавгите! — заяви той с неочакван плам в гласа.

Маги повдигна глава, внезапно осъзнала, че нежеланието на Майк да спори или да се сърди дълго е резултат от кавгите, на които бе ставал свидетел. Тя и Уейд му бяха причинявали болка.

— Понякога споровете са за добро, Майк. Те прочистват атмосферата, изкарват много неща наяве и изглаждат недоразуменията. Нормално е двама души да спорят. При мен и баща ти обаче за съжаление стана така, че никога не успяхме да разрешим

разногласията си. Не успяхме да стигнем до взаимно съгласие. Е, случва се и така — опита се да обясни тя, но ѝ беше трудно.

— Никога ли не си била щастлива с него?

— Разбира се, че бях. В самото начало — призна си Маги. — Баща ти ме омагьоса по такъв романтичен начин! Беше много властен. И едва след като се оженихме, осъзнах, че не искам никой да има власт над мен. А баща ти не можеше да ме приеме като равна.

Майк нетърпеливо дръпна стола от масата.

— Защо винаги говориш за него като за „баща ти“? Има си име, както всички останали — промърмори той.

— Навик — предполагам, останал от времето, когато ти беше още малък. — Това не беше цялата истина. Все още изпитваше трудност да произнесе името му. „Баща ти“ ѝ се струваше по-лесно — не можеше да обясни защо.

— Е, както и да е, той идва в неделя и аз съм щастлив. — Майк стана от стола, като остави храна в чинията си. — Мисля да отида и да видя Дени, може да поиграем на гоненица.

За пореден път Маги забеляза как той избягва спора с нея.

Негов ред беше да мие чиниите, но не ѝ се искаше да си създава неприятности, като му го напомни.

Този път тя щеше да ги измие.

На следващите тренировки Маги удържа обещанието си и го закара по-рано, така че Майк успя да потренира удара си. Един от съотборниците му бе вече там, седеше на пейката и подхвърляше топка във въздуха.

— Ето го и Рони! — Майк изскочи от колата още преди Маги да превключи скоростта и да паркира. Като затваряше вратата, той се спря за секунда и попита: — Не можеш ли да останеш за малко и да погледаш тренировката?

Колата, която Том Дарби караше миналия път, не се виждаше никъде. Маги се поколеба за миг, после се съгласи:

— Ще остана, поне докато дойде треньорът ти.

Маги остана най-вече защото не ѝ се искаше да оставя Майк сам — крайна предпазна мярка, призна си тя. Имаше и друга причина — желанието ѝ отново да види Том Дарби. Първото ѝ впечатление можеше да се окаже погрешно. Може би при следващата им среща той щеше да ѝ се стори не чак толкова привлекателен.

— Върхът! — отвърна Майк на решението ѝ и се втурна да поздрави приятеля си.

Маги го последва, без да бърза. Докато тя стигне високата телена ограда, която предпазваше зрителите от топката, Майк вече бе успял да убеди другото момче да поиграят заедно. Маги се подпря на един стълб и се загледа как подхвърлят топката напред-назад.

Чу шума от затварянето на автомобилна врата. Погледна през рамо и зеленикав блясък огря очите ѝ: с безгрижни стъпки треньорът на Майк приближаваше към нея. Беше хубав, дори твърде хубав, реши тя и насочи отново вниманието си към момчетата на игрището.

— Добро утро! — Гласът му бе приятно нисък. Том Дарби спря до нея.

Погледът ѝ се устреми към него. Кадифените очи, с които я гледаше така възхитително, бяха изпъстрени със златисти петънца. И в по-близък план първото ѝ мнение не се промени.

— Добро утро! — естествено отвърна тя. — Прекрасен ден, нали?

Той кимна и добави:

— С такива дни хората в Сиатъл често се хвалят, но рядко виждат.

Маги не отрече, че в повечето случаи приказките за хубаво време бяха преувеличени. Вместо това се усмихна широко и отбеляза под формата на въпрос:

— Не сте тукашен, така ли?

— Не по рождение. От Южна Калифорния съм. — Личеше си. С този златист загар изглеждаше така, сякаш току-що се е върнал от плажа. — Но обичам да сменям обстановката — допълни той.

Многозначителното му изражение, докато я наблюдаваше, ясно показваше, че под „обстановка“ няма предвид планините и морето. Някоя жена, притежаваща поне капчица женственост, не би могла да устои на този поглед. Маги не правеше изключение. Ако до този момент бе имала някакви съмнения относно собствената си поразителна красота, сега всички те трябваше безследно да се стопят и да изчезнат. — Хубаво място за живеене. — Уклончивият ѝ отговор скри факта, че е отгатнала подтекста на думите му.

Погледът ѝ отново се насочи към бейзболното игрище и двете момчета. До този момент никой от тях не бе забелязал пристигането на

треньора им. А и Том Дарби не бързаше да ги осведоми за присъствието си. Този факт породил у Маги приятно задоволство.

— Ще останете ли да видите тренировката? — Начинът, по който Том зададе въпроса, ѝ подсказа, че ще се радва тя да остане.

— Боя се, че няма да мога. — Печална усмивка се появи на устните ѝ. Тая сутрин имам да свърша куп задачи. Обещах на Майк да остана, но само няколко минути.

Маги не призна, че се е съгласила да изчака до неговото идване. Не желаше Дарби да си мисли, че той е единствената причина или дори основната причина тя да остане, защото не отговаряше на истината. В същото време не ѝ се искаше да пренебрегне съвсем интереса, който проявяваше към нея.

Този път и Том погледна към двете момчета, които се гонеха.

— Малкото ви братче е добър играч.

— Не ми е брат — поправи го Маги и забавна искрица проблесна в зелените ѝ очи. — Майк ми е син.

Стъписаните му кафяви очи ѝ хвърлиха изненадан поглед.

— Извинявайте, госпожо Рафърти! Сигурно сте били дете, когато сте се омъжили.

— Не, не бях. И се казвам Маги.

— Том Дарби — представи се той. Погледът му се плъзна по лявата ѝ ръка, върху която липсваше венчална халка.

Маги усети въпроса, изписан на лицето му, и се канеше да го осведоми за необвързаното си положение, но тогава Майк се провикна и този шанс бе загубен.

Двете момчета се втурнаха към телената ограда.

— Тренер, казахте, че ако дойдем по-рано, ще ни покажете някои тънкости на хвърлянето — напомни Майк, почти останал без дъх и преливащ от нетърпение и ентузиазъм.

— Дадено! — обеща великодушно Том и се усмихна. — Бухалките са отзад в колата. Защо не отидете да ги вземете? — Но когато те се втурнаха да изпълнят заръката му, той изведнъж се провикна подире им: — Чакайте малко — заключена е. Ще трябва сам да ги взема.

Разговорът насаме пропадеше. Но Маги не се отчая. Щеше да има и други възможности.

— По-добре да вървя — каза тя, обръщайки се към всички, но имайки предвид Том, и после се отправи към колата. Последната ѝ реплика бе предназначена за сина ѝ: — Ще те взема след тренировка.

— Добре. — И той разсеяно ѝ махна за „довиждане“.

През седмицата не изникна друга възможност двамата с Том Дарби да продължат разговора, който момчетата бяха прекъснали. Същия ден Маги закъсня на връщане и Том Дарби вече си бе тръгнал. На следващата тренировка Маги докара Майк рано, но не можа да остане, а после отново закъсня с прибирането му. Нищо не можеше да се направи.

Искаше ѝ се да свърши толкова много неща, преди Уейд да пристигне в неделя. Най-голямата задача бе пролетното почистване на къщата — трябваше да свети от чистота, когато той дойдеше. Освен това искаше да купи нови пердета за кухнята и столовата. Ново кухненско оборудване привлече погледа ѝ в магазина и тя, разбира се, го купи. Наред с другите приготовления успя да отскочи и до фризьорския салон.

Прекрасно осъзнаваше, че върши всичко това заради Уейд. Всичко бе обмислено с педантична отмъстителност. Искаше ѝ се той да види колко добре се справя сама. Правеше всичко, за да го впечатли, и дори не се срамуваше да си го признае.

ВТОРА ГЛАВА

— Хей, мамо, до обяд ли смяташ да спиш? Гладен съм!

Маги отвори едното си око и видя Майк да стои на вратата на спалнята. Тя изстена и покри глава със завивката, опитвайки се да се скрие от сина си и от светлината, която струеше през прозореца.

— Направи си овесена каша — промърмори тя. — Достатъчно си голям, за да си приготвиш закуска!

— Неделя е! — възропта синът ѝ.

Маги отново изстена. Неделен ритуал бе закуската да е нещо по-специално. Никаква топла каша или препечени филийки, нито пък набързо изпържени яйца през този ден. Не, в неделя се приготвяха палачинки с боровинков сироп и бекон и двамата им се наслаждаваха, без да бързат за, където и да било.

— Хайде, мамо, ставай! — настоя Майк, след като тя не прояви никакви признаци на съживление. — Татко може да се обади всеки момент.

Това ѝ отвори очите, отговорностите ѝ за деня я заляха като студен душ. Отметна чаршафа, размърда се и седна на ръба на леглото. Прозя се и за миг остана неподвижна, за да отърси съня от очите си. Майк все още стоеше на вратата, сякаш се боеше, че тя всеки момент може да се мушне обратно под завивката.

— Е, добре, станах! Върви да сложиш малко кафе — отпрати, го тя към кухнята. — Ей сега идвам и аз.

Момчето се поколеба за миг, после тръгна.

Маги нахлузи на краката си чифт пухкави чехли и се затътри към гардероба. Пренебрегна новия халат, който висеше вътре, и се насочи към стария — съвсем избелял и вече протрит от носене.

„Старата вярна дрешка“ бе виждала и по-хубави дни. Единият ръкав бе съдран. Две копчета бяха скъсани и лежаха на пода. Но бе удобен почти колкото чифт стари обувки — практичен, топъл и изпитан.

Опипа косата си, за да се увери, че всички фиби и ролки са по местата си. Мярката бе предприета, за да се запази красивата прическа, която ѝ направиха във фризьорския салон миналата сутрин. Понякога обемът на златисточервената ѝ коса се губеше след сън, а на Маги не ѝ се рискуваше точно днес. А и след дългото мятане и въртене през нощта идеята за тези грижи бе повече от добра.

Не можа дори насън да забрави, че Уейд пристига. Непрекъснато се опитваше да си представи как ще се държи той и как изглежда пет години по-късно. Не успя да реши и дали тя трябва да е хладна и учтива, или по-добре безразлична, но приятелски настроена. Как е най-подходящо една жена да се държи с бившия си съпруг? Дори и сега отговорът ѝ убягваше. На вратата на банята се спря. Повдигна рамене и се насочи към кухнята. Щеше да има достатъчно време да оправи косата си и да сложи малко грим, след като Уейд се обадеше да каже кога точно пристига.

В кухнята кафеварката весело жужеше. Маги жадно вдъхна аромата на кафе и извади съда, в който пържеха бекона. Докато той цвъртеше, тя разбърка сместа за палачинки и загрея тигана, като междувременно натовари Майк със задачата да сложи масата.

Открадна си глътка от живителната течност в чашата и забеляза, че синът ѝ съсредоточено наблюдава телефона върху кухненския шкаф. Знаеше с какво нетърпение очаква обаждането от баща си, но не каза нищо.

Тя сложи чиниите на масата, но Майк не налетя на любимата си храна с обичайния ентузиазъм. По-скоро си играеше, отколкото се хранеше, а погледът му почти не се отлепяше от телефона. Половината палачинка преливаше от боровинков сироп, докато той бавно я развиваше, чоплейки я с вилицата си.

— Ето ти още бекон. — Маги му предложи чинията.

Момчето поклати отрицателно глава.

— Защо не се обажда? В писмото пише, че ще се обади в неделя сутринта.

— Малко е раничко. — Стенният часовник показваше няколко минути след осем. — Може би си мисли, че все още спиш.

— Ама той знае, че ще чакам да ми се обади!

— Да, но миналата нощ ти каза, че ще се прибере късно. Може би е решил да поспи повечко тази сутрин.

— Хм! Татко никога не се успива — отхвърли Майк това предположение като неподлежащо на обсъждане.

А и Маги трябваше да си признае, че е прав. Уейд винаги бе отвратителен ранобудник и непрекъснато я критикуваше, че е такава поспалана. Уейд винаги беше точен на срещи, дори идваше и по-рано, докато тя по навик закъсняваше.

Списъкът с различията помежду им бе твърде дълъг. Там бяха корените на непрестанните конфликти от времето на съвместния им живот.

— По-добре да изядеш тази палачинка, преди да се е превърнала на каша — посъветва сина си Маги и спря да мисли за отминалите проблеми, които разводът бе решил.

— Вече не съм гладен. — Майк. Побутна чинията си. Тъмните му очи се втренчиха в светлокафявия телефон, сякаш искаше да го накара да звънне.

— Майк, нали знаеш мъдростта „Колкото повече чакаш нещо, толкова по-бавно става то“? И твоята работа с телефона е същата. Защо не провериш, дали вестникарчето не е донесло вече неделния вестник? — И като го видя, че се колебае, добави: — Можеш да чуеш телефона и отвън, а пък няма да ти отнеме и минута.

— Е, добре — неохотно се съгласи той и се запъти към задната врата.

Маги се надигна и започна да разтребва масата. Оставяйки мръсните чинии за момент, покри чинийката с маслото и я сложи в хладилника.

Вратата се затвори зад Майк.

Боровинков сироп бе засъхнал по стените на буркана. Тя избърса лепкавите остатъци и го прибра в хладилника. Вдигна каната с портокалов сок, но капакът не бе затегнат — търкулна се на пода и се пъкна в тънкия процеп между хладилника и шкафа.

— По дяволите! — изруга Маги под носа си и се наведе.

Успя да види капака в тъмния процеп. Коленичи и едва-едва провря ръката си, опитвайки се да го достигне. Пръстите ѝ го докоснаха. Пъкна ръка още по-навътре и дори достигна с нокти вътрешния му ръб. Бавно и внимателно извади ръката си, държейки капака.

— Хей, мамо! Виж кой донесе вестника! — развълнувано извика Майк.

Маги стоеше на четири крака на пода и извърна глава към отворената врата.

— Татко тъкмо сега пристигна. — Майк погледна нагоре към високия мургав мъж, който го следваше. — А аз си мислех, че първо ще се обадиш.

— Щях — отвърна познатият плътен глас. — Но понеже и бездруго ме очаквахте, реших, че няма смисъл. И вместо да звъня, направо дойдох. — Тъмните му очи се втренчиха в Маги. — Здравсти, Маги!

Стаята за миг се преобърна. Маги се парализира, не можеше да помръдне. Усети познатото ускорение на пулса, докато се вглеждаше в него. Рошавата му черна глава, мъжките му отсечени черти, самоувереното излъчване — всичко това ѝ подейства. Кремавата копринена риза бе леко разкопчана горе и загатваше идеалната мускулатура на гърдите и раменете му. Дългите ръкави бяха навити почти до лактите, погледът му изглеждаше безгрижен и спокоен.

Рой бурни спомени нахлу в главата ѝ. Тялото ѝ помнеше възбуждащите ласки на тези силни ръце. Топлият вкус на целувките му бе запечатан върху устните ѝ, а мъжественото му ухание още се разнасяше в спомените ѝ. Ушите ѝ още чуваха дрезгавите любовни думи, които Уейд бе шептял.

Нямаше нужда да си припомня образа му. Той беше тук, в кухнята, и тъмните му очи блестяха с лека насмешка.

Имаше мръсни чинии на масата. Тежката миризма на готвено се усещаше във въздуха, цялата стая ухаеше на бекона, който цвъртеше в тигана върху печката и пръски, от които плътно бяха осеяли емайлирания капак. Кухнята не представляваше приятна гледка.

Тя самата — също, Маги осъзнаваше това. Беше с ролки и фиби в косата, нямаше никакъв грим, а избелелият и закърпен халат не допринасяше с нищо за по-добрия ѝ външен вид. Сигурно приличаше на карикатура на домакинята сутрин.

Не така го бе планирала. Къщата трябваше да е излъскана, а нейният вид — главозамайващ. Новият ѝ халат, двата драгоценни часа, прекарани във фризьорския салон — всичко това, което трябваше да

му покаже, че все още е красива и в добра форма, всички тези усилия бяха отишли на вятъра.

Горчиво разочарование подпали и без това доста сприхавия ѝ характер.

— По дяволите, Уейд Рафърти! — Маги се изправи на крака, но стъпи на ръба на халата си и едва не падна. Честолюбието ѝ бе така засегнато, че тя запрати капака, изваден с неимоверно усърдие, отново на пода. — Нарочно го направи! Нарочно дойде, без да се обадиш, само за да ме завариш в такова положение! Само ти можеш да бъдеш толкова груб и невнимателен! Махай се от къщата ми! — Бе толкова побесняла, че почти се задавяше със сълзите си.

По време на тирадата ѝ подигравателните искрици в очите на Уейд изчезнаха. Те станаха зловещи, мрачни и смалени до два проницателни процепа. Устата му се сви и това придаде заплашителен вид на острите му мъжки черти.

Ръката му още стоеше на врата на Майк, но и той, и Маги бяха слепи за присъствието на сина си. Докато той самият не привлече вниманието върху себе си:

— Мамо, как можа?

Треперещият му глас и изуменият поглед потушиха бушуващия ѝ гняв. Но белята вече бе сторена. Гневното ѝ избухване бе провалило срещата на Майк с баща му и едва ли имаше нещо, което Маги можеше да каже, за да поправи нещата. Пръстите на ръцете ѝ се вплетоха един в друг, докато се опитваше да възвърне част от изгубеното си достойнство.

— Ще съм ти много задължена, ако върнеш Майкъл до десет вечерта. — Без да остави на Уейд каквато и да било възможност да реагира на студената ѝ молба, тя излезе от кухнята с високо вдигната глава.

Страните ѝ пламтяха, осъзнаваше какъв фарс е разиграла. Беше се държала като господарка на къщата, като зла и отмъстителна вещица.

Първото нещо, което направи, щом стигна до спалнята, бе да смъкне стария удобен халат и да го натъпче в малкото кошче за боклук. После задърпа ролките и сребристите фибри от косата си и ги захвърля към тоалетката. Не спря, докато не чу вратата да се тръшва, и по това

разбра, че Майк и Уейд са тръгнали. Отпусна се тежко на леглото и зарови лице в ръцете си.

В устата си усещаше вкуса на горчиво разочарование и безсилие.

Вчера бе твърдо убедена, че Уейд вече не може да я изкара извън нерви. А само пет минути след идването му се бе разкрещяла като истеричка. Защо той винаги успяваше да я вбеси? И то пред Майк. Маги отчаяно изстена.

Един-единствен извод се натрапваше след цялата история: отношенията между тях бяха също толкова неконтролируеми, колкото и преди. Отсега нататък трябваше да бъде постоянно нащрек.

Междувременно все още ѝ предстоеше трудната задача тази вечер да застане лице в лице с Майк.

ТРЕТА ГЛАВА

Същата вечер Маги седеше с престолено спокойствие на стола във всекидневната.

Къщата отново бе безупречно чиста. Нито една мръсна чиния не можеше да се намери в мивката, нито прашилка пепел — в пепелниците. Самата тя беше гримирана и на главата ѝ нямаше кичур, който да не е на мястото си. Беше облечена в елегантен светлокафяв вълнен костюм, купен специално за случая. С изключение на здраво стиснатите ръце в скута си, изглеждаше спокойна и напълно овладяна.

Една кола спря отпред и тя несъзнателно затаи дъх. Чу как се тръшва врата, но само една. Когато кухненската врата се отвори, колата потегли. Маги бавно си пое дъх.

— Здравей, Майк! — Поздравът ѝ бе преднамерено весел. Надигна се да го посрещне и многозначително погледна зад него. — Баща ти не е ли с теб?

— Не. След като му се развика така сутринта, да не мислиш, че ще дойде? — Въпреки че избягваше да я погледне в очите, в тона му нямаше злоба, а само болка от разочарованието.

— Не, предполагам, че не — призна си Маги. — Следобед направих торта — шоколадова, с шоколадова глазура. Искаш ли едно парче?

— Не, благодаря! — Майк разсеяно прекоси стаята и се тръшна на един от столовете. — Не съм гладен!

— Добре ли изкарахте, ти и ба... Уейд? Къде бяхте?

Жадуваше да го попита дали Уейд е коментирал сутрешната сцена, макар да бе почти сигурна, че не го е направил. Винаги беше поддържаният от двамата.

— Да, добре си изкарахме. — Майк вдигна рамене, показвайки нежеланието си да разказва подробности. — Ходихме до пристанището и стигнахме с ферибота до един от островите.

— Баща... Уейд каза ли колко време ще остане в Сиатъл?

— Не.

Обикновено Майк бе по-разговорлив, отколкото тази вечер, и Маги знаеше причината за неохотните му обяснения. Тя пое дълбоко въздух и започна:

— Съжалявам за тази сутрин, Майк. Наистина съжалявам.

— Как можа да го направиш? — Изглеждаше и объркан, и наранен. — Татко ти каза „здраси“, а ти се развика. Защо? Толкова ли го мразиш?

— Не, не го мразя — отрече Маги и мислено оправда отвратителното си държание с факта, че бе страшно вбесена на Уейд. — Не знам как да ти го обясня, Майк. Може би трябва да си момиче, за да разбереш. — Тя опита да се усмихне закачливо, но това не го размекна. — Минаха пет години, откакто за последно се видяхме с... Уейд.

— Знам! И в мига, в който го зърна, започна да викаш!

— Защото бях с ролки в косата, без червило, навсякъде по масата имаше мръсни чинии, а и бях облякла онзи стар, ужасен халат. Не исках да ме вижда така. Исках да съм красива, с хубава прическа и всичко в къщата да е наред. Притесних се и всъщност точно защото се притесних, се ядосах и избухнах. Всичко това, разбира се, не извинява държанието ми, но се надявам поне да си ме разбрал.

Той се замисли за миг върху обяснението ѝ, после закима несигурно с глава:

— Да, предполагам, че съм те разбрал.

— Уейд просто има талант да ме улавя в най-неподходящия момент. Трябваше да се сетя за това и да се подготвя. — Но станалото — станало, Маги не възнамеряваше да прави трагедия от него.

— Добре де, следващия път, като видиш татко...

— Да, тогава ще се сетя. И сигурно ще му се извиня. — Щеше да го направи заради Майк.

— Татко не е дошъл направо вкъщи, за да те свари неподготвена — защити Майк баща си.

— Разбирам го... чак сега. Нямам търпение да те види, затова е дошъл по-рано, вместо да се обади по телефона. Липсваш му толкова, колкото и той на теб. — Маги не се съмняваше в думите си. — И това ми напомня да те питам какви са планове ви за утре?

— Татко е зает през целия ден. Каза, че имал да свърши някои неща.

— А-а! — Маги се намръщи. — Мислех, че ще прекараш деня с него.

— Не, няма. Защо?

— Следобед се обади Аарон и ме помоли да поработя утре.

— Но нали си в отпуск! — възропта Майк.

— Знам, но Пати си е навехнала глезена и не може да отиде. И тъй като ставаше въпрос за понеделник, казах на Аарон, че мога. Помислих си, че ще си с Уейд. — Тя се замисли за малко. — Ще се обадя на майката на Дени. — Шели Биксбай живееше в съседство и от време на време наглеждаше Майк, докато Маги работеше в офиса.

— Ами мачът?

Маги се насочи към телефона, но веднага спря.

— Какъв мач?

— Бейзболният мач утре следобед! Започва в пет и тренерът иска да сме там не по-късно от четири и половина. Като знам, че не се прибираш преди пет, сигурно ще закъснея и ще си остана на пейката през цялото време. Изобщо няма да вляза в игра!

— Не мисли веднага най-лошото. Тъй като все пак съм в отпуск, ще кажа на Аарон, че ще си тръгна в четири. — Тя вдигна телефонната слушалка. — Колко жалко, че Дени не е в детската лига. Шели можеше да ви закара и двамата.

— Няма да забравиш да му кажеш, нали, мамо? Няма да закъснееш да се прибереш? — недоверчиво повтори Майк.

Пръстите ѝ за миг замряха над номератора.

— Не, няма да забравя и няма да закъснея.

Но тя почти закъсня. Задържа се в офиса до четири и пет. Светофарите бяха развалени и имаше задръстване по главния път, откъдето трябваше да завие за вкъщи.

Пет минути преди часа, в който Майк трябваше да се намира на стадиона, спря пред къщата и натисна клаксона. Майк я чакаше на външните стълби и се устреми към колата още преди да е спряла. Носеше раирания си бейзболен екип, с шапката, чорапите и обувките. Изглеждаше страхотно, но щеше да почервенеет от срам, ако Маги му го кажеше. Хвърли ѝ нетърпелив поглед, след като се метна на седалката до нея.

— Закъсня!

— Само няколко минути — защити се майка му.

Той затвори вратата и Маги даде на заден ход.

— Татко каза, че трябва да навия всички часовници с един час напред и едва тогава ще идваш навреме.

Като чу това спонтанно предложение, гневът се надигна в нея, но тя го сподави.

— Е, не се справям чак толкова зле.

За щастие движението по маршрута не бе оживено. Когато стигна до паркинга, все още пристигаха родители и деца.

Маги се усмихна самодоволно на Майк.

— Виждаш ли? Не си последният! — Спря колата до бордюра, за да може Майк да слезе.

Той се спря пред вратата.

— Няма ли да погледаш как играя?

— Ти каза, че мачът започва в пет. Ще отида да се преоблека и ще се върна. — Маги докосна кремавата си пола и блузата. — Тия дрехи не са точно това, което бих искала да нося, когато сядам върху мръсните пейки.

Майк се втурна към мястото, където се събираше отборът му.

Маги потегли и се усмихна горчиво. Синът ѝ поне не я смърри за закъснението. Имаше моменти, в които се чудеше кой е родителят и кой — детето!

Паркира зеления кабриолет в алеята, изскочи от колата и започна да рови в чантата си за ключовете. Отключи външната врата и я подпря с крак, докато вадеше писмата от кутията. Вече вътре, тя остави вратата да се затвори сама и се насочи към всекидневната. Прегледа пощата в движение, захвърли обувките си на една страна и смъкна чантата от рамото си върху един стол.

Беше се запътила към спалнята, когато звънецът иззвъня. Маги извърна глава и тръгна към вратата. Хвърли бърз поглед към часовника си и отвори. Застина на място.

Пред нея стоеше Уейд и сърцето ѝ лудо заби в гърдите. Забравила беше колко внушителен изглежда отблизо. Не заради ръста си, макар че бе висок — челото ѝ стигаше едва до брадичката му. Не и заради телосложението, тъй като широките рамене бяха съразмерни с тялото му. Имаше големи ръце, с дълги пръсти, с които лесно можеше да обгърне талията ѝ. Не, усещането изцяло се дължеше на силното му излъчване.

Годините бяха оказали малко влияние върху загрубялото му от слънцето и снега лице. Не бяха променили острите му черти, нито бяха смекчили изражението му. Келтските тъмни очи стояха свити, макар че всеки миг клепките можеха да се разтворят и очите му да се изпълнят с живот. Обстановката в Аляска прилягаше на Уейд: природата там бе дива и неопитомена, караше човека да прави компромиси, за да се пригоди към нея, изискваше ум, проникателност и голяма доза самоувереност. Всъщност от тези качества се нуждаеше човек, за да оцелее и в така нареченото цивилизовано общество. И в двата свята Уейд се вписваше идеално.

Едва сега Маги забеляза, че Уейд е наклонил глава на една страна. Осъзна, че не беше проронила и думичка за „добре дошъл“. Все още държеше писмата в ръката си. Стоеше по чорапи, косата ѝ бе разрошена от вятъра, гримът ѝ се бе поизтрил. Уейд отново се беше появил в момент, когато тя далеч не се намираше в най-добрата си форма.

Опита се да скрие пристъпа на гняв, но част от него се прокрадна в гласа ѝ и той прозвуча рязко:

— Майк го няма. Момчетата имат мач тази вечер.

— Няма ли да отидеш да го гледаш как играе? Децата обичат родителите им да са там и да ги насърчават.

Маги настръхна:

— Какво е това? Да не би да искаш да ми внушиш, че не съм добра майка за Майк? И че едва ли не го пренебрегвам?

— Просто зададох въпрос. — Уейд повдигна черните си вежди.
— Какво да направя, че съзнанието ти го тълкува по друг начин!

— Моето съзнание?! — Маги остро си пое дъх при този намек за вина. — Ами твоето? Била съм навсякъде, където е трябвало да бъда до Майк. Ти можеш ли да кажеш същото за себе си?

— Не съм казвал, че мога.

— Преди да започнеш да нападаш хората, първо виж себе си! — предупреди го тя.

— Никога не нападам. Зададох въпрос, на който ти все още не си отговорила.

— В интерес на истината, отивам да го гледам. Но реших първо да се преоблека. — Маги погледна часовника си, секундите летяха. — Мачът започва в пет... така че нямам време за други занимания. И

вместо да си толкова взискателен към мен, защо не изпълниш собствените си задължения като баща на Майк и не отидеш да го гледаш? За него ще бъде новост, ако баща му поне веднъж се появи на игрището.

— Реших да отида на мача още щом Майк ми каза.

— Тогава какво правиш тук? О, да! Не знаеш къде ще се играе мачът, нали? — Сарказмът се прокрадна в гласа ѝ. Тя пристъпи прага, за да му покаже посоката и ръката ѝ леко закачи рамото му. — Вървиш надолу до следващия ъгъл и завиваш...

— Знам къде е игрището — прекъсна я Уейд.

— И тогава какъв беше смисълът да идваш тук? — Маги пристъпи назад, лекият допир помежду им ѝ подежда като електричество. — Ако е само за да се увериш, че и аз ще ходя — изгуби времето си, а и моето.

— Исках да поговорим насаме, макар че не исках да е на стълбите.

Той съзнателно насочи вниманието ѝ към факта, че не го беше поканила вътре.

Завладя я странно напрежение.

— Не ми хрумва нищо, за което да имаме да говорим двамата, било то насаме или не.

— Майк — обяви темата Уейд.

— Майк? — Маги замръзна. — Той се справя чудесно. Здрав е, жизнен, напълно нормален, като всяко момче на неговата възраст. — После проговориха най-лошите ѝ страхове: — Освен ако... не си решил да претендираш за попечителство. Ще се боря за това, Уейд! Няма да ми отнемеш сина! И едва ли можеш да кажеш нещо, с което да ме разубедиш.

Устните му се изкривиха в нерадостна усмивка.

— Не бих и пробвал. Все едно да се опитам да отнема тигърчето от тигрицата. По-добре си прибери ноктите, Маги! Нямам никакво намерение да претендирам за попечителство.

Тя се чувстваше обърквана и все още нащрек.

— Тогава защо...

— Искам да говоря с теб заради Майк. Мога ли да вляза?

Усмихна се бавно и усмивката му разтопи нейното упорство, независимо от решението ѝ.

След секунда колебание Маги отвори вратата по-широко и се отдръпна, за да му направи път. После енергично се отправи към всекидневната, като спря за миг да вземе разхвърляните си обувки и чантата и да остави писмата върху малката масичка. Не погледна към Уейд, макар да усещаше с всичките си сетива, че я следва. Хвърли бърз поглед към часовника си — времето напредваше.

— Разговорът ще трябва да почака. — Маги не съжаляваше. Необходими ѝ бяха няколко минути насаме, за да събере мислите си, преди да е започнала какъвто и да било разговор с Уейд. — Трябва да се преоблека. Няма да отнеме много време. Ако искаш да пийнеш нещо, докато ме чакаш, има бира, кока-кола и студен чай в хладилника, има и нес кафе в шкафа. Вземи си! — Каза всичко това през рамо, докато вървеше през всекидневната към спалнята.

Отказът на Уейд прозвуча вяло зад гърба ѝ:

— Не, благодаря. Не искам нищо.

— Както желаяш. — Не възнамеряваше да му предлага напитки... още по-малко — да му ги сервира.

Тя се изгуби по коридора, благодарна, че поне всекидневната изглежда подредена, за разлика от спалнята ѝ. Захвърли обувките и чантата на леглото, отиде до гардероба и зарови из закачалките за чифт панталони.

Думите на Уейд все още звучаха в съзнанието ѝ. Искаше да говори с нея за нещо, което бе в интерес на Майк, като при това не ставаше въпрос за попечителство. Какво ли можеше да бъде? Училище? Може би някакво частно училище? Не и интернат — никога не би се съгласила с това. Но ако не ставаше въпрос за образованието му, за какво тогава?

Маги не можеше да се сети за нищо друго.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Шумът в коридора я принуди да се обърне. Пулсът ѝ се ускори, щом видя Уейд изправен до вратата, величествен като хищен звяр. Маги се обърна към гардероба и сграбчи първия чифт панталони, който ѝ попадна в ръцете.

Ядът винаги бе най-добрата ѝ защита срещу безспорното му надмощие:

— Казах ти, че няма да отнеме много време!

— Не забравяй, че бях женен за теб. — Той се отдръпна от вратата и влезе в стаята. — Знам колко време може да ти отнеме едно преобличане. Думата „време“ е доста относително понятие за теб. Когато кажеш, че няма да се бавиш, винаги се чудя с какво или с кого правиш сравнение?

Въпреки че откровението му бе забулено с безразличие, то вбеси Маги.

— Никога не съм твърдяла, че съм бърза и точна колкото теб! Съмнявам се дали изобщо някой може да задоволи изискванията ти!

Тя погледна синия вълнен панталон в ръката си и започна да рови в гардероба за съответна блуза.

— Какво е това?

След неговия въпрос Маги надникна през рамо. Уейд държеше стария халат, който тя бе захвърлила в кошчето. Подигравателна искрица светеше в тъмните дълбини на очите му.

— Знаеш много добре какво е това... и защо е там. — Маги издърпа една бледосива блуза от закачалката. Цветът добре открояваше зелените ѝ очи, които сега искряха от раздразнение. Ядосано застана до леглото си с дрехите в ръка. — Обещах на Майк да ти се извиня за вчерашното си избухване, но не мисля, че бих могла да ти простя за това, че се появи изневиделица. Ако знаеш само през колко неприятности преминах, за да изглежда къщата чиста... ходих дори на фризьор, купих си нов костюм, а ти ме завари в момент, когато изглеждах като комедиантка. Не беше честно!

— И в пристъп на гняв запрати „старата вярна дрешка“ в коша.
— Уейд замислено погледна халата. — Виждала е и по-добри дни.

Маги замълча за миг, поразена от факта, че Уейд е познал любимия ѝ халат, че дори се е сетил как тя го наричаше. Умишлено потисна моментното задоволство, което изпита. Е, значи паметта на Уейд действаше безотказно. И какво от това?

— Да, запратих я. — Признанието прозвуча грубо и същевременно равнодушно, с пренебрежение към спомените, свързани с тази дреха. — Имам нов халат в гардероба. Ако го бях сложила, поне нямаше да изглеждам чак толкова ужасно.

— Виждал съм те и по-зле. — Той пусна халата отново в коша.

— Това не е успокоение! — отсече Маги.

— Помниш ли неделята, когато отидохме да гледаме корабите и ти падна от кея във водата? — С дрезгав смях Уейд продължи да си припомня: — Мисля, че беше облечена в нова рокля.

— Не паднах! — Маги изхлузи връхната си дреха и ядно я захвърли на леглото. С отсечени движения започна да разкопчава блузата си. — Токът ми се заклеци в една от гредите и изгубих равновесие. А и не си спомням да си ми помогнал. Стоеше и се хилеше.

— Какво можех да направя? Аз държах Майк. И по-добре, защото можеше да го удавиш. — Все още се подсмиваше (злобно според Маги). — Боже, каква гледка беше! Вода капеше отвсякъде, косата ти приличаше на мокър червен парцал.

— Тогава не го намирах за толкова смешно! Не го намирам и сега.

Тя нетърпеливо откопча копчетата на ръкавите и най-накрая смъкна блузата. Хвърли я върху смачкания куп дрехи.

— Чувството ти за хумор напълно беше изчезнало, докато прецапа водата до брега. Доколкото си спомням, беснееше през целия път към къщи. А когато се прибрахме, стана огромен скандал.

— После ти се изстреля от къщата и не се прибра до полунощ — напомни му Маги.

— Да. — Леката усмивка изчезна от устните му. — Караниците ни винаги са свършвали по два начина: или излизах от къщата, или идвахме точно в тази стая.

— В повечето случаи ти си тръгваше.

Полата ѝ се закопчаваше отзад. Справи се с копчето, но в бързината захвана с ципа част от плата, а после — ивица от копринения си комбинезон.

— По дяволите! — ядосано прошепна тя.

— Не, в повечето случаи завършваха тук, в спалнята — поправи я Уейд. Бе забелязал проблема с ципа. — Ще го оправя. Както е тръгнало, ще го повредиш. — И преди да успее да се съгласи или да възрази, той дръпна ръцете ѝ.

Подчини се в мига, в който усети допира на пръстите му по гърба си. Вълни от обезпокоителни усещания се понесоха из тялото ѝ. Топлият дъх леко се плъзна по голите ѝ рамене, главата му се наведе към нея. Миризмата на мускус от парфюма му се носеше във въздуха, неуловима и главозамайваща. С крайчеца на окото Маги забеляза блестящата му черна коса и усети желание да прокара пръсти през нея. — Физическото привличане бе непреодолимо. Тя навлизаше в опасна зона.

Искаше ѝ се да се бе възпротивила на влизането му в спалнята или поне да бе успяла да смени темата за края на повечето им кавги. Всичко това предизвика интимни спомени, които бе по-добре да се забравят.

След леко дръпване ципът ѝ тръгна свободно. Но паралелно с това пулсът ѝ се ускори. Почувства ужасна слабост в коленете, нещо я сви под лъжичката.

— Готова си, цяла и невредима. — Ръцете му за миг докоснаха бедрата ѝ, докато придържаха полата. Маги не можеше да помръдне, не можеше да диша. — Бях забравил колко си малка!

Този отнесен тих глас ѝ подсказваше, че е насочил цялото си внимание към крехката ѝ фигура и е завладян от мисълта колко лесно би могъл да я вземе в ръцете си.

Маги потърси някой остроумен отговор и изрече първото нещо, което ѝ дойде наум, само и само да прикрие факта, че допирът му я бе развълнувал:

— Малка или не, винаги съм ти била напълно достатъчна — каза тя дрезгаво и веднага ѝ се прииска да си прехапе езика.

— Да. — Ръката му се плъзна към кръста ѝ, той я обърна към себе си, пусна полата и тя се свлече до глезените ѝ. — Дори повече от достатъчна, не мислиш ли?... — Ръцете се спряха на талията ѝ, а

после се плъзнаха нагоре по тялото. Коприненият комбинезон се бе превърнал в нещо като втора кожа, допирът на ръцете му я изгаряше. Тлеещият плам в очите му секна дъха ѝ. — А и ти получаваше обилна доза удоволствие — добави той.

Този поглед събуди всички спящи желания, които лежах в забвение.

Устните му се наклониха към нейните и Маги потрепна. Дали целувката му щеше да бъде същата? Дали щеше отново да възпламени изгарящия огън на страстта? Любопитството и близостта надвиха всяко желание за протест. Беше се понесла по бурното течение на миналото, когато целувките им бяха също толкова обичайни, колкото и кавгите. Устните ѝ се поддадоха на властната му целувка. Предишният огнен пламък се разля по нея, парещ и завладяващ.

Прегръдката му стана по-силна (Маги имаше чувството, че ще счупи ребрата ѝ) — изглежда, и той изпитваше пламенното върховно усещане като нея. Ръцете ѝ се плъзнаха по врата му, пръстите ѝ се заровиха в гъстата коса.

Сладката дива музика в ушите идваше от лудото биене на сърцето ѝ, докато горещината, разливаща се в тялото, размекваше като восък краката и ръцете ѝ. Нейните нежни форми прилепнаха към силното тяло на Уейд, което още повече разпали възбудата във вените ѝ.

Никога не му бе липсвала сръчност при правенето на любов преди, но сега бе по-добър от всякога. По-прекрасен. По-разрушителен.

И тъй като през всичките изминали години на Маги ѝ бе липсвала тази възбуда, сега тя осъзна цената на изгубеното. И тъкмо защото го бе изгубила, сега то ѝ се струваше още по-хубаво.

Целувките му приличаха на силно вино, което завъртя главата ѝ. Тя се понесе в розовия свят на мечтите, където само поривът на ръцете и устата му притежаваше някаква материалност.

В следващия миг целувката свърши — преди гладът ѝ да бъде утолен.

Уейд вдигна глава, продължително се вгледа в полуотворените ѝ очи, които сякаш не искаха да се връщат в реалния свят. Постепенно погледът ѝ фокусира смръщените му очи, които помрачаваха лицето му.

— Старите навици умират трудно, нали? — замислено и с нотка на цинизъм каза той.

Ръцете му все още държаха треперещото ѝ от страст тяло. Вихър от нови въпроси връхлетя замаяното ѝ съзнание. Свежият спомен от целувката му заличи останалите, свързани с горчивината и яда от развода им. Зачуди се дали съзнателно не бе загърбила хубавите спомени от съвместния им живот и дали от необходимост не си бе припомняла лошите само за да не ѝ липсва Уейд.

Беше казал, че иска да говори с нея за нещо, засягащо Майк. Предоставяше ѝ се съвсем нова възможност. След тази разтърсваща целувка може би бе възможно да ѝ предложи отново да се съберат? Вчера Маги би сметнала предложението за ужасяващо и би го отхвърлила веднага. Сега... сега тази мисъл я изпълни с надежда, много слаба надежда. Изведнъж ѝ се прииска да разбере.

— Защо, Уейд? — Усещаше болезнена напрегнатост в гърлото си. — Защо си тук? Защо искаше да ме видиш?

Той се отдръпна от нея и смъкна ръцете ѝ от врата си. Брадичката му леко потрепна и се сви от неочаквано напрежение.

И едва когато физическият контакт между тях бе прекратен, той отговори на въпроса ѝ:

— Дойдох да ти кажа, че пак ще се женя. — Маги пребледня от шока, но Уейд вече вървеше към вратата и не забеляза реакцията ѝ. — Докато ти се обличаш, мисля, че ще се възползвам от питието, което ми предложи. — И изчезна по коридора.

А тя имаше чувството, че ще припадне. Това, което ѝ каза той, никога не ѝ бе хрумвало. И ако трябваше да е откровена, никога не бе разсъждавала върху възможността Уейд да се ожени повторно. А защо беше изключила тази възможност — и тя самата не знаеше. Това негово типично мъжко излъчване винаги бе сразявало жените. Освен това беше красив и преуспяващ. Двете неща, дори взети поотделно, бяха достатъчен повод за много жени да го желаят.

Истеричен смях се надигна в гърлото ѝ и трябваше да затисне устата си с юмрук, за да го сподави. Всичко се оказа толкова жалко и смешно. А тя си помисли за миг, че вероятно иска да се върне при нея! Колко наивно и глупаво! Физическото привличане не бе успяло да спаси брака им преди. Какво я беше накарало да си помисли, че може да ги събере отново?

Слава богу, гордостта я бе накарала да замълчи, а не да настоява да узнае неговата причина, преди да изкаже собственото си желание. Колко ли голямо щеше да е унижението ѝ, ако му бе признала какво чувства?

Изстена и зарови лице в ръцете си. Искаше ѝ се да се втурне, да затръшне вратата и да остави новината навън, докато има сили да се справи с нея, да я погледне открито и да я възприеме. Но това не беше възможно.

Нямаше време да събира попилените си чувства. Той я чакаше.

„Старите навици умират трудно“, бе казал Уейд след целувката. Маги знаеше, че точно по този начин трябва да гледа на случката. Една целувка между двама бивши любовници с общи интереси и подбуди. Целувката можеше да се приеме като естествено развитие на нещата, но без смисъла, който бе имала преди — поне що се отнасяше до Уейд.

Вдървено, като робот, Маги приключи с обличането си. Сложи малко грим и спирала на очите, малко гланц — на устните и руж — върху бледото си лице. Набързо прокара гребена в огненочервените си коси. Събра сетни сили и излезе от спалнята, за да отиде при Уейд.

Нямаше го във всекидневната. Тя продължи през столовата към кухнята.

Уейд стоеше на барплота и когато Маги влезе, се обърна — държеше чаша в ръка.

— Реших, че ми е нужно нещо по-силно от бира. — Повдигна чашата: самотна бучка лед подрънкваше вътре, кехлибарена течност покриваше дъното. На масата зад него Маги видя отворена бутилка уиски. — Все още го държиш на същото място — зад кутията с брашното.

— Да. — Този стържещ звук нейният глас ли беше?

— Искаш ли да ти сипя едно?

— Не. — „Боже мили, не!“, отчаяно си рече Маги. Чувстваше се толкова нещастна, че едно питие нямаше да ѝ е достатъчно. Искаше да се удави в забравата на алкохола и сега цяла бутилка ѝ се струваше недостатъчна да заглуши болката. — Благодаря, но предпочитам кафе.

Тя отиде до мивката, напълни до половината един съд с топла вода и го сложи на печката. После се протегна към шкафа и взе кутията с нес кафе. По принцип не го обичаше, но го държеше за всеки случай, за сутрините, когато закъснява и няма време за кафе в

кафеварката. Сега, докато сипваше кафявите кристали в чашата с три лъжици захар, осъзна, че го използва и за други спешни случаи.

— Никога не си подслаждала кафето си преди — забеляза Уейд.

Паметта му бе твърде добра.

— Това е единственият начин, по който мога да пия нес кафе — излъга Маги.

В действителност бе чувала, че черното подсладено кафе е добро за стресови ситуации, а в момента тя се чувстваше втрещена до мозъка на костите си.

ПЕТА ГЛАВА

Почувства пронизателния му поглед върху тила си, но все още нямаше сили да го погледне открито. Някакво неясно напрежение се улавяше във въздуха, дори тишината натежаваше. В съда с водата се образуваха балончета, Маги го махна от котлона и наля горещата течност в чашата си.

Разбърка кафето, пое си дълбоко въздух и го издиша с думите:

— Значи ще се жениш. В такъв случай идва ред на поздравленията.

Макар че се обърна напред, за да се подпре на барплота, тя отново отбягна втренчения му поглед, като държеше чашата в едната си ръка, а с другата продължаваше да разбърква кафето.

— Преди пет... всъщност шест години се съгласихме да дирим щастието си другаде.

— Това явно се оказа правилното решение, нали? — продължи прекалено оживено Маги. — Искам да кажа, ти си намерил някоя друга, която сигурно те прави щастлив, иначе не би решил да се ожениш за нея.

— Точно така.

Докато поднасяше чашата към устата си, тя усети известна суровост в отговора му.

Това признание ѝ причини остра пробождаща болка в сърдечната област. Болката се усети и в смарагдовозелените ѝ очи, преди да сведе мигли, за да я прикрие.

— Коя е щастливката?

Маги отпи от кафето си и почти попари езика си.

— Казва се Белинда Хейл.

— Белинда — повтори Маги и излъга: — Хубаво име. Тя от Аляска ли е?

— Не, от Сиатъл, но я срещнах, когато бе на гости у едни приятели в Енкъридж.

— Звучи така, сякаш е било главозамайващо ухажване. — Каквото бе тяхното. Не можа да се стърпи да не попита сухо: — Това мъдро решение ли е?

— Не се тревожи. — Той изкриви устни, след като бе погълнал течността от чашата. — Не възнамерявам да повтора същата грешка отново. Познавам Белинда от година.

— Е, ами... радвам се. — Кафето бе изстинало достатъчно, но сега пък Маги не усещаше сладостта му. — Разбирам, че се справяш доста добре. Майк спомена нещо за някакво повишение.

— Да, сега съм изпълнителен директор на фирмата. Изцяло отговарям за операцията в Аляска, за тръбопровода, терминалите, новите сонди — всичко. — Обясняваше, без да се хвали или пък да се опитва да я впечатли с важността си.

Маги винаги бе предчувствала, че това ще стане. Уейд обичаше предизвикателствата и отговорностите. И тъй като притежаваше упоритост, както и амбициозност, това повишение бе естествен резултат от усилията му.

— Годеницата ти трябва да е много горда с теб. Разбира се, да си жена на изпълнителен директор не е лесна работа. Надявам се, че твоята Белинда е подготвена за голямата отговорност. — Побезразлично от това не можеше да прозвучи. В действителност част от Маги се надяваше бъдещата му жена да не се окаже чак толкова подходяща. Това бе ревнивата част от нея.

— Белинда има доста опит в тази сфера. Баща ѝ е председател на Борда на директорите.

Очите ѝ се ококориха при тази новина, а горчивината на сарказма се разля в гърлото ѝ.

— Какво улеснение! А кога дойде това твое назначение — преди или след като надяна диамантения пръстен на ръката ѝ?

Черен гняв пламна в очите му.

— Промоцията стана преди година! А с Белинда се срещнах за първи път на един коктейл, на който празнувах новата си служба. Не се женя заради властта. Единствено на собствените си възможности дължа издигането или пропадането си!

— Извинявай, беше евтин номер — призна си Маги. Отпи от прекалено сладкото си кафе и много скоро почувства ободрителния му ефект. — Желая ти всичкото възможно щастие, Уейд, знаеш това. —

При други обстоятелства би му го пожелала съвсем искрено, но сега думите засядаха в гърлото ѝ.

— Не съм дошъл тук, за да получа благословията ти. — Гласът му бе подигравателен и сух. — Ако съм искал да те уведомя за предстоящата си женитба, можех да свърша тази работа от Аляска.

Маги замръзна, възмутена от нескритата ирония.

— Защо тогава си тук? — И веднага си спомни: — Каза, че искаш да говорим за Майк.

— Да, все още не съм му казал, че смятам да се женя отново.

Краткият ѝ горчив смях прекъсна думите му и тя каза невярващо:

— Надявам се, че не възнамеряваш да ме молиш аз да му го съобщя.

— Не. Казвам най-напред на теб, защото ми е нужна твоята подкрепа. Знам, няма да е лесно за Майк да възприеме факта, че се женя за друга жена. От думите му разбирам, че не би приветствал идеята да си има мащеха — обясни ѝ Уейд с равен и отсечен тон.

— И как аз мога да променя това? — настоя тя.

Не осъзнаваше ли, че на самата нея ѝ е трудно да схване отведнъж, че щеше да се жени за друга?

— Като останеш хладнокръвна. И поне веднъж не реагираш емоционално.

— Така и не прие факта, че съм емоционален човек — обвини го Маги.

— Приел съм го. Само че избрах да не живея в твоя развилнял се свят.

Маги се обърна. Тази забележка бе удар под кръста. Тя отпи голяма глътка кафе.

— Това не беше нужно, Уейд — напрегнато каза тя.

— Да — въздъхна тежко той, — не беше. Виж, Маги, успяхме да създадем честни и цивилизовани отношения помежду си след развода и не искам женитбата ми да промени това. Може би искам твърде много, но ми се ще същото приятелство, което съществува между нас, да създадете и вие двете с Белинда. Заради Майк. Мисля, че това е най-доброто.

— О, да, ние четиримата можем да бъдем просто едно голямо щастливо семейство! — подигра се тя на абсурдното му предложение.

— Не преувеличавай! — отсече Уейд. — Не съм казал нищо
такова.

Маги се завъртя и каза предизвикателно:

— А какво предлагаш?

— Да ми дадеш малко морална и физическа подкрепа за сватбата
— обясни той, значително раздразнен.

— Какво искаш да направя? Да дойда с теб в църквата и да те
предам в нейните обятия?! — заядливо каза тя, като скри зад горчивото
си остроумие болката от разговора.

— Не ставай смешна!

— Добре де, съжалявам. — Но не съжаляваше. — Не знам какво
очакваш да направя. Нямам никакво намерение да се намесвам по
какъвто и да било начин в брака ти. А що се отнася до Майк, ще го
насърча да приветства новата булка в семейството. Не виждам как мога
да направя нещо повече от това. А и се съмнявам, че твоята Белинда
ще е доволна, ако се намесе повече от това в личния ви живот.

Уейд поклати отрицателно глава и допи остатъка от питието си.

— Едно нещо е сигурно... — Той стовари чашата върху
барплота, самообладанието му го напуснаше. — Белинда е дяволски
по-свободомислеща от теб.

— Предполагам, че двамата сте ме обсъждали. — Тази мисъл не
й подежда добре. — С всичките ми недостатъци.

— Разбира се, че съм обсъждал с нея първия си брак и
несъвместимостта на характерите ни, но не съм навлизал в
подробности. Белинда е интелигентна и чувствителна млада дама.

— А аз не притежавам нито едно от тези качества. — Маги каза
това, което си мислеше, че намеква той.

Уейд присви устни.

— Не съм казал това.

— Не, но и нямаше нужда да го казваш.

— Веднъж видиш ли Белинда, знам, че ще я харесаш — ако
поискаш, разбира се... — В гласа му имаше неприкрито раздразнение,
а в очите му — черни искри. — И ако не решиш да се правиш на
ревнива.

— Ревнива?! Никога не бих ревнувала от бъдещата ти жена! —
изскочи гневно отказът от гърлото ѝ. — Не забравяй, че аз се разведох
с теб, защото не те исках вече!

Това бе лъжа, всичко бе лъжа. Маги знаеше, че все още го иска, знаеше го, откакто се бяха развели. Само че досега не бе допускала да си го признае. Подсъзнателно сравняваше всеки мъж в живота си с Уейд — и на всеки един от тях му липсваше по нещо.

А ако точно в този момент неговата скъпа Белинда се намираще в стаята, Маги щеше да се нахвърли върху ѝ като ревнива котка. И физически, и словесно.

Вбеси я фактът, че Уейд така точно отгатна това:

— Не се преструвай, че няма да ревнуваш! Това е нормална реакция на всеки, чиято бивша половинка се жени отново. — Уейд отхвърли думите ѝ с бърз и режещ тон. Точните болезнени удари, които нанесе, бяха студени и безмилостни. — Съвсем естествено е да се чувстваш така при тези обстоятелства.

— Не бъди толкова разумен, по дяволите! — Маги се извърна и тресна вбесено чашката върху барплота така, че тя се преобърна.

Грабна един парцал и започна да бърше разлятото. Когато опита да го захвърли в мивката, ръката на Уейд я хвана, за да обуздае гнева ѝ. Стисна я здраво и все пак сдържано, за да изрази неодобрението си.

— Поне един от нас трябва да бъде — каза той. — Но аз се надявах и двамата да сме разумни.

Маги се отскубна от ръката му, отблъсквайки безучастното му докосване.

— Как смееш да твърдиш, че не съм! — В очите ѝ пламтяха зелени огньове. Тръсна глава и косата ѝ се разля върху раменете като огнена течност. — Много добре съзнавам, че си свободен и можеш да се жениш, когато ти скимне. Дори те поздравих и ти пожелах щастие за теб и бъдещата ти булка. А що се отнася до Майк, дори се съгласих да ти помогна да приеме факта, че ще си има не само майка, но и мащеха. Какво повече очакваш от мен? Нима трябва да спретна сватбен купон в твоя чест?

За секунди забеляза стиснатите му устни, но той се обърна с гръб към нея и отпусна ръце върху бедрата си. Маги по-скоро почувства, отколкото видя усилията, които полагаше, за да сдържи яда си.

Той поклати глава и се изсмя тихо и подигравателно.

— Забравил съм колко лесно можеш да ме вбесиш. Когато не правехме любов, се карахме, нали? Някога имали ли сме спокойни мигове заедно?

Горчивият въпрос потуши гнева ѝ. Упорството, пренебрежението и предизвикателното ѝ държание сякаш напуснаха тялото ѝ и тя почувства тежкия товар на поражението. Сълзи запариха в очите ѝ, солени и изгарящи.

— Разбира се, че сме имали!... В началото. — Но не ѝ се говореше за това. В момента спомените за онова време бяха твърде горчиви, твърде живи. — Кога възнамеряваш да се ожениш? Не ми каза.

— Скоро. Този месец.

Устата ѝ остана отворена. Очакваше отговорът му да бъде „есента“ или „Коледа“, но не и дата, която идва само след няколко дни.

Болката от загубата се разля по тялото ѝ, последвана веднага от благодарност, че той не забеляза реакцията ѝ, след като бе съобщил новината.

— Нямах много време — успя да каже тя. — Всъщност поставяш Майк пред свършен факт. — Но не за Майк мислеше тя, а за себе си. — Трябваше по-рано да му кажеш, да го уведомиш, че в живота ти има и друг, от когото сериозно се интересуваш.

— Как? — Уейд погледна през рамо, устните му се извиха в цинична усмивка. — С писмо? Или по телефона? Не, не можех да му кажа в толкова безлична форма нещо, което ще е толкова важно в живота му. Искан да му кажа очи в очи. И искам да се запознае с Белинда, да свикне с нея преди сватбата. Не можех да направя това от Аляска.

— Не трябваше да чакаш толкова дълго — настоятелно повтори Маги.

— За нещастие не можах да дойда по-рано. Обмислях възможността той да ме посети, но знаех, че ще иска да си около него, щом разбере за годежа ми. Направих всичко възможно и уредих да прекарам малко време с него преди сватбата. Както изглежда, ще трябва да поотложка медения си месец. Добре, че Белинда проявява разбиране по този въпрос.

— Звучи така, сякаш тя е еталон за добродетелност — саркастично измърмори Маги. Невъзможно бе да хареса бъдещата му булка.

Уейд я стрелна с остър поглед, преди да погледне към големия златен часовник на китката си.

— Хайде да сменим темата. Мачът на Майк е започнал преди десет минути. Колата ми е отвън. Искаш ли да се качиш при мен? Няма смисъл да ходим с двете коли.

— Не, благодаря. Предпочитам да карам собствената си. Още повече, че няма да ти се налага да биеш после отново път дотук — категорично отхвърли предложението му тя.

Здравият разум ѝ каза, че би било по-добре да не прекарва толкова много време насаме в компанията на Уейд. Причиняваше ѝ нездравословна носталгия.

ШЕСТА ГЛАВА

Сребристосивият мерцедес бе паркиран на алеята зад малката кола на Маги. Веднага се набиваше в очи контрастът между луксозния модел и нейния евтин и икономичен автомобил. Тя изгледа мерцедеса с отвращение. Колата сякаш подчертаваше пропастта, зейнала помежду им. Бяха двете противоположности и навярно винаги са били.

— Компанията проявява изключителна щедрост към изпълнителните си директори, като ги снабдява с такива коли — сухо отбеляза тя, докато вървеше пред Уейд по пътеката.

— Не е служебна. На Белинда е — поправи я Уейд. — Понеже нямах превоз, тя ми предложи своята кола.

— В такъв случай какво кара самата тя? Ролс-ройса на баща си? — Звучеше ехидно и знаеше това. Не защото завиждаше заради богатството на семейство Хейл. Напротив, завиждаше на Белинда, защото тя скоро щеше да има Уейд — нещо, което всичките пари на света не можеха да купят.

— Може би кара ролс-ройса на майка си. — На устните му за миг се появи подигравателна усмивка, която не накара Маги да се гордее със забележката си.

Тя се опита да смени темата:

— В кой хотел си отседнал? В случай че стане нещо непредвидено и ми се наложи да се свържа с теб — добави Маги, за да не си помисли той, че го пита поради лични съображения.

— Отседнал съм в дома на Хейл, а не в хотел — уточни Уейд с особено задоволство в очите.

— Аха!

Колко глупаво от нейна страна, че се хвана! Къде другаде би отседнал един бъдещ зет, ако не в дома на тъста си? Маги се постара да не мисли за това колко време той е прекарал в компанията на Белинда.

Пътищата им се разделиха, когато и двамата се насочиха към колите си. Нейната се намираще по-близо и тя трябваше да изчака

Уейд да излезе от алеята на улицата. Ревността бе подла емоция — осъзна го, докато караше след сребристия мерцедес до игрището.

Пристигнаха точно когато бе наред отборът на Майк да играе. Уейд изчака Маги и двамата се отправиха към пейките, осеяни тук-там с родители. Майк и момчетата окуражаваха с викове съотборника си с бухалката.

Но Майк бе смълчан, леко разочарование се бе изписало върху лицето му. Погледът му разсеяно се плъзна по пейките.

Като видя майка си, а след нея — и баща си, той веднага се усмихна широко и им махна. Маги отвърна на поздрава и седна на втория ред. Развълнуван, Майк сръга съотборниците си и им посочи родителите си.

С всички тези празни пейки наоколо, на Маги ѝ се прииска Уейд да седне някъде другаде, а не до нея. И все пак съвсем естествено бе да седне до нея. Нали и двамата се намираха на стадиона, за да видят Майк? Той бе техен син. Дори и бъдещата сватба на Уейд не можеше да промени това.

В края на полувремето Майк се втурна към предпазната ограда, близо до мястото, където седяха Маги и Уейд. Останалата част от отбора му се насочваше към игрището.

— Здравсти! — Блестящите му тъмни очи се впериха в тях двамата — хората, които обичаше най-много на света. — Закъсняхте!

— Вината е моя — пое удара Уейд. — Трябваше да обсъдя нещо с майка ти и загубихме представа за времето.

— Няма нищо.

Майк пренебрегна обяснението като нещо излишно — важното бе, че са тук и че са заедно. Като погледна през рамо към игрището, той забързано каза:

— Трябва да вървя. На първа база съм. — И се втурна, за да се присъедини към отбора си и да заеме позиция.

— И ти ще трябва да направиш същото — измърмори Маги. Тя улови повдигането на веждите му и въпросителния поглед и обясни: — Майк се натъжава, когато кажа „баща ти“, и настоява да те наричам по име. Ти току-що каза „майка ти“.

Уейд се поколеба, после каза:

— По-лесно е.

— Да, знам — тихо отвърна тя.

Дълги секунди се взираха един в друг, знаейки много добре защо предпочитат да забравят първите си имена, които звучаха така интимно. По този начин прикриваха спомена за разбитата си любов. Но точно в този миг и двамата си я спомняха.

Маги почувства биенето на сърцето си. То не бе забравило оная песен на див екстаз, не бе забравило и една нота от нея. Ами Уейд?

Той се обърна, за да следи играта, преди Маги да успее да намери отговора в тъмните му очи. И какво от това, ако и той помнеше тази мелодия? Беше си намерил друга жена, чиято любов бе по-сладка, и щеше да се жени за нея.

Най-добре щеше да е, ако Маги забрави тази любовна песен.

Мачът привършваше. Отборът на сина им губеше. Победителите тържествуваха, а съотборниците на Майк бяха изпаднали в униние. Самият той стоеше с увиснала долна устна и отпуснати от загубата рамене. Маги и Уейд излязоха иззад оградата и се насочиха към пейките на отбора.

— Добър мач беше — каза Маги утешително.

— Можехме да спечелим — измърмори Майк, — ако не замахвах прекалено силно всеки път.

Том Дарби се приближи, когато и последната отчаяна дума бе произнесена. За миг се усмихна на Маги, преди да сложи ръка на рамото на Майк. Изглеждаше великолепно, както обикновено, но дори и той попадеше в сянката на Уейд.

— Ще поработиш повечко върху удара си, Майк, и всичко ще се оправи — каза той. — Но пък свърши много добра работа на първа база. Ако не беше ти там, другият отбор щеше да отбележи още по-висок резултат.

Похвалните думи окрилиха духа му и Майк успя да се усмихне.

— Поне не ни напердашиха, нали, тренер?

— Със сигурност — не — съгласи се Том, като се усмихна на момчето. После погледна към Маги. — Майк игра добре. Всички момчета се представиха добре. — Очите му за миг се задържаха върху Уейд, преценящи и бързи като вихър.

Майк улови погледа, както и Маги, но момчето побърза да поднесе информацията:

— Това е татко — заяви той не без гордост.

За части от секундата учуденият поглед на Том се стрелна от лицето на Маги към пръста на лявата ѝ ръка, върху който липсваше венчален пръстен. После прикри изненадата си под маската на професионализма и подаде ръка на Уейд.

— Приятно ми е, господин Рафърти. Аз съм Том Дарби — представи се той.

Отстрани Маги хвърли поглед към бившия си съпруг, докато двамата мъже се здрависваха. Забеляза надменността в изражението на Уейд, тъмните му очи изглеждаха студени и далечни. И все пак зад ледения воал от безразличие те бяха толкова остри и преценяващи, колкото и тези на Том. И тогава Маги се чу да казва:

— Рядкост е за Майк да види баща си на някой от своите мачове. Виждате ли, баща му работи в Аляска и е тук само за една кратка почивка.

Осъзнаваше, че говори за Уейд, сякаш отсъства, но, изглежда, не можеше да се спре. Обяснението ѝ предизвика облак от объркване в лешниковите очи на Том. Маги поясни всичко това с едно грубо „Разведени сме“.

Последва миг на неловко мълчание, в който тя се изруга наум за нетактичното си изказване. Защо трябваше да е толкова невъзпитана?

— Не ѝ обръщайте внимание — вметна сухо Уейд. — Тя винаги казва това, което си мисли. Една от причините да се ожения за нея бе, че е толкова очарователно откровена. След няколко години това се превърна в една от неприятните ѝ черти.

Казаното по такъв начин прозвуча като шега и Том се засмя, но Маги знаеше, че то съдържа голяма доза истина.

Усети болезнената точност на стрелата му, ала принудително се усмихна, сякаш Уейд бе казал нещо остроумно.

— Ако не възразявате — започна Том, — възнамерявам да почерпя момчетата с по един сладолед, преди да си тръгнат. Родителите също са добре дошли.

Майк искаше хем да бъде с баща си, хем — със съотборниците си и се надяваше Уейд да каже „да“, така че двете удоволствия да се комбинират.

— Разбира се — съгласи се Уейд и бавна усмивка се разстла по мургавото му загоряло лице.

Една секунда трябваше на Маги да прецени отговора си.

— Без мен — отказа тя.

Не искаше да прекарва толкова време с Уейд, още по-малко — в компанията на Том Дарби.

Нужно ѝ беше време да остане насаме и да помисли, да свикне с факта, че Уейд ще се жени.

— Имам къщна работа за вършене. — Обърна се към Уейд. — После ще върнеш Майк у дома, нали? — И след като Уейд кимна с глава, тя погледна към Майк. — Весело изкарване!

— Благодаря. — Съжаляваше, но не беше разочарован, че тя няма да дойде. А и защо трябваше да е, след като я виждаше всеки ден, а баща си — толкова рядко?

— До скоро, Маги. — Думите на Том прозвучаха като обещание, особено сега, когато бе сигурен, че е свободна.

— Довиждане, Том.

Едва когато влезе в колата, за да потегли обратно, Маги се зачуди дали Уейд е забелязал с каква лекота тя произнесе името на Том.

Предполагаше, че е забелязал. Нищо не убягваше задълго от погледа на Уейд. Какво ли си бе помислил? Сигурно е бил озадачен защо до този момент Том не знаеше, че е разведена.

Като въздъхна, Маги загърби всички тези въпроси. На Уейд едва ли му пукаше. Тя го интересуваше единствено и само като майка на сина му. Всякакъв друг интерес към личния ѝ живот спираше дотук. Щеше да се жени, а това все още си оставаше трудно за възприемане.

Имаше къщна работа за вършене.

Освен това не беше яла. Студеният сандвич и топеното сирене се оказаха напълно безвкусни, но тя се насили да ги изяде. Изми чиниите и ги подреди — не че бяха много: две, чаши, една купа от кашата сутринта, една чиния от снощи, чашата от кафето ѝ и чашата на Уейд.

С измиването на чиниите премахна всички следи от присъствието на Уейд в кухнята, но не можеше да прогони сянката му от къщата, особено от спалнята. Усети, че се е загледала в прозореца в очакване на сребристия мерцедес, който трябваше да докара Майк. Телефонът иззвъня и тя моментално го вдигна.

— Уейд там ли е? — се чу женски глас от другата страна.

Смразяващо предчувствие премина през нея.

— Не, няма го. Кой се обажда? — Знаеше много добре какъв ще е отговорът.

— Белинда Хейл. Вие... Маги ли сте? — попита учтивият, но фалшиво приятелски глас.

— Да.

Беше скована, нащрек, изобщо не ѝ хареса учтивият музикален глас в слушалката.

— Уейд... споменавал ли ви е за мен?

Отново настъпи мигновена пауза — това придаде тайнственост на нещата.

— За годеща ви? О, да, спомена, госпожице Хейл. Поздравления! — Зъбите ѝ стържеха един в друг, но Маги се принуди да не звучи като проклета бивша съпруга.

Щеше да е мила и учтива дори и ако това я убиваше.

— Благодаря — отвърна Белинда прекалено учтиво, почти дразнещо. — Уейд каза, че ще говори с вас, преди да каже на Майкъл. Не бях сигурна дали е имал възможност. Спомена и за някакъв бейзболен мач, в който Майкъл щял да играе, и не знаех дали е успял да говори с вас насаме.

— Да, говорихме преди мача. — Пръстите на Маги стиснаха здраво слушалката.

Ако това бе гърлото на нейната събеседница, досега щеше да е свършила с нея.

Но в случая Маги едва се сдържаше да не тресне слушалката само за да принуди проклетия глас да млъкне.

Уейд бе споменал, че бъдещата му жена е руса. След като чу гласа, Маги почти си я представи. Руса, по всяка вероятност — със сини очи, облечена винаги с подходящ тоалет, умерено гримирана, неизменно спокойна и подготвена за всяка ситуация.

Уейд никога не би заварил своята Белинда с ролки в косата, облечена в стария си халат и застанала на четири крака на пода.

Бе казал, че Белинда е нейната пълна противоположност, и като слушаше хладния равен глас, Маги се съгласи с него.

— Аха! Свърши ли мачът? — с лекота попита Белинда Хейл, придавайки на гласа си нотка на невинна изненада.

— Да — бе краткият отговор.

— Предполагам, че в такъв случай Уейд е вече на път за дома, нямаше нужда да се обаждам.

Маги се попита дали тази жена усеща колко болезнено е за нея да чува, че домът на Белинда е и дом на Уейд. Тя реши, че думите бяха казани нарочно.

— Всъщност не вярвам да е тръгнал — каза тя с леко самодоволство в гласа.

— Ах!

— Треньорът реши да почерпи момчетата със сладолед и Уейд ги придружава. Обеща след това да върне Майк. Да му предам ли да ви се обади?

— Да, моля ви, ако не ви представлява някаква трудност. — Толкова учтива, толкова мила, толкова престолено сърдечна! — Една моя много добра приятелка се отби тази вечер. Надявам се Уейд да се върне навреме, за да се срещне с нея.

— Сигурна съм, че ще направи всичко възможно.

— Да. Уейд може да бъде такова съкровище понякога... — И после добави с гърлен смях: — Освен ако не е решил да демонстрира забележителния си инат. Но, разбира се, няма смисъл да ви го казвам. Вие сте била омъжена за него.

Маги отново усети пробождане като от остър нож, докато противницата ѝ навярно се усмихваше тържествуващо. „Омъжена“ — но не и задълго.

— Да, бях омъжена за него, но това беше отдавна.

Не изглеждаше чак толкова отдавна. Може би защото не бе изминало много време, откакто я бе държал в ръцете си и я бе целувал и познатата стара магия се бе върнала още по-силна от преди.

— Наистина с нетърпение очаквам да се запозная с вас, Маги. Знам, че сигурно ви звучи странно, но действително е така. Може би защото не виждам никаква причина за враждебност между нас. Очевидно е, че за нищо не се съревноваваме, след като и двамата сте желали развода. Би било добре за Майк, ако ние двете се опитаме да бъдем приятелки.

— Аз също очаквам с нетърпение да ви видя, Белинда. — Имаше нещо сладникаво в начина, по който го каза. За пореден път Маги възпря хапливия си език и не даде гласност на мнението си за евентуално приятелство с булката на Уейд.

Едно подозрение се зароди в нея. Уейд я бе описал като доста свободомислеща. „Дори прекалено свободомислеща“, допълни Маги.

И за миг не си помисли, че ѝ беше предложена приятелска ръка. По-скоро жестът представляваше част от играта на Белинда да впечатли Уейд с всеотдайността си, с липсата на ревност и чувството за притежание. И докато това щеше да заздрави техните отношения с Уейд, Маги щеше да бъде поставена в отбранителна позиция. Ако откажеше предложеното от Белинда приятелство, Уейд щеше да го изтълкува като проява на зловния ѝ, раздражителен характер. Жената беше умна, много умна.

— Уейд обеща да ни запознае скоро — информира я Белинда. — А и нямам търпение да видя Майкъл! Уейд толкова много говори за него, че сякаш вече го познавам. След като се оженим с Уейд, бих искала неговите посещения да продължат както преди.

— Майк винаги е обичал тези гостувания — отвърна Маги.

— Ние двете непременно трябва да си побъбрим насаме някой ден. Бих искала да науча кое е любимото ястие на Майк, кои са нещата, които обича да прави, неговите чувствителни места и всичко останало.

„Жената определено обещава да бъде идеалната съпруга и мащеха“, помисли си Маги. Всичко щеше да е прекрасно, ако интересът ѝ не изглеждаше чак толкова пресилен.

Но, разбира се, за това трудно би могло да се съди от един телефонен разговор.

— Майк си е съвсем нормално момче, дори му се угажда полесно, отколкото на другите.

Маги не бе сигурна дали знае любимото му ястие. Обикновено той го променяше според настроението и сезона. Знаеше болното му място — навика на майка му винаги да закъснява. Но това бе нещо, което Маги нямаше намерение да споделя с бъдещата мащеха на Майк.

— Сигурна съм, че е съкровище. На снимките, които съм виждала, поразително прилича на Уейд.

— Да, взел му е боята — съгласи се Маги. — И все пак характерът си е лично негов.

— Веднага след като Уейд ни запознае, ще се срещнем да си побъбрим. Не би ли могло някак си да ме предупредите за нещата, които дразнят Майк и... Уейд също. Не искам да ви обиждам, но не ми се ще да повтарям грешките, които сте допуснали с Уейд. Може би точно вие сте човекът, който ще ме упъти в правилната посока.

— Определено се съмнявам, че ще направите моите „грешки“ — сухо подсказа отговора Маги.

От малкото информация, която успя да събере, изглеждаше, че Белинда не е от онзи тип хора, които показват чувствата си с думи, както постъпвайте Маги.

— И аз се надявам — засмя се Белинда със същия заучен гърлен смях, плътен като кадифе. — Но вие вероятно знаете повече за тъмната страна на Уейд, отколкото аз. Ще съм ви благодарна за всяка интересна подробност, която споделите с мен.

— Разбира се. — Маги не можеше да търпи повече този телефонен разговор. — Но вие сигурно искате да се върнете при приятелката си. Уейд ще ви звънне веднага щом доведе Майк у дома.

— Благодаря ви, оценявам това. Надявам се много скоро пак да си побъбрим, Маги.

— Да... Аз също, Белинда — излъга тя през зъби, изчака да чуе сигнала за прекъсване и тресна слушалката, обладана от безсилие и ревност.

Фактът, че не бе загубила присъствие на духа, не представляваше никаква утеха. Усещаше растящо чувство на отчаяние.

Изглежда, единственият начин да се справи със ситуацията беше да прояви колкото е възможно повече благосклонност, а това не бе една от силните ѝ черти. Оттук нататък трябваше да приема нещата такива, каквито са.

Една врата се затръшна отвън. Маги предположи, че е Уейд, дошъл да върне Майк. Като си спомни как последния път той просто остави Майк и си тръгна, Маги се изкуши от желанието да излезе и да го посрещне, но да му спести телефонното съобщение. Но, разбира се, щеше да му каже. Не искаше да бъде обвинена в подлост.

Уейд тъкмо излизаше от колата, когато Маги отвори вратата.

— Търсиха те по телефона, Уейд.

Той неволно смръщи чело.

— Оставила ли е съобщение?

Тя се поколеба за части от секундата, защото забеляза как Майк бавно се насочи към къщата.

— Госпожица Хейл помоли да ѝ се обадиш.

— Мога ли да използвам телефона ти?

„За да се обадиш на годеницата си? Не!“, ѝ се искаше да изкрещи, но се овладя и кимна:

— Разбира се, влез.

В този миг Майк се мушна под ръката ѝ и влезе в къщата. Тя автоматично му напомни:

— Свали екипа си и сложи домашните си дрехи.

— Добре — трябваше да означава несвързаният му шепот.

Нервите ѝ се изопнаха, когато бившият ѝ съпруг се приближи; тялото ѝ реагира като камертон на физическата близост. Тя затвори вратата, като се бореше със слабостта в коленете си.

— Можеш да използваш телефона в кухнята, ако искаш да говориш насаме — предложи тя, но Уейд вече се бе насочил към апарата във всекидневната.

— Не е необходимо. — Той вдигна слушалката и припряно набра номера. На Маги ѝ се искаше да се запилее някъде, но безразличието му я застави да слуша, независимо от желанието ѝ.

— Уейд е. Искам да говоря с Белинда — каза той в слушалката.

Докато чакаше, острият му поглед се насочи към Маги.

— Каза ли защо звъни?

— Спомена за някаква приятелка, с която искала да те запознае. — Отговорът ѝ бе умишлено неясен.

Очите му се присвиха за миг, сякаш бе усетил отвращението на Маги. След това съсредоточи цялото си внимание върху гласа, долитащ отсреща.

— Здравей! — отвърна той на поздрава и гласът му стана интимно тих. Маги изпита болка, виждайки промяната, изписана и върху лицето му. — Да, каза ми — отвърна Уейд на зададения му въпрос. — Ще съм тук още — погледна часовника си — ... около 20 минути, после всичко зависи от движението. — С проницателна бързина погледът му се закова обратно върху Маги. — Наистина ли? Радвам се. — Последва скептично и подигравателно повдигане на веждите и на Маги не ѝ трябваше кой знае каква прозорливост, за да се досети, че говорят за нея. — Да, ще бъда там колкото е възможно по-скоро, скъпа.

Ноктите ѝ се впиха в дланите, когато чу гальовните думи за „сбогом“. Вълни на ревност и завист я заляха и почти удавиха

самообладанието ѝ. Тя се обърна с гръб към Уейд, а в стомаха ѝ всичко кипеше.

— Белинда каза, че провела „приятен“ разговор с теб. Определението е нейно — коментира Уейд.

— А ти какво си мислеше? Че ще ѝ затворя телефона? — отсече Маги.

— Нямаше да се учудя, ако го беше направила — сухо реагира той.

Тя се извъртя.

Гневът ѝ бе стоял затворен твърде дълго и сега пламна така, както пламтеше косата ѝ.

— Това е нещо, на което винаги съм можела да разчитам, нали? Твоята непоклатима подкрепа!

— Ти пък никога не си се славил с такт.

— Нито пък ти. Но твоята Белинда е достатъчно дипломатична, за да се справи с това — заяви Маги, като хапливо наблегна на името на годеницата му. — Звучи толкова добре, че изглежда просто невероятна. По-добре се дръж здраво за нея!

— Подобен комплимент, идващ от теб, винаги ме кара да подозирам, че става въпрос за обида.

Забележката бе съвсем несправедлива. Все пак, откакто бе разбрала за предстоящата му сватба, това бе най-искреното нещо, излязло от устата ѝ. Не харесваше Белинда и никога нямаше да я хареса, но не се и съмняваше, че жената щеше да се опита да бъде всичко за Уейд.

— Някога хрумвало ли ти е, че си единственият човек на света, който предизвиква най-лошото в мен? — отвърна Маги в самозащита.

Челюстта му конвулсивно потръпна.

— Предизвиквам най-лошото у теб?! — Зловещ черен гняв се видя в очите му, щом той пристъпи по-близо. Макар и стресната, Маги не се предаде. — Тогава ще ми обясниш ли защо все още си сама? Не виждам някой да е направил пътека до вратата ти. От всичко, което Майк каза, ми се изясни, че рядко се срещаш с мъже. Да ти кажа ли защо? Защото още щом те погледнат, разбират каква проклетия си! Аз бях твърде сляп.

— Излизам толкова често, колкото си искам, когато си искам и с когото си искам! След като се освободих от твоята тирания, се научих

да ценя свободата си!

— Без обвързване, нали? — Той се извиси пред нея, мъжествен и властен.

— Точно така!

— Мъже като тренъора на Майк сигурно харесват това. Правиш нещата по-лесни за тях.

Маги трепереше от гняв.

— По-добре от всички други знаеш, че изобщо не съм лесна! — изсъска тя.

— Не, не си лесна — съгласи се Уейд, ръката му се стрелна, сграбчи китката ѝ я изви зад гърба ѝ. Внезапният физически контакт промени нажежената атмосфера към нещо колкото първично, толкова и изначално. Маги бе попаднала в плен на това изгарящо желание и не можеше да избяга от кадифената му примка. Черните огньове в очите му изгаряха лицето ѝ, те улавяха бездиханния поглед на очакването върху изражението ѝ. — Може да съм изкарвал най-лошото в теб — дрезгаво прошепна той, — но също така съм изкарвал и най-хубавото.

— Да. — Признанието сломи някакъв вътрешен съпротивителен механизъм и главата на Маги покорно се отпусна на мускулестите му гърди. — Никога не съм искала да се карам с теб, Уейд. Как така двамата с теб винаги успяваме да се развикаме един на друг?

Ръката му отпусна китката ѝ, но се задържа на гърба, докосването не бе нито твърде ласкаво, нито напълно безразлично. Всичко, което Маги искаше, бе Уейд да я подържи в прегръдките си още малко.

Но в следващия миг той отдръпна ръце и се отдалечи.

— И представа си нямам как почват кавгите ни.

Безразличието на тона му казваше, че в момента това едва ли е от значение. Очите му, отново насочени към нея, прикриваха чувствата му — огньовете тлееха, дори бяха стихнали напълно.

— Белинда ме чака... Трябва да вървя.

Маги усети внезапно изтръпване.

— Разбира се.

Уейд се отправи към вратата, но се спря.

— Закъснях с Майк, защото спряхме да поговорим. Казах му за Белинда.

— Какво каза той?

— Нищо. Нито дума. Нито каза, че съжалява, нито, че е щастлив. Не попита кога ще се женя. Нищо! — Уейд си пое дълбоко въздух. — Абсолютно нищо!

— Бил е шокиран.

Тя също бе онемяла, когато Уейд ѝ го съобщи. Но бе имала време да се възстанови.

— Не мислех, че ще го шокирам толкова силно — прошепна той.

— Ще поговоря с него — каза Маги.

— Кажете на Майк, че ще му се обадя утре следобед. Ако е хубаво времето, ще отидем на разходка с яхта. Уредил съм... ох, по дяволите, какво значение има? — С дълги нетърпеливи крачки той се насочи към вратата. Без да се обръща назад, повтори: — Ще му се обадя утре.

Вратата се тръшна, преди Маги да намери сили да отвърне на думите му. Взря се в празното пространство, сякаш все още можеше да различи следи от присъствието на Уейд.

Когато мощният двигател на мерцедеса изръмжа отвън, тя бавно тръгна към спалнята си.

СЕДМА ГЛАВА

Вратата към стаята на Майк бе затворена. Маги се поколеба, преди да почука.

Тишина. Почука отново, този път — още по-силно. След няколко секунди получи неохотен отговор:

— Да?

— Аз съм. Може ли да вляза? — Чакаше, спотаила дъх, изплашена почти толкова, колкото и Майк.

— Да.

Маги натисна дръжката, бутна вратата и влезе.

Синът ѝ лежеше на леглото с ръце под главата, вторачен в снежнобелия таван. Все още беше в бейзболния си екип, с шапка на главата и с мръсни обувки на краката. Не я погледна.

— Помислих си, че ще се преоблечеш — напомни му тя.

— Забравих. — Майк продължи да лежи неподвижно.

Не ѝ се искаше да подхваща темата, не още. Приблужи се до леглото.

— Екипът може да почака, но тези обувки трябва да изчезнат. — Тя започна да ги развързва.

— Вече знаеш, нали?

Погледът му спря да изучава тавана и обвинително се насочи към нея.

— Ако имаш предвид това, че баща ти се кани да се жени — да. — С усилие се постара гласът ѝ да звучи спокойно. — Каза ми преди мача. Ето защо закъсняхме.

— Защо? Защо трябва да се жени? Не могат ли нещата да останат такива, каквито са? — възропта Майк.

— Ти не искаш нещата да останат такива, каквито са.

— Напротив, искам!

— Ако всичко остава, каквото си е, ти например никога не би подобрил удара си — възрази тя. — И никога няма да пораснеш.

Всичко се променя — хората, местата, нещата. Такава е логиката на живота и трябва да я приемем.

— Той не трябва да се жени! Ти не си се омъжила.

— Това не означава, че няма да го направя някой ден. Тя издърпа обувките и ги постави на пода до леглото. — Баща ти е срещнал жена, която е обикнал и на която много държи, така че е съвсем естествено да иска да се ожени.

— Не ми пука!

— Искаш баща ти да е щастлив, нали?

— Това, че се жени, не означава, че ще е щастлив. Беше женен за теб, а никой от вас не се чувстваше щастлив — напомни й Майк. Ударът бе за нейна сметка.

— Не е справедливо да мислиш, че след като аз и баща ти не сме били щастливи заедно, няма да е щастлив с новата си жена. А и промяната не е чак толкова голяма. — Маги смени темата. — Единствената разлика е, че сега през цялото време ще има жена до баща ти. Ти дори може да я харесаш, след като я видиш.

— Ти виждала ли си я? — скептично настоя Майк.

— Не.

— Мислиш ли, че може да ти хареса?

— Откъде да знам? Нямам никаква представа. — Маги избягна прекия отговор, защото смяташе, че вече е предубедена към Белинда.

— Татко казва, че е млада и симпатична. Могат да си имат и деца — размишляваше той. Отново се втренчи в тавана, очите му станаха разтревожени и мрачни. — Ще живеят с него през цялото време.

Маги започна да разбира част от съмненията на Майк.

— Баща ти ще продължи да те обича без значение колко деца ще има. — Мисълта за бъдещите му деца не радваше и нейното сърце. — Освен това, когато отиваш да го виждаш, ще можеш да си играеш с малкото си братче или сестриче, а може би и двете. Когато пораснат, ще ги научиш да играят бейзбол и други такива неща.

— Ох, мамо, това е отвратително!

— Откъде знаеш? Може пък да е забавно — възрази тя.

— Просто не ми се иска да се жени.

— Да, но ще се ожени, така че е по-добре да го приемеш още сега. — „Ти — също“, каза на себе си Маги.

— Обаче не се чувствам длъжен и да го одобрявам.

Някакво упорство бе изписано върху брадичката му.

Той извади ръце изпод главата си и седна, като подви крака.

— Не, не си длъжен — съгласи се Маги, — но трябва да проявиш разбиране. Дори не си видял жената, за която баща ти иска да се жени!

— Спри да го наричаш така!

Майк започна да разкопчава бейзболната си риза и наведе глава, погълнат от задачата.

— Добре — прие забележката Маги. — Не си срещнал жената, за която Уейд иска да се жени. Може да я харесаш. Може дори да ти е интересна.

Ако впечатленията на Маги от телефонния разговор бяха точни, със своята уравновесеност и изтънченост Белинда едва ли се вместише в представите на едно десетгодишно момче за интересен човек. Но Майк бе натрупал достатъчно негативни емоции, за да прибавя и други към тях.

— Защо да не се ожени отново за теб? — Това по-скоро бе протест, отколкото въпрос.

Той измъкна ризата от панталоните си.

— Защото обича друга. Освен това е възможно и аз да не искам да се омъжа за него, нали така?

Това бе твърде болезнена тема, по която тя не се осмеляваше да мисли.

— Вие пак се караете, нали? — прозвуча почти като обвинение. — Чух ви да си приказвате и ти беше ядосана.

Маги не знаеше как да се справи с това и реши да го избегне:

— Което ми напомня, че ба... Уейд каза, че ще ти се обади утре следобед. Спомена нещо за разходка с яхта.

— Яхта! Ауу! Велико! — въодушевено заяви Майк, напълно забравил предишната тема.

Маги разбираше ентузиазма му. Повечето от приятелите му се разхождаха с яхта почти всеки уикенд. Да имаш яхта бе символ на добро семейно положение. Майк може би не го съзнаваше, но се чувстваше малко потиснат, когато приятелите му разказваха какво са правили през уикенда. Сега и той щеше да има собствена история, която да разказва.

— Това е чак утре. — Маги игриво дръпна козирката на шапката върху челото му. — Така че сега сваляй екипа — и право към ваната!

— Я стига! — избоботи момчето в знак на протест, но на лицето му имаше усмивка, когато отблъскваше ръката ѝ.

На следващата сутрин Маги стоеше в пералното помещение и сгъваше чистите дрехи. Пералнята работеше и нейният тътнещ рев заедно с музиката от радиото и бръмченето на сушилнята заглушаваха всички други шумове.

Едва когато пералнята спря, Маги чу, че телефонът в кухнята звъни. Тя се втурна да го вдигне.

— Семейство Рафърти — забързано изрече тя, очаквайки, че който и да е бил, сигурно вече е затворил.

— Маги? Уейд е!

И без това забързаният ѝ пулс удвои темпото си. Тя положи усилие да го успокои.

— Майк е навън. Сега ще го повикам.

Преди да успее да остави слушалката, Уейд настоя:

— Изчакай минута.

— Да?

Ръката ѝ смутено докосна огнения копринен кичур коса над челото, вързан със зелена панделка. Това бе лудост. — Уейд не можеше да я види.

— Говори ли с Майк вчера?

— Да. — Тя подреди разпилените си мисли. — Разбира се, беше разстроен. Това е такава изненада за него. Никое дете не обича промените, които не зависят от него. Чувства се несигурен.

— Животът на Майк не се променя драстично заради женитбата ми.

— Но Майк си мисли, че би могъл да се промени — отбеляза тя. — Основната му тревога е свързана с факта, че евентуално ще имаш и други деца и ще го забравиш.

— Маги, знаеш... — нетърпеливо започна Уейд.

— Не казвам, че ще стане — прекъсна го тя. — Казвам само, че това го тревожи. Той не е импулсивно момче. Ще му отнеме време да свикне с мисълта за мащеха. Ти я познаваш повече от година, Майк дори не я е видял. Една или две срещи също няма да са достатъчни.

— Не, няма, ще отнеме време — съгласи се Уейд с мрачен и примирен тон. — Как беше той след разговора ви?

— Нетърпелив да дочака днешния ден и разходката с яхта. — Тогава Маги се сети за часа. — Не се е наложило да променяш плановете си, нали? Каза, че ще се обадиш следобед.

— Не съм ги променил. Поне не съм отменил разходката — поясни той. — Помислих си, че на Майк може да му хареса, ако тръгнем по-рано и обядваме на яхтата.

— Много ще се зарадва.

— Ти имаш ли нещо против?

— Не, нямам — настоя Маги и се зачуди откъде се взе тая глупава буца в гърлото ѝ. — Искаш ли да говориш с него? Сега ще му кажа, че си на телефона.

— Няма нужда — за втори път я спря Уейд. — Просто му кажи, че тръгвам веднага и трябва да е готов, когато пристигна.

— Добре.

— Маги, благодаря! — протичко каза той.

Тя се поколеба.

— Може би ще се наложи да направиш същото и за мен някой ден, като реша да се омъжвам. — В този миг подобна мисъл ѝ изглеждаше безкрайно далечна и направо смешна. Но вместо това усети парещи сълзи в очите си.

— Разчитай на мен — обеща Уейд.

Няколко минути след като затвори телефона, Маги събра достатъчно кураж да мине през задната врата, за да извика Майк.

Бе преценила правилно реакцията му. Майк се въодушеви от промяната в плана.

Когато той се втурна в стаята си, за да смени ризата и да обуе чисти обувки, Маги пооправи грима си и махна зелената панделка от главата си. А после се върна обратно в пералното помещение при дрехите.

Докато отделяше чорапите, главата на Майк се подаде от вратата.

— Отивам отвън да чакам татко.

— Весело изкарване! — Маги се усмихна, за да прикрие ревността, изпълнила сърцето ѝ.

— Бас държа, че ще е весело.

— Ще се видим довечера. — Но Майк бе вече навън и последните и думи безнадеждно се удариха в стените на пералното помещение.

Опитвайки се да не мисли за това какво ще прави сама цял ден, тя методично нагъваше чорапите и заедно с купчината дрехи ги сложи в панера. След като го напълни догоре, го надигна с усилие. Бе доста тежък и Маги побърза да пренесе товара си в другата стая.

Когато излезе иззад ъгъла, се блъсна в нечия висока масивна фигура. Ударът изтръгна коша от напрегнатите ѝ ръце, обърна го с дъното нагоре и чистите сгънати дрехи се разпиляха на пода. Силата на удара я разтресе, но две големи ръце веднага я подхванаха. Ръцете на Уейд — тя веднага разпозна докосването.

При сблъсъка бе извикала изплашено. Сърцето ѝ подскочи в гърлото и като се вторачи в Уейд, не можа да пророни и звук.

Беше облечен в бяла плетена риза, разкопчана горе, която контрастираше на морскосините панталони и спортното му яке. Тъмносиният цвят засилваше лъскавата чернота на привлекателната му несресана коса, изглеждаща така, сякаш морският бриз току-що я бе развял. Загриженост се четеше на дръзкото му мъжествено лице, тъмните му очи гледаха проникателно.

Погледът ѝ се насочи към разпилените по пода дрехи, които само допреди няколко секунди бяха сгънати и подредени. Сега те отново трябваше да се сгънат, разпределят и подредят в коша. Гневното раздражение заради изгубеното ѝ време взе превес над останалите ѝ объркани чувства и в пристъп на ярост тя сложи ръце на кръста.

Преди да успее да проговори, Уейд каза:

— Съжалявам, не знаех, че точно в този момент ще изскочиш иззад ъгъла!

„Изскочила иззад ъгъла!“ Тези думи показваха, че вината е нейна. Искрицата гняв сега пламна като буен огън.

Тя се извърна към него, зелените ѝ очи хвърляха светкавици. Тъкмо да отвори уста, той постави пръст върху устните ѝ. Имаше дяволити пламъчета в тъмните му очи.

— Казах, че съжалявам — напомни ѝ Уейд. Палецът му леко погали извивката на устната ѝ, преди да отдръпне ръка и да погледне, към сина си. — Хайде, Майк. Дай да помогнем на майка ти да събере дрехите.

Тази мимолетна ласка потуши гнева ѝ. Маги стоеше обезоръжена напълно, докато Майк и Уейд се наведоха да събират разпилените дрехи. Изминаха няколко секунди, докато се опомни и им помогне.

— Тъкмо идвахме да ти кажем, че тръгваме — обясни Майк.

— Ще се прибереш, преди да се е стъмнило, нали? — Маги не бе попитала Уейд колко дълго възнамеряват да се разхождат.

— Ще се върнем на пристанището преди здрач — успокои той тревогите ѝ. — И все пак не чакай Майк за вечеря. По всяка вероятност ще хапнем нещо и тогава ще го върна обратно.

— А-а!

Това означаваше, че и за обяд, и за вечеря щеше да е сама.

— Татко, сами ли ще бъдем на яхтата, само ти и аз?

Майк хвана купчина чорапи и ги натъпка в коша. Маги ги измъкна и се опита да ги нагъне по чифтове.

— Да, само ние двамата.

— Защо тогава и мама да не дойде с нас?

ОСМА ГЛАВА

— Майк!

Бе толкова стресната от неочакваната молба на сина си да я включат в плановете си, че името му бе единственият израз на протест, който ѝ хрумна. Руменина изби по страните ѝ от страх да не би Уейд да си помисли, че е намекнала пред Майк за поканата. Тя хвърли бегъл поглед към Уейд и видя, че се мръщи учудено.

Момчето отново настоя, не обръщайки внимание на възмуцението ѝ.

— Тя е в отпуск и няма какво да прави, особено след като аз съм с теб — продължи той, без да дава шанс на Уейд да проговори. — А и знам, че мама обича лодки, защото съм виждал снимки на тази, която сте имали навремето.

— Майк — прекъсна го остро Маги, — баща ти иска да прекарате деня сами. Двамата с теб ще си бъдем заедно по-късно.

— Да, но... — той търсеше думите — никога не сме правили нещо заедно, като едно семейство. Или поне съм бил твърде малък, за да си спомням. И...

— Ние не сме семейство — възнегодува Маги.

— Напротив, семейство сме — поправи я Уейд с тих, но твърд глас. — Ти си майката, аз съм бащата, а Майк е синът. Един развод не променя нещата.

— Не, но... — Тя се паникьоса.

— Може ли да дойде, татко? — развълнувано я прекъсна Майк, а в очите му гореше плаха надежда.

— Разбира се, че може — съгласи се Уейд и погледна към Маги.

— Ще дойдеш ли на лодката с нас?

Беше напълно объркана. Той едва ли го мислеше наистина, но нито в гласа, нито в изражението му имаше някакво нежелание.

— Ох, ами аз... — започна тя.

— Моля те, мамо! — вметна Майк, за да предотврати отказа ѝ.

— Моля те, Маги!

Уейд снижи гласа си като Майк. Изражението му бе сериозно, нямаше и следа от насмешка.

Можеше да устои на молбата на Майк, но да отхвърли тази на Уейд бе невъзможно. Главата ѝ кимна утвърдително, преди да успее да намери думите.

— Много добре, ще дойда с вас. — Но беше притеснена. Погледът ѝ се плъзна по светлосините дънки и семплата плетена блуза, която носеше. — Трябва да...

Уейд видя накъде поемат мислите ѝ и я прекъсна:

— Нищо им няма на дрехите. Чифт обувки и яке са единствената добавка, от която се нуждаеш. А пък и двамата с Майк не искаме да пилеем времето си, докато ти се обличаш безкрайно.

Този път в очите му се прокрадна насмешка.

— Е, не ми отнема чак толкова време — отрече Маги, като вирна гордо брадичка.

— Отнема ти цяла вечност — преувеличи Майк.

— Не е вярно! — Възмущение блесна в очите ѝ.

— Поканата бе отправена с уговорката да дойдеш „така, както си“ — каза Уейд. — Майк, иди и донеси обувките и якето ѝ.

— Дадено, тате. — И веднага превърна съгласието си в действие.

Здравият ѝ разум се съгласи, че няма нищо лошо в облеклото ѝ. Дънките и блузата бяха хубави и чисти. И все пак суетата в нея настоя, че в гардероба ѝ има също толкова удобни дрехи, но много по-модни. Но в компанията на Уейд и Марк правото на избор ѝ бе отнето.

Уейд сложи и последната дреха в панера и го остави настрана. Маги го наблюдаваше — с такава лекота вдигна тежкия кош.

Мисълта за дрехите бе изтласкана от съзнанието ѝ, празнината бе запълнена със спомена за силното му мускулесто тяло и лъхщата от него мъжественост. Осъзнаваше колко опасно щеше да е, ако прекара следобеда или дори час с него.

— Не мисля, че идеята е добра — измърмори тя.

— Какво? — Уейд наклони въпросително глава, леко повдигна вежди и слаба усмивка заигра върху устните му. — Идеята да минеш веднъж без преобличане ли не е добра? — пошегува се той.

— Не, идването ми с вас. — И в самозащита Маги побърза да замаскира истината в отговора си: — Идеята е Майк да се настрои за предстоящата ти женитба. Моето присъствие ще го отвлича от темата.

— Не съм съгласен. — Погледна я строго. — Откакто Майк е пораснал, той е или само с теб, или само с мен, но никога в компанията на двамата. Лишен от възможността да е единствен обект на внимание. Днес ще разбере какво е когато трима души са заедно. За целите на експеримента ти ще заемеш мястото на Белинда.

— Това е много умно — промърмори тя.

Причината да настоява за нейното идване стана очевидна. Той не се стремеше към компанията ѝ, нито пък към последната им разходка като семейство.

Не, Уейд предпазваше обичната си Белинда от евентуална бурна реакция на сина си. Някаква вътрешна радост, която Маги едва се бе осмелила да почувства, увехна при това откритие.

— Кое е умно? — попита Майк, който се бе върнал с обувките и жълтото ѝ яке.

За части от секундата Маги не знаеше какво да отговори.

— Много умно, че баща ти ме кани, така че да не му се налага да готви.

— Да, много хитро, тате! — с усмивка се съгласи Майк.

— И аз така си помислих.

Като събу кожените чехли, Маги сложи обувките си и ги завърза. Тънкото кожено яке се провеси през рамото ѝ. После Майк ги поведе навън.

Ако на Маги ѝ трябваше още нещо, което да ѝ напомня, че замества Белинда, това бе сребристият мерцедес. Зачуди се дали и яхтата също не принадлежи на бъдещата му съпруга.

Като никога, тя не намери достатъчно сили да попита. Макар че имаше достатъчно място на предната седалка и за тримата, предпочете да стои отзад сама. Това спестяваше необходимостта от безсмислени разговори.

— Какво мислиш за колата, Майк? Нищо не каза за нея вчера.

Уейд зави по оживената улица, луксозната кола се вля в движението.

— Хубава е. — Майк очевидно не бе впечатлен от лукса наоколо. — Но повече харесвах онази кола с четирите грамадни гуми, която караше в Аляска. С нея може да се ходи навсякъде.

Уейд се засмя и си призна:

— Има моменти, в които не можеш да мръднеш без онзи автомобил.

Лично Маги смяташе, че на Уейд му подхожда много повече типа кола, която Майк описа. Не че изглеждаше зле зад волана на този разкошен автомобил. Но луксозната и елегантна кола сякаш предпазваше собственика от истините в живота, а пък Уейд бе човек, който открито посрещаше реалността, приемаше ударите на съдбата и караше напред, в посока, избрана от него.

Но такова възхищение от характера му не бе разумно нещо.

Маги насочи вниманието си към града, който се разстиляше пред тях. Както Вечния град, Рим, така и Сиатъл беше построен на седем хълма. Малко след началото на века Дени Хил бил изравнен, за да може градът да се разширява. Водата преобладаваше в града не само защото Сиатъл бе пристанищен град, но и заради двете езера на територията му, както и заради корабния канал; самият град граничеше с езерото Уошингтън на изток и с Пагет Саунд — на запад.

Предвид всичко това не беше чудно, че тук имаше повече плавателни съдове на глава от населението от където и да било другаде в страната.

И според Маги сякаш всички бяха наблъскани в пристанището, където Уейд спря. Той безпогрешно ги поведе покрай лодките с най-различни форми, размери и видове. Най-накрая спря пред една лъскава мощна яхта, по-голяма и по-съвременна от тази, която имаха, когато бяха женени.

Като се качи на борда, Маги имаше чувството, че се връща назад във времето. Кожата ѝ настръхна от безразличния допир на ръката му, когато ѝ помогна да се качи на палубата.

— Къде отиваме? Където и да е? — На Майк му се искаше да знае посоката и в същото време не го бе грижа.

— Ще решим, когато стигнем в открито море. Какво ще кажеш? — Уейд отпусна възетата. — А може и да не си поставяме конкретна цел.

— Мисля, че е твърде далече да пътешествуваме до океана.

— Не е чак толкова далече, но има достатъчно неща за гледане и без да стигаме дотам.

Моторите забръмчаха оживено и Уейд започна да маневрира с яхтата, за да я изкара от претовареното пристанище. Майк стоеше

точно до него и наблюдаваше всяко негово движение. Нещо се сви в гърлото ѝ, като видя колко поразителна е приликата между бащата и сина. Майк бе копие на младия Уейд.

Бризът бе студен. Маги започна да облича якето си, но после каза:

— Ще слеза долу и ще се захвана с обяда.

— Отлична идея! — съгласи се Уейд и прокара пръсти през разрошената си от вятъра коса. — Много добре сме се запасили с храна, така че направи каквото искаш. — Когато Маги се насочи към отворения люк, той извика след нея: — Маги, в хладилника има скариди за стръв. Не бих искал да ни ги поднесеш за обяд.

Тя чу закачливия му смях и отвърна:

— Сигурен ли си, че не искаш коктейл от скариди? — С това му напомни за времето от първата година на съвместния им живот, когато тя, без да знае, бе използвала стръвта точно за тази цел.

Гърленият му смях последва нейния.

Майк не разбра тази твърде интимна шега, той бе по-заинтригуван от стръвта:

— Ще ловим ли риба?

— Помислих си, че можем да опитаме. Разправят, че риболовът е приятно занимание.

— Хей, мамо, защо не почакаш с обяда, докато не хванем нещо?

— Не, благодаря. Мога да умра от глад дотогава — извика тя.

— Изглежда, не ни смята за надеждни рибари, нали? — чу да казва Уейд.

— Това е защото никога не е ловила риба с нас — отвърна Майк.

— Не си ли ѝ казал за рибата, която сме хващали заедно?

— О, разбира се!

Маги излезе от кухнята и застана в подножието на стълбите.

— Майк ми е разказвал всички онези рибарски истории с теб в Аляска. Доносяли сте по пет-шест риби и всяка тежала по седем-осем килограма — подразни ги тя.

— Истина е, мамо, честна дума! — настоя Майк.

— Следващия път ще трябва да си вземем фотоапарат, нали? — каза Уейд.

— И тогава ще трябва да ми повярва, а?

— Точно така.

Маги се върна да приготвя обяда, като слушаше шегите между баща и син. Това я караше да чувства топлота и сигурност, сякаш наистина бяха едно семейство. Искаше ѝ се винаги да е така... или поне да е било. Но не беше и никога не би могло да бъде.

Обядът бе скромен: топла супа и студени сандвичи с месо, поднесени на палубата. Уейд бе пуснал котва в един скрит залив до остров Уидбей.

Красива и дива, крайбрежната ивица подканящо се простираше пред тях.

— Братче, тая супа наистина ти стопля стомаха! — заяви Майк.

— Вкусно, нали? — Маги отпи от горещата течност в купата си.

Бризът си остана хладен, тънък слой облаци закри топлите слънчеви лъчи. Тя се вгледа в матовосивото небе и се обърна към Уейд, който инстинктивно прочете мислите ѝ:

— Проверих за времето преди няколко минути. Задава се въздушен фронт. Ще се заоблачи, температурите ще се понижат малко, но се очаква малко дъжд — докладва той.

— Това е съвсем нормално за този район, нали? — усмихна се тя.

Олимпийските планини на запад предпазваха островите на Пагет Саунд, както и Сиатъл, от въздушните течения, идващи от Тихия океан.

Планините поемаха по-голямата част от дъжда, който облациите донасяха, така че валежите във вътрешността бяха нормални. Малко силни бури изобщо достигаха до това защитено място.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Щом привършиха обяда, назначиха Майк за юнга и му възложиха да измие чиниите. Той се подчини неохотно, след като направи безрезултатни опити да изкопчи помощ и от двамата.

Яхтата остана закотвена в залива, докато Маги и Уейд си почиваха върху седалките в задната част на палубата.

Жълтото й яке бе закопчано до гърлото, ръцете й — пъхнати в джобовете. Екипирана по този начин, тя се облегна назад и се наслаждаваше на свежия въздух, напоен с аромата на морето.

Всичко бе притихнало, с изключение на вълните, които се разбиваха в корпуса, и шепота на бриза, който говореше на неспокойните островни гори. И, разбира се, долу се чуваше потропване на чинии в кухнята.

— Много добре си възпитала Майк — тихо отбеляза Уейд.

— Не съм го направила сама. И ти също имаш принос. — Маги срещна погледа му, изпълнен с нежност.

— Заслугата принадлежи изцяло на теб. С теб е повече, отколкото с мен. Но ти благодаря, че ме караш да се чувствам така, сякаш и аз имам пръст в това. — Поглеждайки встрани от нея, той си пое дълбоко въздух и го издиша бавно като въздишка. — Днес ми каза, че би искала и аз да разговарям с Майк, ако се омъжиш. Смяташ ли да се омъжваш отново?

— Някой ден, когато открия подходящия мъж. — Възможността изглеждаше отчайваща. — И аз като теб не искам да правя други грешки. Следващия път искам да бъда много, много сигурна.

— Значи нямаш никого предвид? — Погледът му се върна към нея, тъмен и проницателен.

— Абсолютно никого. Има няколко възможности на хоризонта, но... — Маги вдигна рамене — не искам да се втурвам необмислено в каквото и да било.

— Онзи ден ми каза нещо, което ме притесни. — Изражението му бе замислено и някак отнесено.

— И какво беше то?

— Каза, че след като си се освободила от тиранията ми, си се научила да цениш свободата си. Какво искаше да кажеш? — Преди тя да успее да отговори, Уейд продължи: — Разбира се, ти го каза в момент на ярост, но дори и в яда си рядко казваш неща, които не смяташ за верни. Докато бяхме женени, винаги си била свободна да правиш каквото си искаш, в границите на разумното, разбира се.

— На теория — да — опита се да обясни тя, след като видя смръщеното му лице. — Ти командваше по двадесет и четири часа в денонощието. Когато се върнеше от работа у дома, продължаваше да раздаваш заповеди. Изглеждаше така, сякаш никога няма да ме помолиш за нещо, винаги заповядваше. Вместо да заповядваш на хората, с които работиш, ти раздаваше заповеди у дома — а аз бях твърде независима, за да търпя това. — Горчива усмивка се появи върху лицето ѝ.

— Не съм искал да звуча толкова заповеднически.

— Сигурно, но точно така излизаше.

— Аз... съжалявам. — Имаше някаква тъга върху устните му.

— Няма защо. Това е минало и забравено. — Но Маги предполагаше, че той пази спомена заради бъдещето, не му се искаше да повтаря грешките си в бъдещия брак с Белинда.

От това я болеше.

— Готов съм! — Майк изскочи от стълбите. — Сега ще ловим ли риба?

Тихото откровение приключи. Уейд се изправи от удобната си позиция с явно нежелание.

— Извади стръвта от хладилника, докато намеря въдиците и макарите — нареди той.

— Тук ли ще хвърляме?

— Защо не? Ако рибата не кълве тук, ще се преместим някъде другаде — заключи Уейд.

Колкото до Маги, тя намираще присъствието на Майк, непрекъснатия му поток от думи и нестихващия му ентузиазъм за предпочитане пред отпускащата тишина, създавала се между нея и Уейд. Майк я предпазваше от интимните ѝ мисли и от безнадеждните ѝ мечти.

Риболовът не обещавахе да бъде успешен в този залив и Уейд премести яхтата на друго място. Ранният следобед не беше идеалното време за риболов, но на следващото място, на което спряха, Майк все пак хвана една доста едра риба. Хвърляха обратно във водата дребничките риби. След като се преместиха отново, Уейд успя да улови нещо по-едро.

Започна да се спуска лека мъгла. Независимо от слабия им успех, времето не пречеше на заниманията им. Понамокри ги малко, но не удави ентузиазма им. Водата в третия залив бе доста по-дълбока.

Някаква риба се завъртя около въдицата на Маги, а после я захапа. Маги започна да навива макаратата, усещаше как рибата се мята и бе сигурна, че е доста голяма.

— Риба ли закачи, мамо? — Майк стоеше до Уейд и хвърли поглед към отсрещната страна на яхтата.

— Риба или бебе. — Вече бе наловила доста дребни рибки, които бе сметнала за големи, и сега не бързаше да се хвали.

— С това темпо, с което кара майка ти, явно ние двамата ще сме единствените, които ще имат храна в чиниите си, Майк — пошегува се Уейд.

— Да. А ще трябва и да ни я сготви.

Маги с мъка сдържа езика си и преглътна факта, че се бяха съюзили против нея. Рибата изскочи на повърхността и Маги трябваше да преглътне радостния си вик. Изглеждаше достатъчно голяма, за да не я хвърля обратно. Сега всичко, което трябваше да направи, бе да я изтегли горе. Няколко минути по-късно я държеше в скута си в буквалния смисъл на думата — опашката на рибата плющеше по мокрите ѝ дънки, докато тя се опитваше да изкара кукичката от устата ѝ.

— Какво си имаш там, мамо? Златна рибка ли? — подразни я Майк.

— Не, истинска риба. — Продължаваше да се мъчи с кукичката, но така и не успя да я изкара. — Погълнала е куката.

— Това е единственият начин да се хване — засмя се Уейд. — Наглеждай въдицата ми, докато помогна на майка ти. — Приблужи се и Маги почти триумфално му подаде улова си. — Наистина здраво е захапала въдицата. Много лошо! — Той клекна на палубата до нея и нежно започна да изкарва кукичката от устата на рибата.

— И защо да е много лошо? — настоя да разбере Маги.

— Защото не е достатъчно голяма, за да я задържим.

— Напротив, достатъчно голяма е! — възмутено заяви тя. — Голяма е точно толкова, колкото са и вашите.

— Не, с няколко сантиметра е по-малка — отвърна Уейд.

— Трябва да я хвърлиш обратно, мамо — вметна Майк.

— Ти стой настрана — каза му тя и се обърна гневно към Уейд: — Донеси рибата си и ще видим дали моята е по-малка!

Той се усмихна.

— Няма нужда да я нося. Знам, че твоята е по-малка, дори твърде малка, за да я задържим. — Освободи кукичката и хвърли рибата зад борда.

— Рибата ми!

Маги нададе отчаян вик и се втурна към перилата с мисълта да я хване. Чу се цопване, преди изобщо да я достигне. Тя простря ръка, за да спре устрема си.

Гъстата мъгла бе покрила перилата с фини капчици роса и ръката ѝ, ненамерила нищо, за което да се хване, освен влажната повърхност на перилата, се хлъзна напред. Необузданият порив тласна тялото ѝ.

Изплашеният ѝ писък бе последван от вика на Майк:

— Мамо!

Някой я сграбчи за крака и в следващата секунда тя се прекатури във водата. Инстинктът ѝ за самосъхранение веднага се задейства. Тя задържа дъха си, обърна се и се изтласка към повърхността, внимателно избягвайки корпуса на яхтата. Изскочи отгоре, като плюеше вода и жадно поемаше въздух. Цялата трепереше — повече от студ, отколкото от страх. Първото нещо, което чу, бе смях — дълбокият, гърлен смях на Уейд. Щом видя, че Маги е жива и здрава, и Майк се присъедини.

— Нов начин за риболов ли си намерила? — пошегува се Уейд.

— Ти... — При този гневен изблик Маги забрави да се движи и удави края на фразата в щедра доза солена вода.

Кашляйки и давейки се, тя отново изскочи на повърхността и се хвана за стълбата на яхтата. Тежестта на мокрите дрехи теглеше тялото ѝ надолу.

Ръцете му я посрещнаха, за да ѝ помогнат да се изкачи на борда. Подпряна на най-ниското стъпало, Маги се спря във водата и злобно

изглежда танцуващите пламъчета в черните очи на Уейд. Пренебрегна предложената ѝ ръка и сама, без ничия помощ, се качи на борда. Изправи се на палубата, от подгизналите ѝ дрехи в краката ѝ веднага се образува езерце. Най-напред погледна към Майк, който се хилеше с ръка на устата. Косата ѝ бе полепнала по челото, по бузите и шията, струя вода се стече към очите ѝ и тя ги избърса, за да може отново гневно да погледне към Уейд. Усмивка играеше по лицето му, независимо от опита да я прикрие.

— Мислите си, че всичко това е много смешно, нали? — обвинително каза Маги, а зъбите ѝ тракаха от студ. — Можех да се удавя, докато двамата се хилехте!

— Едва ли, Маги. Ти си отличен плувец — напомни ѝ Уейд със сух подигравателен тон.

— Можех да си ударя главата в яхтата или в скала, или в нещо друго! — изломоти тя.

— Водата е кристалночиста — отбеляза Уейд. — Успях да видя, че не си в опасност. Ето! — Наведе се и взе една обувка от палубата — обувката на Маги. — Когато те сграбчих, това, което успях да задържа, бе само една обувка. Поне тя е суха.

Маги я грабна от протегнатата му ръка.

— И кое му е хубавото на една суха обувка — каза тя, размахвайки я пред лицето му, — щом другата е мокра? Да не говорим пък за дрехите, които са подгизнали! Една суха обувка просто не подхожда на остатъка от облеклото ми! — В пристъп на гняв захвърли сухата обувка зад борда и тя цопна върху спокойната повърхност.

Майк зяпна от учудване, а после избухна в смях — намираше цялата случка за много смешна.

Това изобщо не намали усещането ѝ за нарастващо безсилие.

— По-добре се упражнявай в хвърлянето, Майк, и виж дали няма да успееш да закачиш обувката, преди да е потънала — посъветва го Уейд, като се стараеше да прикрие до минимум задоволството в гласа си. — А ти, Маги, мисля, ще е най-добре да слезнеш долу и да свалиш тези мокри дрехи, преди да си се простудила.

— Простудила ли? А как, мислиш, се чувствам сега? — ядосано извика тя. — Краката ми така се тресат, че едвам стоя права!

— Ще ти помогна.

Уейд направи крачка към нея.

— Не, не ми трябва помощта ти! Още една крачка — и ще те бутна зад борда! И тогава ще видиш какво е да си мокър до кости! — заплаши го тя не на шега. — И спри да ми нареждаш! Аз съм възрастен човек. Знам, че трябва да сваля тези дрехи, няма нужда да ми го напомняш.

Последните й думи изтриха радостните пламъчета в очите му, които станаха студени и мрачни. Той се отдръпна, за да й покаже, че не би се и помръднал, за да й помогне.

Маги мина покрай него към стълбите с цялото достойнство, на което бе способна, но потракващите й зъби разваляха по-голямата част от ефекта.

Долу тя смъкна подгизналите си дрехи и ги навря в мивката. Взе една хавлия от банята и започна да търка тялото си, докато цялата пламна. Друга хавлия уви около разрошената си коса, като втъкна краищата й отпред на главата си.

И тогава дойде проблемът каква суха дреха да облече. Отвори шкафа, търсеше одеяло. Вътре имаше сгънати вълнени мъжки ризи. Най-отгоре стоеше една на червени и черни квадрати. В този момент Маги нямаше претенции. Всичко, което бе топло, сухо и й позволяваше да се движи, щеше да свърши работа.

Ризата я погълна, краищата й стигаха до коленете, почти същото се оказа положението с ръкавите. След няколко неуспешни опита успя да ги навие до китките и се закопча. После започна да подсушава косата си.

— Как се справяш? — извика Уейд.

— Прекрасно! — отсече тя и си измърмори под носа: — Като удавен плъх. — Все още трепереше. Огледа се наоколо и се провикна: — Има ли какао?

Вместо отговор Уейд слезе по стълбите — безшумно като котка.

— Ако няма какво, има нес кафе. С малко захар ще ти подейства по-добре от какаото.

— Знам, че има нес кафе. Щях да си направя, ако ми беше казал, че няма какао.

— Ядът ти още не се е охладил, нали? — сухо отбеляза той и се насочи към шкафа над мивката.

— Единствената част от мен, която все още не се е охладила — измърмори Маги.

— Не виждам какао. — Уейд разместваше някакви бурканчета по рафта. — Ще трябва да се настроиш за кафе.

— Мога и сама да си направя — настоя тя, след като го видя да пълни чайника с вода.

— Млъквай, Маги! — Бе казано тихо, но твърдо. — Спри да се правиш на дяволски независима и седни някъде! — Той видя пламналите огньове в зелените ѝ очи и добави:

— Да, това е заповед. Защото в момента си толкова вбесена, че чак ти иде от яд да си отхапеш носа.

— Моя — не! — отвърна гневно тя. — Но мога да отхапя твоя.

— Първо ще ти направя кафето, а после ще ти дам ножа. — Уейд запали газовия котлон и сложи чайника върху огъня. Разтърси черната си коса и промърмори: — Само на теб могат да ти се случат такива щуротии, Маги.

Тя спря да настоява сама да си направи кафе. Но пък не седна, както той нареди. Продължи чевръсто да бърше косата си, златисточервените кичури се къдреха върху главата ѝ.

— Наистина не съм възнамерявала да падам зад борда — измърмори тя.

— И всичко — заради една глупава риба. — Тъглчетата на устата му се повдигнаха.

— Която ти хвърли — напомни му Маги.

— Беше твърде малка.

— И все пак беше почти достатъчно голяма, за да я задържим — възпротиви се тя.

— Ето, току-що сама си призна — усмихна се Уейд без следа от триумф.

— Е, добре де, признах си. — И захвърли хавлията настрани.

— Какво правиш в тази риза?

Смяната на темата я стъписа. Веждите ѝ се събраха и тя се смръщи, а от гърлото ѝ се чу кратък и подозрителен смях.

— Нося я — отвърна тя.

Един бърз, нетърпелив поглед я обходи от главата до петите.

— Предполагам, че се мислиш за много секси в мъжка риза, която ти стига до коленете, а ръбовете на раменете до лактите.

— Никога не ми е хрумвало как ще изглеждам в нея — отбранително отвърна тя. — Топла е, освен това се движа свободно.

Ако изобщо ми прилича на нещо, то е на вълнена нощница. Хич не съм си и помисляла да изглеждам секси. А и единственият мъж наоколо, за когото ми пука, е Майкъл.

И тя се опита да успокои пулсиращата вена върху нежната си шия.

— Повярвай ми, изобщо не изглеждаш така, както баба ми изглеждаше във вълнената си нощница. — Уейд сипа кафето в една чаша и ѝ хвърли черния си разтапящ поглед. Брадичката му леко потрепна. — Който и да те види така, облечена в мъжка риза, без следа от дрехи отдолу, отчаяна и безпомощна, би му се искало да те прегърне и да... — Той отрязва края на изречението. — Като че ли не знаеш колко дяволски красива изглеждаш!

— Не знам това комплимент ли е или обвинение. — Объркване охлади отбранителния ѝ гняв и тя се извърна настрана.

Ръката му я сграбчи за лакътя и я върна обратно.

— Единственото ти място в живота ми е като майка на моя син.

Бруталната пряма забележка прободете сърцето ѝ.

— Знам това — задавяйки се, отвърна Маги, неспособна да се изтръгне от прегръдката му.

— Тогава ми обясни защо не мога да забравя, че си ми съпруга?

Ръцете му се вдигнаха нагоре и страстно обхванаха раменете ѝ.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Устните ѝ се разтвориха и тя с трепетно вълнение си пое дъх. Като вдигна глава към него, погледът ѝ се замъгли от сълзи, които придадоха скъпоценен блясък на зелените ѝ очи. Чу как той изстена миг преди ръцете му да обгърнат раменете ѝ и да я притеглят. Допирът на устните му запали сладък плам, който се разля във вените ѝ. Тя обви с ръка шията му и прокара пръсти през рошовата му черна грива. Влажната мъгла отвън я бе направила мокра и хлъзгава при допир.

Независимо от главозамайващата му целувка, дълбоко в съзнанието си тя знаеше, че това няма да трае дълго. Мисълта, че той принадлежи на друга, направи желанието ѝ още по-отчайващо силно, като я караше да се наслаждава на всеки миг от тази открадната прегръдка. Покоряващите целувки привлякоха тялото ѝ напред, докато с една ръка той я притискаше към себе си. Мускулестите му крака бяха като два ствола, стабилни и непоклатими.

Широкото деколте на ризата разкриваше вдлъбнатината между гърдите ѝ. Той с лекота разкопча единственото копче, което му пречеше. Ръката му се плъзна по красиво оформената линия на гърдта ѝ, голямата му длан се изпълни. Маги потръпна от силно желание. Изгарящите му ласки възпламениха горещото ѝ вече тяло. Мъжкият му аромат бе мощен стимулант, по-силен и от наркотик. Сърцето ѝ биеше толкова бясно, че тя дори не можеше да мисли.

Уейд освободи устните ѝ, като ги остави подпухнали от страст, и със своите започна чувствено да изследва извивката на шията ѝ. Тръпки на желание преминаха по гръбнака ѝ, след като той безпогрешно откриваше сладострастните местенца, които я възбуждаха. Маги не можа да сдържи един стон на удоволствие, който се изтръгна от дълбините ѝ. Топлината от учестеното му дишане милваше кожата ѝ.

— Бог да ми е на помощ, Маги, толкова те желая!

Дрезгавото му пестеливо признание разтрепера краката ѝ. Почувства удоволствие от нарастващата му нужда от нея. Почти

веднага последва усещането за болезнена празнота в слабините ѝ. Имаше само „тук“ и „сега“, нищо друго не съществуваше и този момент никога нямаше да се повтори.

— Не мислиш ли, че и аз изпитвам същото, Уейд? — прошепна тя.

С пламенна сигурност устата му потърси нейната. Съществуваше само едно спасение от тази опустошаваща прегръдка. Но преди да успеят да помръднат, един детски глас ги върна обратно към реалността:

— Мамо! Татко! Вижте каква риба хванах! — Развълнуваният вик на Майк разкъса целувката им.

Почти веднага синът им се втурна надолу по стълбите, като държеше рибата пред себе си.

Уейд нямаше време да отдръпне ръце от нея. Треперещата Маги бе благодарна за това. Сведе глава, за да се скрие зад внушителните широки рамене на Уейд — искаше да прикрие от сина си любовното желание, изписало се върху лицето ѝ.

Тя усети как Уейд си пое дълбоко въздух, за да възвърне нормалното си дишане, и едва тогава погледна през рамо.

— Това е най-голямата засега! — гордо рече момчето.

Вместо да държи рибата през хрилете, Майк се опитваше да я държи в ръцете си. Тя се изплъзна от хватката му и падна на пода, а това за момент освободи и двамата от погледа му.

— Голяма риба — съгласи се Уейд.

— Виждаш ли, мамо?

— Този път Майк хвана рибата правилно.

Едната ръка на Уейд остана на кръста ѝ, макар че той се отдръпна встрани.

— Красива е, Майк. — Дори в нейните уши гласът ѝ прозвуча странно. Това ѝ спечели любопитния поглед на Майк.

— Добре ли си, мамо?

— Прекрасно!

Като закъсняла реакция тръпки преминаха през цялото ѝ тяло.

— Само е малко позамръзнала, това е всичко — вметна Уейд.

Позамръзнала! Бе точно обратното. Цялото ѝ тяло пламтеше от топлина — топлината на разкаянието, топлината на срама и на любовта.

Но Маги не оспори твърдението, все пак то обясняваше защо Уейд я прегръща така очевийно.

Майк бе задоволен от отговора и отново насочи вниманието си към рибата, която все още държеше.

— В действителност я хванах с твоята въдица, мамо.

— Усмихна се на Уейд. — Май ще трябва да кажем, че е нейна.

— Май така трябва да направим — кимна Уейд в знак на съгласие.

— По-добре да отида да сложа този приятел на връзката и да погледна дали не кълве.

Тръгна си така внезапно, както и дойде, отдалечавайки се с бързи крачки към палубата.

Отсъствието му предизвика неудобно мълчание. Усещайки пронизателния поглед на Уейд, Маги се извърна настрани. Емоциите ѝ все още бушуваха под повърхността на крехкото ѝ самообладание. Звукът на кипяща вода я откъсна от преживяванията ѝ.

— Водата ври — каза тя. — Най-добре ще е да я махна, преди да е изкипяла.

Извърна се с гръб към него и изгаси газовия котлон.

— Маги...

Усети в гласа му нотка на извинение. Без съмнение щеше да последва поредното изявление, че е сгоден за друга и че желанието, изпитано и от двамата преди минути, е грешка. Тези думи бяха последното нещо, което Маги би искала да чуе. А и сълзите ѝ бяха на път.

Тя потърси спасение в извинението, казано по-рано от Уейд:

— Следвахме старите навици: първо — кавгата, после — целувките. Това не означава нищо. — „Поне за теб“, заключи тя дълбоко в сърцето си.

Последва дълго мълчание, което я остави със смътното усещане, че Уейд се съмнява дали сама вярва на думите си. Той отвори един от шкафовете под леглата.

— След като изпиеш кафето си, по-добре се завий с едно одеяло и остани тук.

— Така ще направя — не отхвърли предложението му Маги.

Последва още една пауза, преди тя да чуе как Уейд изкачва стълбите към палубата.

Ръката ѝ потрепна, докато сипваше водата върху кафявите кристали в чашата. Сега вече наистина се чувстваше замръзнала и много самотна. Взе чашата със себе си в леглото и се зави с одеялото, което Уейд бе оставил отгоре.

Няколко минути след като се бе свила на кълбо, унижена и нещастна, Маги чу, че двигателят заработи. Знаеше, че Уейд няма да търси друго място за риболов; връщаше ги в пристанището. Затвори очи и се опита да забрави.

Не се показва изпод одеялото, докато яхтата не акостира в пристанището и докато въжетата не бяха завързани, а двигателите — изключени.

Сви мокрите си дрехи на вързоп и тръгна нагоре.

В момента, в който стъпи на палубата, гласът на Уейд изръмжа:

— Къде си мислиш, че отиваш?

— Предположих, че ни връщаш у дома. — Тонът му веднага я постави в отбранителна позиция. Тя се спря на стълбите и вирна брадичката си.

— Не и така облечена! — Уейд смекчи гласа си, но в него не липсваше категоричност.

— Надявам се, не смяташ, че ще облека тези. — И тя посочи вързопата с дрехи. — Мокри са. Може и да не ти е хрумвало, но нямам намерение да развалям тапицерията на скъпата ти кола, като сложа мокрите парцали на себе си.

Той ѝ препречи пътя.

— Няма да носиш тази риза!

— За бога, Уейд!... — Държанието му започваше да я измъчва. — Тази риза покрива повече, отколкото ако бях само по бански.

— Не ми пука колко покрива! — Устните му се свиха. — Няма да пусна жена си да се разкарва полуоблечена по кея!

Думите му я попариха, но Маги знаеше, че Уейд не съзнава какво говори. Почувства се потисната.

Избягвайки погледа му, тя каза с горчива ирония:

— Вече не съм ти жена. Или май забрави?

С крайчеца на окото си забеляза как той рязко извърна глава. Тя се възползва от момента, прескочи последното стъпало и мина покрай него. Уейд не направи никакъв опит да я спре.

Майк стоеше на кея, близо до въжетата.

— Направо у нас ли отиваме, тате? Ами рибата? — Той ги бе видял, че си говорят, но не чу нищо от разговора им.

— Майка ти се нуждае от сухи дрехи — отвърна Уейд. — А що се отнася до рибата, взимаме я с нас!

— Ще ми помогнеш да я изчистим, нали? Все още не съм много добър в това. — Майк се затътри към яхтата, за да вземе рибата.

Маги стъпи на кея и чу как Уейд се съгласи да му помогне. Само след няколко минути и тримата вървяха към сребристия мерцедес на пристанищния паркинг. Повечето от погледите, които Маги привлече, се лепяха по дългите ѝ крака и гадаеха какво скрива възголямата риза. Маги пренебрегна възхищението в очите на неканената си публика, но не беше толкова лесно да пренебрегне растящата отчужденост на Уейд.

Като пристигнаха вкъщи, тя занесе мокрите си дрехи в пералното помещение, а Майк и Уейд взеха от кухнята каквото им беше нужно, за да почистят рибата, и излязоха в задния двор. Маги отиде в спалнята, за да се преоблече.

След известно време се върнаха с изчистената риба в съд с вода, като се смееха за нещо. Остър копнеж по изгубеното проряза Маги и тя извърна лице, за да прикрие болката.

Майк се втурна напред.

— Ще приготвиш ли рибата тази вечер?

— Ако искаш — съгласи се тя, взе съда от него и го сложи на барплота.

— Върхът! — Получил нейното съгласие, той се обърна към баща си. — Сега ще можем да ядем това, което сме хванали, като истински пътешественици.

— Да, ще можете.

— Няма ли да останеш? — Майк бе изненадан, но не и Маги.

— Не мога. Имам среща вечерта. — Гласът му бе мек, но думите режеха.

— Но... — момчето трудно намираще думите тази сутрин, преди мама да се съгласи да дойде, ти каза, че можем да се приберем по тъмно и че ще ядем, преди да ме върнеш у дома. Защо сега не можеш да останеш?

Майк стоеше изправен до Маги. Тя се обърна и бързо, но много нежно постави ръка върху устата му, преди невинните въпроси да направят положението още по-конфузно, отколкото вече беше.

— Баща ти каза, че трябва да тръгва, Майк. Това е! — Тя отдръпна ръка от устата му и видя унилото му изражение.

— Съжалявам, Майк! Ще бъда зает утре, но ще ти се обадя в четвъртък — обеща Уейд.

— Имам тренировка сутринта — отвърна Майк.

— Няма да забравя. А междувременно до четвъртък следобед можеш да си помислиш какво би искал да правим — предложи Уейд.

— Добре — съгласи се Майк не много ентусиазирано.

Още няколко минути изминаха, преди Уейд окончателно да си тръгне.

Единственото нещо, което Маги направи, бе да му кимне отсечено с глава за „сбогом“. Щом вратата се затвори, тя се върна към мивката и започна да плакне рибата със студена вода. Майк гледаше.

— Знаеш къде отива, нали? — тъжно попита Майк.

— Къде?

— Има среща с нея. — Майк се отдалечи от мивката. Местоимението от женски род бе произнесено с подчертано презрение.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Маги избърса потта от челото си с опакото на ръката. Когато започна, не предполагаше, че ще има толкова много плевели в градината. Мускулите по гърба я наболяваха от непрекъснатото навеждане. Почти бе свършила. Изпъна рамене, за да облекчи болката си, и отново се наведе да продължи.

Една кола спря на алеята. С периферното си зрение тя я видя, стори ѝ се позната, но не можа да реши откъде. Щом се изправи, смръщи вежди.

Едната врата се отвори и Майк изскочи отвътре с бейзболна топка и ръкавица в ръка.

— Забрави да ме вземеш, нали? — обвинително каза той.

Зелените ѝ очи се разшириха от изумление.

— Тренировката ти не може да е свършила толкова бързо!

— Ами свърши — възмутено заяви той. — И треньорът ме докара, тъй като ти не се появи.

Притеснена, Маги погледна към мургавия мъж зад волана.

— Съжалявам, наистина не предполагам, че е толкова късно. Започнах да плевя градината и явно съм загубила представа за времето.

— Всичко е наред. Случват се и такива работи. — Като се усмихна на извинението ѝ, Том Дарби излезе от колата и се насочи към нея.

— През цялото време — измърмори Майк, но, слава богу, не достатъчно високо, за да го чуе Том.

Дени, съседското момче, извика Майк да отиде при него, но понеже любимият му треньор бе тук, той отказа:

— По-късно!

— Дени има ново кученце и иска да ти го покаже — каза Маги.

— Охо! — Това промени нещата. Той тикна бейзболната топка и ръкавицата в ръката ѝ и хукна.

Осъзнавайки грешката си, Маги реши да внесе известни поправки:

— Благодаря ви, че доведохте Майк. Оценявам жеста ви. Знам, че не ви е по път.

— Изобщо не представляваше трудност за мен — настойчиво каза Том. — В действителност това се оказа прекрасно извинение да ви видя отново.

Дързостта му я изненада. А не биваше, помисли си тя. Предишните ѝ действия го бяха насърчили да не скрива интереса си. Просто последните дни мислите ѝ бяха напълно заети с Уейд. Том Дарби бе престанал да съществува в съзнанието ѝ като нещо повече от треньор на Майк.

— Ах! — бе краткият звук, който разкри вътрешния ѝ смут.

Първоначалната ѝ симпатия към Том бе избледняла напълно след разтърсващите емоции, които още я поглъщаха. Как би могла да се справи с промяната?

Том, изглежда, не забеляза колебанието ѝ. Той продължи с увереността на мъж, чието ухажване никога не е било отхвърляно. Лешниковите му очи упорито гледаха нейните:

— Бих искал да вечеряте с мен този уикенд. Петък или събота — когато ви е удобно.

Похватът му бе отличен: не ѝ остави възможност да каже „не“, а само да избере една от двете вечери.

— Съжалявам, но наистина не мога да кажа дали ще имам възможност да дойда... — Маги се запъна за миг. — Докато бащата на Майк е в града, ми е трудно да имам собствени планове, налага се да се съобразявам с неговите. Ще се възползвам от поканата някой друг път.

— Решението си е ваше. — Не беше щастлив от отговора ѝ, но явно се примири с него. Погледна нагоре към чистото синьо небе и отбеляза: — Ще бъде топло днес.

Маги усети намека. Независимо от мотивите му, Том ѝ бе направил голяма услуга, докарвайки Майк.

Най-малкото, което можеше да направи, бе да прояви гостоприемството си.

— Вече е топло. И сте били цяла сутрин на игрището с момчетата! Нека ви предложи нещо студено за пиене, щом така или

иначе не мога да приема поканата ви за вечеря. Студен чай, бира, кока-кола?

— Бира ще е най-добре, ако присъствието ми не създава проблеми — с радост прие Том.

— Никакви проблеми. Сега ще я донеса.

Том я последва в къщата — нещо, което учуди Маги, но тя не възрази. Остави бейзболната топка и ръкавицата на Майк върху кухненската маса и спря, за да свали работните си ръкавици. Том я следваше на няколко крачки от нея, сякаш си бе у дома.

Тя отиде до хладилника. Търсеше да започне не особено лична тема за разговор. Например за работата на Том, а не за личния му живот и това дали включва, или не включва нея самата. Затова попита:

— Как се справя Майк?

— Много добре, проявява истински усет към играта.

Отваряйки хладилника, тя му хвърли кратък усмихнат поглед с думите:

— С изключение на хвърлянията, в които е ужасен. Наистина беше много разстроен, че не отбеляза и един удар на мача миналата вечер.

— Това ще се оправи още преди да свърши лятото — отговори Том с категоричност, която разкриваше твърда увереност в педагогическите му възможности. — Майк трябва да се научи да следи топката, а не да зяпа по всичко, което мърда наоколо.

— Сигурно е нужно много търпение, за да научиш неопитните момчета да играят бейзбол. — Едновременно с бирата Маги извади каната със студен чай. — Искате ли чаша за бирата?

— Кутията ще свърши работа. — Той я взе от нея и я отвори. — Сигурно е нужно търпение, но крайният резултат си заслужава. Обичам спорта и да работя с деца. За мен е естествено да комбинирам и двете.

— Това е добре.

Маги взе чаша от шкафа и я напълни с чай.

— Вижте, Маги... няма причина, поради която да не мога да връщам Майк след тренировки. Не е необходимо специално да се разкарвате, за да го прибирате.

Той се приближи и застана до нея, като с единия крак се подпря на ръба на барплота.

— Много мило от ваша страна, но не мога да ви позволя да правите това — каза Маги и поклати отрицателно глава.

Слънцето, което блестеше през прозореца над мивката, огряваше огнените ѝ коси. Това привлече вниманието на Том и той се протегна, за да ги докосне, както невинното дете би се протегнало да докосне танцуващите пламъци.

— В косата ви се срещат невероятни оттенъци на червеното. — Една къдрица се промуши между пръстите му. Гласът му бе замислен и отнесен: — Прекрасно!

— Благодаря. — Маги щеше да се отмести, за да избегне тази неволна ласка, но точно в този момент кухненската врата, която водеше навън, се отвори.

Тя замръзна, когато Уейд прекоси прага и спря. Очите му мрачно се присвиха, стрелвайки се от нея към Том. Къдравият кичур коса се изплъзна от пръстите на мъжа до нея. Бяха толкова близо един до друг, че ситуацията изобщо не изглеждаше толкова невинна, колкото си беше: строгият блясък в очите на Уейд казваше на Маги точно това.

— Майк е у съседите. — Маги направи крачка встрани от Том.

Главата ѝ отбранително се наклони на една страна; бе подравнена от критичния и осъдителен поглед, който прочете в очите на Уейд. Бе свободна жена, значи имаше пълното право да има и мъже приятели.

— Знам. — Държанието му продължаваше да бъде мълчаливо и страховито. — Видях го, когато паркирах, и той ми каза, че си в къщата. Искях да поговоря с теб.

„Отново“, помисли си Маги и мислено се подготви. Последния път, когато искаше да говори лично с нея, бе, за да обяви сватбените си намерения. За какво ли ставаше въпрос този път? Бе сигурна, че се отнася за нещо не по-малко разтърсващо.

Том разбра недвусмисления намек и остави бирата на барплота.

— Най-добре ще е да вървя. Благодаря за бирата, Маги.

— Ще ви изпратя до вратата. — Обхвана я необяснимо желание да отложи разговора с Уейд дори и само с няколко минути. — Вземи си нещо студено за пиене, Уейд. Ей сега се връщам.

Отговор не последва, а и тя не го очакваше.

Като подмина страничната врата, през която бившият ѝ съпруг бе влязъл, тя поведе Том през всекидневната към външната врата.

— Благодаря отново, че докарахте Майк!

— Маги... — Той спря до вратата, замисленият му любопитен поглед се взря в очите ѝ. — Да не би да е настъпило подобрение в отношенията между вас двамата?

— Това е малко вероятно — отвърна тя с горчива и печална усмивка.

— Сигурна ли сте? Защото, когато влезе, имах смътното усещане, че съм застанал лице срещу лице с побеснелия съпруг — скептично поклати глава Том.

— Грешите със сигурност.

А ако все пак не грешеше? Най-вероятно Уейд не искаше да бъде с нея, но в същото време не я даваше на друг.

— Не знам... — Том все още се колебаеше.

— Аз знам — усмихна се Маги. — Разбирате ли, Уейд е сгоден. Сватбата е този месец.

Изглежда, мъжът схвана информацията, преди да е чул всичко докрай.

— Тогава май съм сгрешил. — Той изостави темата: — Ще се видим, Маги.

— Да. Довиждане, Том.

След като той тръгна, Маги се върна в кухнята. Уейд си бе налял чаша студен чай и сега оставяше каната обратно в хладилника.

— Една от брачните възможности на хоризонта, така ли е? — попита той.

Гордостта я накара да отговори:

— Може и така да е. — Макар че сериозно се съмняваше в това.

Вдигна чашата си — щастлива, че има какво да прави с ръцете си, за да скрие предчувствието си относно предстоящия разговор.

— Съжалявам, ако съм прекъснал нещо — подхвърли Уейд.

— Не, не си! — отсече тя. — Ако беше прекъснал нещо, щеше да предложиш да поговорим друг път и щеше да си тръгнеш. — Нито потвърди, нито отхвърли подозренията му за сцената, която бе прекъснал.

— Това, което дойдох да обсъдя с теб, е важно. Не смятам, че е разумно да го отлагам. — Уейд не защити неискреното си извинение.

— Сигурна съм, че е важно по твоите стандарти, но аз едва ли ще се съглася с теб.

— Става въпрос за Майк, той винаги е бил важен за теб, освен ако не съм се объркал жестоко. — Думите му бяха почти предизвикателство.

Темата отново засяга Майк, помисли си Маги, точно както и миналия път. Това не ѝ хареса, както не ѝ харесаха зловещите предчувствия, които я караха да се чувства толкова неспокойна.

— Да, Майк е важен — предпазливо се съгласи тя. — Какво за него?

— Все още не е виждал Белинда. Разбира се, тя също няма търпение да го види — каза той.

— Разбира се! — Гласът ѝ бе сух, имаше нотка на цинизъм в него и това ѝ навлече острия поглед на Уейд.

— Искам да уредя нещо за този уикенд.

— Чудесно — кимна Маги. — Можеш да вземеш Майк, когато ти е удобно. Знаеш, че няма да протестирам.

— Не е толкова просто. — В раздразнението си Уейд въздъхна тежко.

— Така ли? — Върху устните ѝ се изписа подигравателна усмивка.

— Да. Искам Майк да плува в свои води, когато се запознава с Белинда. Мисля, че и бездруго няма да му е лесно, за да го подлагаме на такова изпитание в непозната обстановка.

— И за Белинда няма да е лесно — напомни му Маги. Не ѝ харесваше посоката, която взима разговорът.

— Тя е възрастен човек и по-лесно може да се справи с трудните ситуации. Важно е момчето да се чувства колкото е възможно по-сигурно — отхвърли той слабия ѝ довод.

— И какво е твоето предложение? — предизвика го тя. — Сигурна съм, че си измислил нещо.

Уейд тихо се засмя, устните му се извиха в цинична усмивка.

— Защо имам чувството, че в мига, в който отговоря на въпроса ти, тази кухня ще се превърне в бойно поле?

— Може би защото вече знаеш, че отговорът няма да ми хареса.

Нервите ѝ се изопнаха, пръстите ѝ силно стиснаха запотената чаша.

Уейд се взря в нея, като не ѝ позволи да отмести очи настрана.

— Искам да доведе Белинда тук. От една страна, синът ни ще си бъде у дома, където се чувства най-удобно и спокойно. От друга страна, ти също ще имаш възможност да се запознаеш с нея. Твоето присъствие ще поуталожи част от напрежението, което Майк вероятно ще чувства.

Тя не искаше тази жена да идва в дома ѝ.

— Не говориш сериозно, нали?

— Прекалено сериозен съм даже.

— Още сега виждам как четиримата стоим с ръце в скута и се взираме един в друг. — Маги се изсмя при тази мисъл, макар че изобщо не ѝ се струваше смешна, а по-скоро — абсурдна.

— Определено ще бъде конфузно. Така ще е, независимо кога и къде — възрази той, после предложи: — Може би ще е най-добре, ако дойдем за вечеря.

— Вечеря ли?

— Можем да дойдем по-рано, за да пийнем по нещо, преди да седнем на масата. Така няма да изпадаме в неловко мълчание, тъй като ще сме заети с яденето. После ще последва кафето — и си тръгваме.

— Не!

— Защо? — отреагира Уейд.

— Защото... — Маги безпомощно се запъна. Не можеше да измисли никакъв приемлив отговор.

— Майк рано или късно трябва да я види. Защо не, когато и ти си до него, за да му даваш морална подкрепа? — Доизясни Уейд замисъла си.

Но нямаше да има кой да дава морална подкрепа на нея самата! Възрази тя мислено. После потърси спасение зад слаб протест:

— Майк трябва да се запознае с нея, но не и аз.

— Искаш да кажеш, че би го поверила на грижите на една напълно непозната жена? Защото точно това ще направиш. Белинда ще стане моя съпруга. Когато Майк ми идва на гости, той ще трябва да живее с нас двамата. Наистина ли ми казваш, че не искаш да видиш жената, която ще бъде мащеха на сина ти; жената, която ще се грижи за него, когато не е с теб? Не го вярвам, дори и за миг не го вярвам!

Маги се извърна настрана, защото всичко, което Уейд каза, бе истина. Заради Майк трябваше да се срещне с годеницата на Уейд, за

да бъде вътрешно спокойна, когато Майк отива при нея. Бе притисната до стената и ненавиждаше Уейд заради това.

— Коя вечер ти и твоята скъпа Белинда бихте желали да дойдете на вечеря? — Непрекъснат сарказъм струеше от думите ѝ — това бе единственото останало оръжие от целия ѝ арсенал.

— Петък е добре — сдържано отговори той.

— По кое време?

— Седем. Няма смисъл да приготвяш нещо специално — добави Уейд.

— С други думи, не искаш да вадя сватбените ни кристални и порцеланови сервизи? — нежно подхвърли Маги.

— Това държание няма да улесни положението — предупреди той.

— Да го улесни? Какво знаеш ти пък за това? — Гневът ѝ избухна: — Единственият, който намира лесното в цялата тая работа, си ти! Ще бъде трудно и за Майк, и за Белинда, и за мен. Това, което ти трябва да направиш, е да седнеш и да чакаш да свикнем един с друг!

— А какво искаш да направя? Да разваля годежа си?

Погледът му бе студен, тъмните вежди се вдигнаха предизвикателно. „Да“, искаше да каже Маги, но вместо това извика:

— Не! Искам да престанеш да ми казваш как да се държа!

— За бога, нищо не съм ти казал! — отсече Уейд. — Ако си съгласна с предложението ми аз и Белинда да дойдем на вечеря в петък, просто кажи „да“.

— Да! — отвърна тя, все още ядосана.

— Добре.

В следващата секунда Уейд затръшна страничната врата и Маги остана сама в кухнята.

Нищо не бе в състояние да потуши гнева ѝ. Той се обърна срещу самата нея. Защо го бе нападнала така? Какво се беше опитала да докаже? Че е проклетия, както сам той я бе нарекъл? Защо не приемеше благосклонно факта, че Белинда ще дойде на вечеря? Защото я болеше. И болката се оказа мъчителна.

Напрежението биеше в слепоочията и тя ги притисна с пръсти, чиито върхове бяха все още студени от ледената чаша. Хладният допир временно я успокои, но болката стана още по-нетърпима в мига, в който отмести ръцете си. Страничната врата се отвори, тя вирна глава

и се опита да събере сетните си сили, за да погледне очи в очи Уейд. Но вътре се втурна Майк.

— Здравсти, мамо! Татко каза да дойда и да ти се обадя, защото отивам с него. До пет ще се прибера. — Той се втурна обратно, но после спря. — Става ли?

— Да, става. — Тя кимна и се усмихна неестествено.

— Чао!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Маги погледна през стъклената вратичка на фурната, за да провери печеното — нещо, което бе направила поне шест пъти в разстояние на един час.

В същото време се огледа във вратичката съвсем несъзнателно, за да се убеди, че гримът ѝ не се нуждае от подсилване.

Потри длани и се учуди, че са влажни. Избърса ги, като веднага след това занамества дългата черна пола, с която бе облечена.

Беше нервна, гърлото ѝ пресъхваше, стомахът ѝ свиреше. Чувстваше се като притеснена съпруга, на която предстои да забавлява шефа на мъжа си — тази мисъл я накара да се изсмее гласно.

Майк влезе в кухнята.

— Какво е толкова смешно, мамо?

Бе облечен в чиста бяла риза и тъмносини панталони. Лицето му бе така добре измито, че чак лъщеше.

— Нищо. — Не направи опит да му обясни шегата, която намираще за толкова забавна. Вместо шефа на Уейд тя трябваше да забавлява бъдещата му булка. Цялата история бе абсурдна.

Звънецът иззвъня. Като никога, Майк не се втурна да отвори. Погледна я косо и в черните му очи Маги прочете някои от собствените си предчувствия. Подаде му ръка.

— Хайде да отидем и да отворим!

— Знам, че трябва да се срещна с нея — измърмори той и с нежелание тръгна подире ѝ, — но бих искал да не остава за вечеря. — И тъй като Маги не успя да каже нищо, само му се усмихна разбиращо. — Ти не се ли чувстваш някак странно, че ще я видиш? — попита Майк, докато се приближаваха към вратата. — Имам предвид, защото ще се омъжва за татко?

— Да, чувствам се някак странно — призна си Маги и това донякъде облекчи положението.

Размениха си по една усмивка, преди Маги да отвори вратата. Видя първо Уейд — висок и мургав, облечен в тъмен костюм и

вратовръзка. Изглеждаше толкова небрежно-елегантен, че пулсът ѝ стремглаво запрепуска. Чувстваше недостиг на въздух в гърдите си и някакво напрежение. Тези два фактора в комбинация допринасяха за слабостта в коленете ѝ.

— Здравей, Маги.

Нежната топлина в погледа му сякаш я подпали.

— Здравей, Уейд — отвърна тя на поздрава му и предпазливо се усмихна.

Изведнъж се сети, че точно по този начин си бе представяла първата им среща след раздялата, а не онзи ужасен цирк с ролките в косата и стария халат. Точно така си го бе мислила: в момента, в който се видят, цялата горчивина от развода избледнява пред непосредственото удоволствие от срещата.

Някакво движение от едната му страна прикова вниманието ѝ и погледът ѝ се спря върху една изключително привлекателна блондинка. Белинда Хейл изглеждаше точно така, както Маги си я бе представяла: висока, стройна и руса — идеалният партньор на мургавия Уейд. Косата ѝ бе естествено руса, с по-тъмни оттенъци, прибрана с шнола на тила. Всяко едно нещо в нея говореше за изтънченост и самоувереност. Очите ѝ бяха сини като ясното сиятьлско небе, цветът им се подчертаваше още повече от роклята със светлосини шарки.

В едно само Маги грешеше — възрастта ѝ. Изглежда, бе все още рано да се нарече Белинда „жена“. Маги предположи, че най-вероятно е на 22 години. Никога не ѝ бе хрумвало, че Уейд ще си избере толкова младо момиче за съпруга.

Маги стоеше безмълвна — по-скоро невярваща, отколкото шокирана.

Белинда Хейл, изглежда, нямаше подобни проблеми.

— Маги, с нетърпение очаквах да се запознаем! — заяви тя с дрезгав, но откровен глас и предложи ръката си.

Маги успя някак да се здрависа.

— Приятно ми е, госпожице Хейл. — Знаеше, че няма да ѝ се отдаде да я поздрави на малко име, затова и не опита. За разлика от приятелски настроената Белинда, тя знаеше, че ще звучи сковано и резервирано. — Заповядайте! Влезте!

Отдръпна се от вратата и едва не настъпи Майк, който до този момент бе останал на заден план и мълчаливо наблюдаваше бъдещата си мащеха. Сега обаче бе негов ред да се появи на сцената.

— Ти трябва да си Майкъл — отгатна Белинда. — Как ти викат всички? Майк или Майки?

Той потръпна, щом чу „Майки“, и бързо я поправи на „Майк“.

После, точно като Маги, и той я поздрави:

— Приятно ми е, госпожице Хейл.

— Наричай ме Белинда. — Тя се ръкува и с него, а Уейд наблюдаваше сцената. — Толкова много приличаш на баща си, Майк. Мисля, че бих те познала, където и да е. — Погледът ѝ влюбено се устреми към Уейд. — Чудесно момче е! Нищо чудно, че толкова се гордееш с него!

Майк се размърда смутено, притеснен от похвалата, която идваше от непознатата жена. Маги се опита да го измъкне и се зачуди защо Уейд нищо не прави по въпроса. Нима щеше да остави разговора на тях тримата? Разбира се, Белинда притежаваше нужната самоувереност, за да превъзмогне всяко неловко мълчание.

— Моля, заповядайте във всекидневната. — Маги посочи към столовете и канапетата. — Какво мога да ви предложа за пиене? — И тя убийствено стрелна с поглед Уейд, за да го накаже за мълчанието му. — Все още пиеш уискито с вода, нали?

— Да. — Той кимна с глава в знак на съгласие, озадачен от раздражението ѝ.

— А вие, госпожице Хейл? — позаинтересува се тя и учуди дори себе си, като добави: — Майк ще пие кока-кола. Искате ли същото? — Сякаш Белинда не бе достатъчно голяма, за да пие алкохол.

Блондинката, изглежда, не схвана тънкия намек, макар че Уейд го разбра. Очите му застрашително се присвиха и Маги усети, че тази забележка няма да ѝ бъде простена лесно. Прехапа език — смяташе да се контролира за в бъдеще.

— Чаша бяло вино би било по-добре. Ако имате — отвърна Белинда.

— Разбира се. — Този път Маги се удържа и не украси отговора си. — Чувствайте се у дома си. След малко се връщам.

Уейд се отдели от Белинда и се отправи към кухнята.

— Ще ти помогна. Майк ще забавлява Белинда за няколко минути.

Сепната от ненадейното му предложение за помощ, Маги се спря. Майк ѝ хвърли умоляващ поглед, дори отчасти я обвиняваше, че го оставя насаме с врага. Но преди тя да предприеме нещо, за да му помогне, ръката на Уейд я хвана за лакътя и я насочи към кухнята. Не мислеше, че може да се отскубне, поне докато вратата не се затвори зад тях.

— Ти просто я заряза ей така! — нападна го тя.

— Мисля, че двамата биха могли да се справят и сами за няколко минути. — Знаеше много добре, че Маги бе загрижена не за годеницата му.

Тя раздразнено се отправи към шкафовете, за да вземе чаши.

— Уискито е в...

— Знам къде е уискито — прекъсна я той.

Розовина обля страните ѝ, щом си спомни, че не бе изминало много време от последния път, когато беше пил от бутилката.

Тя отиде до хладилника и взе изстуденото вино и кока-колата на Майк. Уейд я последва, за да вземе лед от камерата.

— Е? — Той пусна бучките лед в чашата и те издрънчаха.

— Какво? — тросна се тя.

— Стига вече!

— Стига с кое? — Маги продължаваше да се прави на нищо неразбираща.

— На върха на езика ти е. Можеш просто да си го кажеш и всичко ще приключи. — Уейд си сипа уиски върху кубчетата, докато Маги пълнеше чашите с вино.

Тя се замисли за миг и после изостави престореното си неразбиране.

— Когато изброяваше добродетелите на Белинда, не спомена нищо за възрастта ѝ.

— Ще навърши двадесет и две следващия месец. Но това не означава, че е млада и недодялана.

— Но трябва да признаеш, Уейд, че Майк е по-близо до нейната възраст, отколкото си ти. — Това прозвуча толкова злобно, че на Маги ѝ се прииска да не го бе казвала.

— Може би така ще ѝ е по-лесно да се разбере с него, както и на Майк, естествено. Възрастта ѝ единственото ти възражение ли е?

— Не беше възражение — побърза да го поправи тя. — Просто се изненадах, когато видях колко е млада. Очаквах да е по-възрастна, по-зряла. Не ми беше хрумвало, че ще те е привлякла... толкова млада жена.

— И защо не? Ти беше много по-млада от Белинда, когато се оженихме.

Пръстите ѝ трепереха, докато затваряше бутилката с вино. Не искаше да ѝ се напомня за тяхната сватба, тъй като това закономерно извикваше спомена за нерадостния им развод. Без да реагира на коментара му, тя върна бутилката в хладилника, но усещаше съсредоточения му поглед.

— В много отношения Белинда е много по-зряла от теб. Главата ѝ е здраво закрепена на раменете. Практична е и е последователна в отношенията си с другите. Предполагам, че би я определила като разумна — заключи той.

— Каква досада! — бе спонтанната ѝ реакция на чутото.

— След прекалено бурните ни години на съвместен живот гледам на женитбата си с Белинда като на освежаваща промяна. — Отговорът му имаше за цел да я постави на мястото ѝ.

— Надявам се, че вие двамата ще си живуркате добре заедно. — Тя подреди чашите върху подноса. — А сега, Белинда може и да не се нуждае от помощ, но мисля, че Майк се нуждае. Да се върнем ли във всекидневната?

— След теб. И... — Върху дръзката му уста се бе изписало привидно търпение. — Маги, помъчи се да държиш езика си зад зъбите.

— Опитвам се, Уейд. Повярвай ми, опитвам се — каза тя, като си пое дълбоко въздух и взе подноса.

Бе очаквала, че завръщането им ще бъде посрещнато с нетърпеливи погледи. На мястото на Белинда би изпитвала любопитство и дори малко ревност. Но нито едното, нито другото се четеше върху усмихнатото лице на блондинката. Белинда или проявяваше твърде голямо разбиране, или бе убедена, че Уейд обича само нея.

— Надявам се, че не се забавихме. — Маги сметна, че завръщането им трябва да бъде съпроводено с някакво обяснение от страна на домакинята, но после веднага осъзна, че думите и можеха да се изтълкуват двусмислено, сякаш те двамата са били заети с нещо по-различно от подготвянето на питиетата.

А току-що бе обещала на Уейд, че ще внимава какво говори. Почувства се обречена.

— Изобщо не сте се забавили. — Белинда сякаш бе безразлична към държанието им. Тя се усмихна на Уейд, който седна на канапето до нея. — Майк и аз си говорехме за различни неща.

— Ах!

Маги погледна Майк. Не изглеждаше така, сякаш е говорил твърде много. Но тя любопитства относно темата на разговор:

— За какво?

Белинда отвърна:

— Разказваше ми рибарските ви приключения от миналия уикенд. Каза, че всеки от вас е хванал по нещо.

— Това не е съвсем вярно — поправи Маги впечатлението ѝ и се зачуди дали Уейд ѝ е казал, че ги е придружила. — В действителност аз нищо не хванах. Майк улови една с моята въдица и приписа заслугата на мен.

— Можеше ти да я хванеш — направи опит да я защити синът ѝ, — ако не беше паднала зад борда.

— Паднала си зад борда?! — Изражението на блондинката беше самото безпокойство.

Маги съжаляваше, че Майк се впуска в чак такива подробности.

— Всъщност не беше нищо особено.

— Как се случи?

— Мама хвана една рибка — започна да обяснява Майк, — но не можа да изкара кукичката от устата ѝ, така че татко реши да ѝ помогне. Но той каза, че рибата е твърде малка, за да я задържим, и те се скараха.

Маги се чувстваше неловко, но нямаше как да го спре.

— Когато татко хвърли рибата във водата, мама се опита да я улови. Подхлъзна се и падна с главата надолу във водата. Не че татко е стоял и гледал как пада, но всичко, което успя да докопа, бе обувката ѝ.

Това е най-смешното нещо, което някога съм виждал! — Майк дори започна да се усмихва при спомена.

Връщайки се назад, и Маги успя да види смешното в случката.

— Мама беше вир-вода, когато се качи на палубата. И наистина побесня, щом видя как ѝ се смеем двамата с татко — поверително каза Майк. — Когато татко ѝ връчи обувката, за да ѝ покаже, че се е опитал да я спаси, тя я захвърли във водата. Добре, че я улових с въдицата, преди да потъне.

— Не си ѝ се присмивал, нали, Уейд? — укорително го погледна Белинда.

— Малко ѝ се присмях — призна си той и дяволито пламъче заигра в тъмните му очи.

— Не е било хубаво от твоя страна. Нищо чудно, че си се ядосала, Маги — съчувствено каза Белинда.

— Предполагам, че наистина съм изглеждала забавно. — Маги усети, че взема страната им в свой собствен ущърб.

— Изглеждаше още по-смешна в ризата — изтърси Майк.

— Каква риза? — попита Белинда.

— Всичките ѝ дрехи бяха мокри и на мама ѝ се наложи да облече оная риза. Само дето ѝ беше много голяма — обясни Майк.

— Колко ужасно, Маги! Сигурно е било мъчително изживяване.

За пореден път Маги отхвърли предложеното ѝ съчувствие:

— Щом се постоплих и поизсъхнах и най-вече щом стъпих на суша, чувството ми за хумор отново се възвърна.

— Обичате ли да ходите за риба, госпожице Хейл? — поиска да се осведоми Майк.

— Наричай ме Белинда — поправи го тя. — Да, обичам да ходя за риба. Уейд ме е взимал със себе си няколко пъти в Аляска. Когато ни дойдеш на гости, ще можем да отидем тримата заедно.

— Може и да е забавно, а? — Майк сякаш претегляше възможностите.

— Е, няма да е същото, както да си с майка си. — Белинда правеше опит да покаже, че няма намерение да заема мястото на Маги, и това бе жест, достоен за похвала. — Е, поне се надявам да не падам в реката — пошегува се тя. — Водата там е много студена.

— Не бих се тревожил за това. — Ръката на Уейд, отпусната върху гърба на канапето, леко милваше раменете на момичето.

Любовта, вложена в тази дискретна ласка, предизвика вълна на ревност у Маги.

— Има само една Маги. Нещата, които се случват на нея, едва ли биха се случили на някого друго.

— И слава богу! — Прошепнатият ѝ отговор звучеше сухо и саркастично и бе насочен към Уейд. Острият му поглед я накара да прикрие чувствата си. — Карате ли ски, госпожице Хейл? С всичкия този сняг в Аляска ще е срамота, ако не можете.

— Обожавам да карам ски! Разбира се, понякога е толкова студено, че не можеш да си подадеш носа навън.

— Сигурна съм, че е така, но пък какво по-прекрасно оправдание от това да прекараш времето си, потънала в кожи. — Маги отпи от виното и с омраза си представи младата блондинка, покрита със самурови кожи.

— О, не, никога не нося животински кожи! — веднага отхвърли тази мисъл Белинда. — Не мога да приема идеята да се убиват животни само защото кожата им може да бъде използвана за женско палто.

„Мили боже, има ли някакви недостатъци?“, раздразнено си помисли Маги. Не приличаше на нормален човек. Дори и сега, застанала срещу бившата жена на Уейд, Белинда бе великодушна, очарователна и отвратително мила.

Маги се чу да промърморва с престорена загриженост:

— О, боже! Надявам се, че не си вегетарианка. Има чудесни ребърца, които се пекат във фурната.

Белинда само се засмя на коментара с гърлен и наистина приятен смях.

— Не, не съм вегетарианка. Загрижеността ми за оцеляването на животните, изглежда, не достига до стомаха ми. Или по-скоро засяга практичната ми нагласа, която ненавижда излишеството. Така и не мога да разбера защо хората в Индия трябва да умират от глад, когато около тях се разкарват всички тези свещени животни. Толкова е безсмислено и трагично.

— Да, знам какво имаш предвид. — Но Маги имаше чувството, че е загубила още един рунд. Постави чашата си на масата. — Извинете ме, но май ще е по-добре да погледна вечерята.

— Може ли да помогна? — предложи Белинда.

— Тя е отличен готвач — вметна Уейд и се усмихна, след като Белинда грейна от комплимента му.

— Не се и съмнявам! — бе леко хапливият отговор на Маги. Тя отново замаскира ревността си с усмивка. — Благодаря ти, но ще се справя и сама. Извинете ме.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В кухнята ѝ се прииска да хвърля тенджери и тигани, да затръшва вратичките на шкафовете, за да освободи цялото си накипяло безсилие. Можеше ли изобщо някой да се състезава с тази идеална жена?

Опита да овладее яда си, но той кипеше и тътнеше в нея като вулкан. И още по-зле се чувстваше от факта, че не виждаше Белинда да изпитва и грам ревност. А самата тя се разкъсваше от ревност и това я караше да се чувства нищожна и подла.

След като установи, че поне в кухнята всичко е наред, Маги реши, че е време да се захваща с вечерята. Занесе чиниите със спаначена салата в трапезарията, после се върна във всекидневната и им предложи да се преместят на масата.

— Спаначена салата! Обожавам я! — отбеляза Белинда, след като седна на стола срещу Уейд. — Ти ли си ѝ казал? — попита го тя и Маги веднага съжали, че не бе направила друг вид салата.

— Не, не съм.

— Ние също я обичаме — неохотно обясни Маги.

— Ти обичаш ли спанак, Майк? — Белинда се усмихваше на чернокосото момче, което стоеше начело на масата.

— Харесвам го на салата, но не и сготвен.

— Мисля, че повечето деца не го обичат сготвен — разбиращо отвърна Белинда.

Маги започна да подозира, че тя е истински образец за тактичност.

— Много хубав порцеланов сервиз, Маги.

— Сватбен подарък. — „Сега пък защо ѝ предоставям тази информация, зачуди се Маги, защо просто не приех комплимента с едно «благодаря»?“ Раздразнението ѝ се увеличи.

— Ти и татко смятате ли да имате деца? — изтърси Майк.

Маги усети, че страните ѝ пламват и сигурно вече се сливат с цвета на косата ѝ, но тя бе единствената, която усети някакво

неудобство. Белинда, изглежда, не намираше нищо нередно във въпроса.

Уейд стрелна Маги с поглед, сякаш я обвиняваше, че тя е предизвикала въпроса.

— Да, искаме да си имаме семейство — отвърна Белинда. — И двамата обичаме децата и се надяваме да имаме няколко бебета. Какво ще кажеш да станеш батко?

— Не знам. — Майк повдигна рамене и нападна салатата си.

С помощта на вилицата си Маги изливаше своя гняв върху невинния спанак. Няколко бебета! Едно голямо, щастливо семейство. Единственото, което разваляше пейзажа, бе, че Белинда щеше да заема нейното място. Обзе я нужда да развали тази идилия.

— Уейд, сигурен ли си, че искаш отново да преживееш храненията на два часа, настинките, никненето на зъбите? — скри ревността си тя зад тази нервна шега. — Не мислиш ли, че си малко старичък за това? Трябваше да имаш деца, когато беше малко по-млад и нервите ти щяха да понесат напрежението. Разбира се, Белинда е все още млада и може да се справи, но ти... — Маги остави изречението ѝ да увисне недовършено, тъй като отново бе насочила вниманието към възрастовата разлика помежду им.

Макар че тъмните му очи криеха зловещи пламъчета, Уейд отвърна със забележително спокойствие:

— Сигурен съм, че ще успея да се справя, Маги.

— Мисля, че Уейд ще бъде прекрасен баща — отбеляза Белинда. — Но, предполагам, ти вече го знаеш. — Отново това бе спокойно отчитане на фактите, без никаква злоба и завист.

— Уейд беше прекрасен баща и още е — съгласи се Маги, като се опита да подражава на тона ѝ. — Само се притесних от факта, че когато децата ви пораснат, Уейд ще бъде в действителност изкуфял.

— Какво е „изкуфял“ — смръщи се Майк.

— Това е учтив начин да кажеш „одъртял“ — обясни Уейд и устата му се разкри в гримаса. — Майка ти се опитва да отбележи, че остарявам.

— Но ти наистина си стар, нали? — срази го Майк с неподправената си наивност.

Маги успя да сдържи напирания истеричен смях.

Уейд също се опита да запази самообладание, макар и с много усилия.

— Предпочитам да казвам, че приближавам разцвета си.

— Това е съвсем вярно в нашето общество — разшири отговора му Белинда. — Привлекателността на мъжа нараства, когато надхвърли тридесетте, но когато жената достигне тази възраст, смятат, че е вече зад борда. Мисля, че това е ужасно нечестно. Но не смяташ ли, че това е самата истина, Маги?

Маги толкова побесня, че не съумя да проговори — без значение, че забележката нямаше за цел да я уязви. Маги я възприе като намек за собствената ѝ възраст.

Уейд усети опасните искрици, проблеснали в очите ѝ.

— Това виждане се промени. Жените над тридесетте са все още желани и хората започват да осъзнават това.

Той излекува нараненото ѝ его.

До този момент Маги никога не се бе засягала на тема „възраст“. Независимо от коментара на Уейд, тя все още се чувстваше малко наранена. Опита да понижи гнева си поне с няколко градуса. Под претекст, че трябва да поднесе вечерята, тя успя дискретно да излезе, за да възстанови контрола над необузданите си чувства.

Като преместваше месото от тавата върху подноса, тя осъзна, че Уейд изобщо не бе казал всичко това заради нея. Той бе защитил годеницата си от изгарящите светкавици на гнева ѝ. Колко глупаво от нейна страна, че не отгатна!

Гневът ѝ, вместо да се поуталожил, пламна още по-буйно. Маги остави ножа за рязане и вилицата отгоре на подноса и ги занесе в столовата, където ги сложи пред Уейд.

— Ще нарежеш ли месото?

— Да — тихо се съгласи той и я погледна замислено.

Тя прибра чиниите от салатата и ги отнесе в кухнята.

Със зловещо спокойствие приготви картофите и зеленчуците за сервиране. Отново и отново си повтаряше наум, че няма да загуби присъствие на духа, без значение колко ѝ коства това.

— Маги, мисля, че връзката, която съществува между теб и Майк, е забележителна — заяви Белинда.

— Ах! И защо смяташ така? — Тя постави купата с картофите до чинията на Майк.

— Сигурно е трудно да отгледаш единственото си дете, особено когато си разведена. По правило родителят става твърде покровителствен. И все пак Майк е изключение от тази тенденция, макар да сте толкова близки. Намирам го за прекрасно, въпреки че ти се доближаваш до възрастта, в която да имаш деца не е много разумно.

Нямаше абсолютно нищо злобно в коментара, но той удари място, придобило болезнена чувствителност. И беше само въпрос на лош късмет, че Маги стоеше до Белинда, когато тя изрече тези думи. И по-лошото бе, че държеше в ръката си купата с пюре от грах и лукчета.

Без каквато и да било преднамереност ръката ѝ трепна и обърна купата. Гъстата зеленчукова смес се стече по скута на Белинда. В мига, в който Маги чу изплашения писък на момичето, осъзна какво е направила — и се ужаси.

— О, толкова съжалявам! Не знам как се случи! — Тя се протегна да грабне една салфетка, когато Белинда дръпна стола си от масата. — Съжалявам! — повтори Маги и безрезултатно замаза разпростиращото се петно от пюре и размазани грахчета.

— По дяволите, Маги! — ругаеше Уейд под нос, като я изтласка от пътя си. — Трябваше да се досетя, че нещо такова ще се случи.

Макар че стана неволно, Маги не защити невинността си. Самата тя не бе напълно сигурна, че беше случайност. Чувстваше се като пълен боклук.

Белинда успешно изплува от паниката и промълви:

— Всичко е наред. Сигурна съм, че е било случайно.

Маги си помисли, че ще се почувства по-добре, ако младата дама ѝ се разкреци обидено. Цялото това щедро опрощение и разбиране ѝ дойде твърде много.

Майк изобщо не ѝ помагаше да излезе от ситуацията. Притискаше с две ръце устата си, опитвайки се да задържи напирания смях. Само веднъж погледна към Маги, но бързо се извърна настрани и раменете му още повече се разтресоха.

— Хайде, Белинда! — Уейд изправи момичето на крака. По-голямата част от пюреото бе попила в салфетката. Но злополучната смес беше оставила голямо, грозно петно върху синята рокля. — Ще те заведа у дома — каза ѝ той.

— Съжалявам — повтори Маги, безпомощна да поправи стореното.

— Ще го почистя, не се тревожи — увери я Белинда, все още шокирана от случката.

— Моля те, изпрати ми сметката от химическото — настояваше Маги, докато следваше двойката до вратата. — Аз ще я платя.

— Дяволски си права, Маги! Ще си платиш! — отсече Уейд. И Маги разбираше, че той не говори за пари.

— Приятно ми беше, че се запознахме — извика Белинда през рамо, докато Уейд я побутваше към вратата.

Това напълно убеди Маги, че момичето не бе съвсем нормално човешко същество. Никой нормален смъртен, след като са изсипали върху му купа с грах, не би повтарял с неподражаема невинност, че му било приятно да се запознаят, и то не с някого друго, а с виновника за случая.

Втрещена, Маги се върна в столовата и се втренчи в граха и лука върху килима до стола на Белинда.

Майк повече не можеше да сдържа смеха си, а сълзите направо се стичаха от очите му.

— Спри да се смееш, Майк! Не е смешно!

— Напротив, смешно е! Това е най-смешното нещо, което някога съм виждал.

— Просто млъкни и ми помогни да изчистя това петно, преди грахът да е изсъхнал върху килима.

Маги се наведе и започна да обира зеленчуците, потънали в кремообразната смес.

Майк се присъедини към нея, като бършеше сълзите от бузите си, опитвайки да сподави смеха си.

— Мамо — заяви той, — ти си безценна!

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Маги сгъна влажната кърпа и я просна да поизсъхне, с изключение на остатъците от печеното и картофите в хладилника, в цялата къща нямаше нищо, по което да си проличи, че е имало гости тази вечер. Всички чинии бяха измити и подредени. Килимът в столовата бе почистен от гъстата смес. Ленената покривка бе заровена в коша за пране, заедно със салфетките.

Следи от наличието на гости липсваха и върху самата Маги. Лицето ѝ бе старателно почистено от грима. Дългата черна пола и сребристата блуза отново висяха в гардероба. Ониксовите обици стояха в кутията с бижутата, а черните ѝ официални обувки кротуваха при останалите в шкафа.

С новия си тъмнозелен халат и боса, тя отиде до кафеварката и си наля чаша току-що сварено кафе.

Звънецът иззвъня и на нея не ѝ бе потребен ясновидец, за да ѝ каже кой стои пред вратата. През цялото време знаеше, че Уейд ще се върне веднага щом прибере Белинда жива и здрава у дома.

Тя влезе в трапезарията през всекидневната. Както и предполагаше, Майк отвори вратата.

— Мамо, татко е тук!

Уейд не бе сменил дрехите си. Но възелът на вратовръзката му беше разхлабен, а горното копче на ризата — разкопчано. Тази малка промяна сякаш изместваше маската на цивилизованост и откриваше тъмната страна на характера му.

Тъй като и без това бе виновна, Маги не сведе глава пред него.

— Здравей, Уейд. — Гласът ѝ звучеше учудващо твърд.

— Очаквах те. Има прясно кафе. Искаш ли чаша?

— Не. — Уейд погледна Майк, който стоеше сякаш в очакване на нещо. — Върви в стаята си, Майк. Искам да говоря с майка ти насаме.

— Добре — не протестира Майк. — И не бъди много твърд с нея, тате. Мама се чувства доста зле от цялата случка.

— Всъщност най-добре ще е да се обадиш на съседите и да разбереш дали не можеш да прекараш нощта там — каза Уейд.

Майк колебливо погледна към Маги. С безмълвно кимване с глава тя даде разрешението си. Напрегнатата тишина през следващите няколко минути, в които Майк се обади по телефона и получи покана да прекара нощта у приятеля си, бе същинско изтезание за нервите ѝ.

Маги пиеше кафето си и изобщо не усещаше вкуса му. И двамата с Уейд изглеждаха твърде напрегнати, за да седят. Докато тръгне Майк, те се разхождаха из всекидневната като противници, които се дебнат един друг.

Маги пое инициативата:

— Няма извинение за това, което направих тази вечер.

— Започна тя.

— Радвам се, че го осъзнаваш. — Фактът, че тя пое вината върху себе си, не усмири гнева на Уейд.

— Не го направих нарочно, кълна се! — продължи Маги.

— Но съм сигурен, по дяволите, че не беше и случайност! — изръмжа той.

— Не беше случайност, но не беше и нарочно. — Тя остави чашата си и скърши пръсти. — Дори не знаех какво правя до мига, в който вече бе станало прекалено късно.

— Защо, Маги? Защо? — Уейд прокара пръсти през косата си. — Защо го направи?

— Как мога да знам? — пламна Маги, ядосана от безпомощността си да обясни. — Просто се случи!

— Нищо не се случва просто ей така! Не и с теб! Ти предизвикваш нещата. Ти хвърляш искрите и палиш огън. И преди да се усетиш, той вече е погълнал всичко и ти си в пламъците.

— Ако наистина гледаше на нещата така, никога не би я довел тук! — отсече тя със същата злоба.

— Типично за теб! — гневно заяви Уейд, като си пое дъх. — Обвиняваш ме, защото не можеш да излезеш на глава със собствения си гняв.

— Не те обвинявам, виня само себе си. Беше непростимо, знам това! Но просто не издържах вече.

— Не издържаше на какво? Не ми казвай, че целият тоя разговор за годините наистина ти е лазил по нервите! Как би могло това да те

притеснява?

— О, да, спомням си всичко, което каза за жените над тридесетте. Че все още били желани — хапливо каза Маги. — Това си беше просто разговор. Я се погледни — жениш се за двайсетгодишна жена.

— Двайсет и една.

— Двайсет и една — повтори тя. — Да не забравяме тази една година. — Езикът ѝ бе станал саркастичен. — И в това е цялата разлика, нали?

— За бога, Маги, всичко, което съм казал, го мисля наистина. — Хвана я за раменете и я разтърси. — Нима всичките ми действия, откакто съм се върнал в Сиатъл, не можаха да те убедят, че все още те намирам за желана жена?

— За теб не съм нищо друго, освен навик — отвърна му тя със същите думи, с които я бе ужилил преди. — Като някой, който се опитва да откаже цигарите, но непрекъснато му се иска да запали.

— Да — категорично се съгласи той, — въпреки че знае колко би му навредило. Проблемът е, че когато отново запали цигарата, всичко, което си припомня, е приятното усещане. Ето как се чувствам от мига, в който направих грешката да те целуна отново. През цялото време си мисля колко е приятно усещането.

— О, да! — подигра се тя. — Ето защо си сгоден за Белинда.

— Объркващо е, нали? — Устата му се изви в цинична усмивка. — Ако искаш да знаеш какво е истинско объркване, трябва да се поставиш на моето място. Белинда е момиче за милиони, и все пак...

— Не ми пука дали е момиче за милиони! Повръща ми се вече и се уморих от нея! — Маги почти се бе разплакала, докато се бореше да се измъкне от ръцете на Уейд.

— Не искам да чувам за добродетелите ѝ... нито пък за децата, които ще имате!

— Ревнуваш?

Един кратък миг Маги се колеба, преди да се откаже от всякакви преструвки:

— Да! Да, ревнувам! Не исках, мислех си, че няма да ми се случи. Но аз наистина те ревнувам от нея!

— Защо? — Тъмният му поглед сякаш проникна в недрата на душата ѝ. — Ние сме разведени. Забрави ли?

— Не съм. Добре разбирам, че би трябвало да ти желая щастието, но... Защо и двамата трябва да сме самотни и нещастни?

— Ти нещастна ли си, Маги? — Ръцете му я стиснаха и той я притегли по-близо до себе си.

Пръстите ѝ се опряха на гърдите му и се плъзнаха под сакото. Тя напрегна сили, за да го задържи на разстояние. Пулсът ѝ заби неравномерно, когато долови леката промяна в ситуацията.

— Да, нещастна съм — призна си тя и се втренчи във вдлъбнатината на гърлото му.

— Не ти ли харесва да си самостоятелна? — настоя той.

— Не.

— На моята независима, упорита, малка Маги вече не ѝ харесва да е сама?! — С лек скептицизъм в гласа той продължи: — Това се казва промяна. А само преди шест години това бе единственото, което искаше.

— Знам.

— Маги... — Голямата му ръка обви гърлото и повдигна брадичката ѝ. — Не се ли отказахме твърде рано? Можехме ли да спасим брака си?

Една сълза се образува на върха на миглите ѝ.

— Не знам.

— Какво знаеш тогава? — Имаше подигравателна нотка в тихия му глас, която бе странно приятна.

— Знам... знам, че съжалявам за разлетия грах върху роклята на Белинда. Изобщо не съм възнамерявала да правя нещо подобно, честно! — Опит за усмивка затрептя върху устните ѝ. — Ето, вече имаш извинението ми. Сега можеш да се върнеш при Белинда и да ѝ кажеш колко горещо се разкайвам. След няколко дни и двамата ще се смеете за това каква проклетия е бившата ти жена.

— Никога не ти се присмивам, Маги. И никога не съм го правил преди. — Лицето му придоби сериозно изражение. — Когато се разведохме, веднага настоях да ме преместят в Аляска, защото знаех, че няма да мога да устоя, освен ако не ни разделят хиляди километри. С всеки изминал месец, с всяка година раздялата ставаше по-лесно поносима, докато най-накрая срещнах Белинда. После се върнах тук. — Уейд си пое дълбоко въздух и го изпусна като дълга въздишка. — И откривам, че все още не мога да ти устоя.

— И на мен не ми беше лесно да те изключа от живота си. — Маги бе трогната от думите му и призна собственото си абсурдно състояние.

Ръцете му се отпуснаха на раменете ѝ и се плъзнаха по гърба ѝ. Стана толкова нежно и непринудено, че тя почти не съзнаваше, че е в прегръдките му. Главата ѝ се опря на рамото му. Усети нежното като полъх докосване на устните му по косата си, но не се възпротиви.

— Какво ще правим ние двамата? — замислено попита Уейд.

— Няма никакво „ние двамата“. — Тя отпусна ръцете си под сакото му и неволно го прегърна.

— Няма ли, Маги?

Той я целуна по очите. Маги вдигна глава и устата му намери устните ѝ. Бе топла, упойваща целувка, бавна и страдна, която позволяваше на Маги да се наслаждава на усещането, докато възбудата ѝ постепенно нарастваше.

Уейд с удоволствие реши да забави и удължи тази сладка взаимност.

— Официално може и да не сме обвързани — промълви той до нежната вена върху шията. — Но ние не скъсахме онази връзка, която продължава да ни тегли един към друг.

— Нямах предвид Майк, нали?

— Не, не Майк.

Ръцете му галеха продължително и с лекота нежното ѝ тяло и бавно, но сигурно Маги се разтапяше под въздействието на неговата мъжественост.

— Ние сме като два кремъка, Маги. Всеки път, когато се докосваме, пламва искра. И всеки път забравяме да потушим огъня.

— Това е само физически.

Устните ѝ нежно проследяваха извивката на дръзката му волева брадичка.

— И аз все това си казвам. — Уейд ухапа нежно ухото ѝ. — И че само ти знаеш как да ми доставиш удоволствие.

— Това беше преди много време.

Маги чувстваше как сърцето ѝ бие учестено, в унисон с неговото.

Краката ѝ се разтрепериха и омекнаха.

— Така ли? — Той отново докосна с устни нейните. — Може би миналата нощ е била само в мечтите ми?

Пръстите му докоснаха закопчалката отпред на халата ѝ. Бавно разкопча халата до кръста, задебелялата му космата ръка погъделичка гладката ѝ кожа. Маги сякаш остана без дъх, когато ръката му се плъзна навътре.

— Това е лудост, Уейд! Караме се през цялото време. — Но въпреки протеста устните ѝ се разтвориха в копнежнo очакване.

— В момента не се караме, освен ако ти не възнамеряваш да започнеш. — Устата му се доближи до нейната, но не я целуна.

— А трябва. — Ала Маги нямаше сили да се противи, можеше само да притисне устни към неговите и да се подчини на силната им власт.

Огньовете пламтяха и бушуваха около тях. Желанието разтапяше телата им. Ръцете му изгаряха кожата ѝ, възбуждаха тялото ѝ така, както само той можеше. Достигаха до мига, в който нямаше да има връщане назад.

За своя собствена изненада Маги усети, че сама се откъсва от целувката му. Трепереше, безсилна от желание. И все пак се дърпаше. Това я обърка.

— Маги!

Пръстите му потърсиха брадичката ѝ, опита се да извърне главата ѝ към себе си.

— Не мога! — отвърна тя на безмълвния му въпрос.

— Защо? — Учудването в настоящия му въпрос потвърди сходството в техните усещания.

— Искам да правим любов. — Най-сетне Маги погледна с нескрит копнеж. — Но не бива. И аз самата не разбирам защо, така че не ме карай да ти обяснявам.

— Заради Белинда ли е?

Ръката му продължаваше нежно да гали кръста ѝ — несъзнателно движение, което я възбуждаше и разсейваше.

— Може би — съгласи се тя, без да е убедена, че е вярно. — Просто... не искам това да се случва в името на доброто старо време. Не искам тази вечер да е едно последно изживяване с теб, преди да се ожениш за Белинда.

Макар че Уейд не помръдна, Маги усети как той се отдръпна зад маската на резервираността. Възстановяваше контрола над чувствата и желанията си. Не беше сигурна дали да се радва на този факт или не.

— Разбирам — прошепна той.

— Наистина ли? — Маги се надяваше да е така. — Винаги вършехме всичко толкова импулсивно, вземахме решения в най-разгорещения момент. Така се оженихме и се разведохме. Преди да сме взели друго глупаво решение, аз... — Показалецът му докосна устните ѝ и тя замълча.

— Не казвай нищо. — Той се усмихна насила. — Не мога да понасям практически разумни изказвания, когато идват от теб.

С нежелание, което я трогна, той отдръпна ръце от нея и закопча халата ѝ, за да предотврати всякакъв достъп до шията ѝ. Маги несигурно стоеше пред него и съжеляваше, че го бе спряла, макар да знаеше, че е права.

— Не искам да си тръгваш — въздъхна тя.

Устата му се изкриви в горчива усмивка.

— Не ме моли да оставам и да спя на канапето.

— Добре, няма. — Тя се усмихна по същия начин. — Ти спи в спалнята, а аз — на канапето.

Шегуваше се и Уейд го знаеше, но отвърна съвсем сериозно:

— Трябва да обмисля някои неща, Маги, и ще свърша по-добра работа, ако не се разсейвам от мисълта, че си в другата стая.

— Значи тръгваш, така ли? — Маги го каза така, сякаш потвърждаваше присъда.

— Да!

— Утре... — започна тя.

Уейд се наведе и я целуна леко по устните.

— Ще видим какво ще ни донесе утрото. Дотогава и двамата имаме време да си помислим дали решението ни е било правилно.

Маги можеше да му каже, че вече е направила избора си, но гордостта ѝ настоя да замълчи. Тръпки от лошо предчувствие пронизаха сърцето ѝ. И какво, ако бе пропуснала щастливия шанс?

Той отиде до вратата и се спря, но не се обърна.

— Лека нощ, Маги.

Поне не беше „сбогом“. Не още.

— Лека нощ, Уейд.

Когато Уейд отвори вратата и излезе в нощта, Маги се зачуди какво всъщност прави тя. Нима го изпращаше обратно в тръпнещите обятия на Белинда?

Не му каза, че го обича. Но може би така бе по-добре. Ако решението му се окажеше против нея, поне щеше да спаси гордостта си.

Трябваше да приеме вероятността, че Уейд не би избрал нея. Твърде много държеше на Белинда, иначе не би ѝ предложил да се оженят.

Маги нямаше такъв избор. Съществуваше само Уейд.

Една врата на кола се затръшна. Малко след това тя чу как двигателят се запали и колата излезе на пътя. Нощта обещавахе да бъде дълга, а чакането щеше да я превърне във вечност.

Тя взе кафената си чашка и я занесе към кухнята. Отново я напълни и седна на масата.

Беше три сутринта, когато загаси лампите и отиде да си легне.

Дълго време лежа, взряна във фигурите, които лунната светлина образуваше на тавана. Болезнено отмервайки самотните нощни часове, Маги постепенно се унесе в сън.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Звънецът извъня. В първия момент Маги си помисли, че е будилникът, и протегна ръка към масичката до леглото, за да го спре. Но не беше будилникът. Пипнешком потърси телефонната слушалка, но след като я вдигна, чу обичайния сигнал. Отново се чу звън и тя почти реши, че сънува.

— Майк! Отвори вратата! — извика тя и се опита да зарови глава във възглавницата.

В този ранен сутрешен час можеше да е някой от приятелите на Майк. И тогава се сети, че Майк не си е у дома. Бе прекарал нощта у съседчето Дени. Имаше само един човек, който би могъл да идва в този странен час.

Изстреля се от леглото. Навлече халата си и се втурна към хола.

— Идвам! — извика тя, след като звънецът прозвъня отново.

Бе останала без дъх, лицето ѝ гореше от вълнение и надежда. Дръпна резето и откачи предпазното синджирче. Отвори широко вратата, на лицето ѝ грееше усмивка за добро утро. Но отвън не стоеше Уейд.

Беше Белинда Хейл.

Маги зяпна от изненада.

Блондинката изглеждаше безупречно: косъм не мръдваше в прическата ѝ, гримирана бе пестеливо, но майсторски. В сравнение с нея Маги представляваше окаяна гледка: раздърпана, недоспала, с подпухнали очи, косата ѝ — като кълбо червена коприна, лицето ѝ — бледо, без грим.

— Мога ли да вляза? — попита Белинда.

Твърде стъписана, за да направи каквото и да било, Маги се отдръпна и я пусна вътре.

— Страхувам се, че изглеждам ужасно — извини се тя за външния си вид. — Току-що ставам от леглото.

— Не се тревожи, разбирам. И аз не съм в най-добрата си форма, докато не изпия портокаловия сок и сутрешното кафе. — И отново

последва онази лека, разбираща усмивка.

— За миналата нощ и роклята ти... — започна Маги.

— Мисля, че и за двете ни ще е по-добре, ако изобщо забравим за вчера и за този малък инцидент — предложи Белинда. — Убедена съм, че не го направи нарочно.

— Да — потвърди Маги. — Сигурно умираш за малко сок и чаша кафе. Защо да не отидем в кухнята?

— Да, нямам нищо против чаша кафе, ако не представлява трудност за теб. — Нямахте нищо нахално в държанието й. Напротив, младата дама изглеждаше някак умислена.

— Кухнята е насам.

Маги я поведе. Разумът й се насилваше да намери причина за идването на Белинда тази сутрин, и въпреки че не успя, Маги не се осмели да попита.

— Хубаво е. — Белинда одобрително се огледа наоколо. — Много функционална кухня. Сигурно е удоволствие да готвиш тук.

— Наистина, при условие че имам време.

Маги бързо напълни каничката и включи кафеварката, преди да поднесе портокаловия сок.

— Къде е Майк тази сутрин?

Нима това бе причината за идването на Белинда? Да поднови познанството си с Майк?

— У съседите е. — Все още не се беше прибрал.

— Хубаво е, че можем да си поговорим насаме.

— Да си поговорим насаме? За какво? — Ръката й се задържа във въздуха с чашата портокалов сок до устните й.

— Искан да се уверя, че колата на Уейд я няма тук. Сигурна съм, че не би одобрил идването ми тук. — Белинда се усмихна леко заговорнически и седна на масата.

— Колата на Уейд? — повтори Маги.

— Моля те, не се опитвай да ме щадиш! И, за бога, не се чувствай неудобно! — настоя момичето. — Знам, че Уейд е прекарал нощта с теб. Но не съм разстроена. Всъщност мисля, че така дори е по-добре.

— Знаеш, че Уейд е прекарал нощта тук, с мен?! — Маги повтори думите й, за да е сигурна, че ги е чула правилно.

— Да. Повече от ясно е. Когато ме отведе у дома, знаех, че ще се върне. Много беше огорчен и ядосан за случилото се с роклята ми. Ти си поразително хубава жена, Маги. След като Уейд не се прибра, знаех, че каквито и искри да са прехвърквали помежду ви, не всички са били от гняв — обясни Белинда.

Маги не вярваше на това, което чуваше.

— Знаеш, че е правил любов с мен, и нямаш нищо против?! — Маги намираще това за невероятно.

— Не, нямам нищо против. — Белинда разклати русата си глава, а изражението ѝ бе необикновено мило. — Разбираш ли, мисля, че знам какво се случва, когато един мъж види отново бившата си жена. Съвсем естествено е да провери дали старата тръпка е все още жива.

— И миналата нощ Уейд е задоволил това свое любопитство? — Маги не проумяваше как Белинда може да приема толкова спокойно въображаемото провинение на годеника си.

— По-добре е, отколкото да допусна да се ожени за мен, а да продължи да мисли за теб — отвърна Белинда. — Не мислиш ли?

— О, да, по-добре е. Сигурна съм — сухо се съгласи Маги и отиде до шкафа да вземе две чисти чаши за кафе.

— Захар или сметана слагаш в кафето?

— И двете, моля!

— Говори ли с Уейд тази сутрин? — Тя взе захарницата от шкафа и отиде към хладилника за сметаната.

— Не, още не се беше прибрал, когато тръгнах. Разбира се, аз няма да му кажа, че знам за миналата нощ. Той може би ще си признае доброволно, но аз няма да се издавам, че знам. Мисля, че това е най-разумното поведение. Не искам да си мисли, че съм властна натура и че го преследвам.

— Определено не си властна натура — съгласи се Маги с възможно най-малко сарказъм в гласа си.

— Пилеене на чувства е. Мъжът или е верен, или не е. Жената може да умре от притеснения за това къде е мъжът ѝ или с кого е, но това няма да промени нищо. Животът ѝ обаче ще се съсипе — заяви Белинда. — А аз не искам нещастен живот.

— Тази философия е достойна за похвала, но мисля, че е трудно приложима.

Звучите откъм кафеварката секнаха и Маги напълни чашите.

— Не и ако вече си се настроила за нея. Тогава всичко става учудващо лесно. — Тя изразително повдигна рамене. — Работата е да не се вживяваш в отрицателните емоции.

— Разбирам. — Маги изобщо не разбираше. По природа бе емоционален човек. Белинда, изглежда, се оказваше пълната ѝ противоположност.

— За какво искаше да говориш с мен? — Тя занесе чашите на масата, постави едната пред Белинда заедно със сметаната и захарта, а другата — пред себе си.

— За Уейд.

Маги се вцепени.

Първото, което мина през главата ѝ, бе, че Белинда ще я помоли да стои настрана от него, защото той вече не ѝ принадлежи.

— Какво за Уейд? — Маги отпи от горещото кафе.

— Искам да знам всичко за него: нещата, които го дразнят, нещата, които обича. Има толкова много капани в един брачен живот. Реших, че ако поговоря с теб, бих могла да избягна някои от тях.

Маги рязко остави чашата на масата и кафето се разплиска. В този миг тя осъзна, че за Белинда не съществува никаква причина, поради която би оставила Уейд на мира.

— Не говориш сериозно! — Тя се задави от изумление.

— Напротив! Не разбираш ли колко е мъдро! — опроверга я момичето.

— Мъдро? Току-що ме обвини, че съм спала с годеника ти миналата нощ. Не схващаш ли? — невярващо попита Маги. — А сега ме караш да ти кажа всичко позволено и непозволено, за да може бракът ви да оцелее. Бих могла да ти кажа само погрешни неща, и то съвсем съзнателно.

— Но не би направила това, Маги. — Белинда се изсмя на нейното предположение. — Уейд винаги е казвал, че един от най-големите ти недостатъци е честността ти. И ако не друго, поне в тази минута ми го доказваш.

— Никога ли не ти е хрумвало, че мога да поискам да си върна Уейд? — оспори я Маги.

— Разбира се, че ми е хрумвало, но ако изобщо е имало някакъв шанс да се сдобрите, това щеше да се е случило доста по-рано.

Убедеността на тази жена бе непоклатима. Пълната липса на ревност у Белинда хвърли Маги в недоумение. Невъзможно бе да се ядоса на това до лудост разумно момиче. Чувстваше се напълно объркана.

— Ами ако Уейд и аз сме открили, че тази стара тръпка все още е жива? Какво ще кажеш? — Маги настоя да знае.

— Ще кажа, че това е най-прекрасното нещо, което Уейд е открил, преди да се ожени за мен. — Тонът на Белинда показваше, че според нея това е единствената логична реакция.

Логиката никога не бе управлявала сърцето на Маги. Напълно сразена, тя се облегна на стола си.

— Предавам се! — Въздъхна безнадеждно объркана. — Това не може да е истина!

Белинда се изсмя със своя гърлен и приятен смях.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Внезапно Страничната врата се отвори и в стаята влезе Уейд. Той спря и остави вратата сама да се затвори зад него. Учудено се намръщи, по мъжественото му лице се прокрадна съмнение.

Сакото и вратовръзката му бяха свалени, но иначе бе със същите дрехи от вчера. Беше съвсем леко брадясал — очевидно не се бе избръснал тази сутрин. Черната му коса изглеждаше разрошена така, сякаш е прокарвал многократно пръстите си през нея.

Мрачният му поглед се спря върху Белинда.

— Видях колата ти отвън на алеята. — Гласът му показваше, че все още не вярва в очевидното.

— Нашият малък триъгълник вече е налице — отбеляза Маги. — Седни, Уейд. Присъедини се към нас за чаша кафе, макар че може би се нуждаеш от нещо по-силно.

Той ѝ хвърли въпросителен поглед, преди да съсредоточи вниманието си върху Белинда:

— Какво правиш тук?

Ако Белинда намираще ситуацията за конфузна, не го показва.

— Бях наблизко и реших да се отбия, за да уверя Маги, че върху роклята ми не са останали петна. И представа си нямах, че ще дойдеш.

— И представа си нямах, че ще те заваря тук, след като не те намерих у вас. — Държеше се кисело и подозрително.

Маги се надигна от стола си и фалшива усмивка, подплатена с цинизъм, се появи върху устните ѝ.

— Мисля, че трябва да изплюеш камъчето, скъпи. — Тя мина покрай него към кухненския шкаф.

— Какво камъче? За какво говориш? — Уейд изглеждаше едновременно объркан и ядосан.

Безсънието изостряше чертите на лицето му и подчертаваше мъжествената му привлекателност.

— Белинда знае, че си прекарал нощта с мен — сладко му каза тя и си наля трета чаша кафе.

— Знае какво?! — изръмжа Уейд след паузата от смайването му.

— Не повишавай тон, скъпи! — скара му се Маги с подигравателен укор. — Казах, че Белинда знае, че ти и аз сме прекарали нощта заедно. Не се тревожи, скъпи, тя няма нищо против.

— Уейд, не искам да си мислиш, че съм те следила — вметна Белинда, докато той все още не знаеше какво да каже. — Повярвай ми, това е последното нещо, което бих направила.

— Виждаш ли? — Зелените очи на Маги се ококориха, невинни и честни. — Тя проявява разбиране.

Стана, за да подаде кафето на Уейд.

— Чисто ли го искаш или да го смеси с малко уиски?

— Чисто — отсече той и се протегна към чашата. Обвинителният му поглед се закова върху Маги. — Май ще е по-добре да ми обясниш какво става! Какво си казала на Белинда?

— Аз? Не съм ѝ казвала нищо. — Бившата му съпруга подигравателно сложи едната си ръка върху сърцето, а другата вдигна, все едно се заклеваше в истината.

Уейд изскърца със зъби, гневът закипя в него.

— Ти...

— Не се ядосвай на Маги — намеси се Белинда. — Не ми каза нищо, докато не разбра, че вече знам.

— Какво знаеш? — Уейд се извърна към момичето.

— Скъпи, ти не слушаш — подразни го Маги и мина покрай него, за да си вземе стол и да седне на масата.

Той ѝ хвърли нетърпелив поглед и настоятелно попита Белинда:

— Какво те кара да мислиш, че съм прекарал нощта тук?

— Мисля, че това е напълно ясно — повдигна рамене Белинда. — След като ме остави, ти се върна тук. И така и не се прибра цялата нощ.

— И естествено е стигнала до логичното обяснение, че...

— Стой настрана от това, Маги! — отрязва я кратко Уейд и изгледа Белинда вбесен. — И значи реши, че съм прекарал нощта с Маги. Признавам си, бях изкушен. И при съответно поощрение щях да остана.

— Ах! — За първи път Белинда изглеждаше не в свои води. — Тогава къде беше? — Тя веднага махна с ръка на въпроса си, сякаш Уейд трябваше да го пренебрегне. — Не! Не, не си длъжен да ми

отговаряш. Не очаквам да ми докладваш за всяко твое действие. Нямам никакво намерение да те връзвам, нито пък да влияя по какъвто и да било начин на постъпките ти.

— Със сигурност не можеш да я обвиниш, че е властна натура.

— Маги! — предупреди я Уейд.

— Съжалявам! — каза тя с привидна невинност, а зелените ѝ очи се смееха. — Ако желаете, мога да ви оставя сами да си разчиствате сметките.

— Ако нещо наистина се нуждае от разчистване, това си ти — натърти той.

— Чувствам се толкова ужасно, Маги! Дължа ти извинение за това, което си помислих — настоятелно каза Белинда.

— Не, не ми дължиш. — Вродената прямота на Маги отново се прояви. — Ако трябва отново да изживея миналата нощ, вероятно щеше да се случи точно това, което си помисли. Предположението ти беше погрешно, но не защото не исках Уейд да остане. Исках, но се страхувах, че един от нас или двамата може да съжаляваме на сутринта. Така че не се извинявай. Ако някой съжалява, това съм аз — заключи Маги и се втренчи в чашата с кафе. Всичкият ѝ циничен хумор се бе изпарил.

— И сега, след това признание — заяви Уейд, — мисля, че е време Белинда да си тръгва. Хайде! — каза той на годеницата си, като ѝ помогна да стане от масата. — Аз и ти имаме да обсъдим някои неща.

— Разбира се, Уейд — съгласи се Белинда. Но той не ѝ даде никакъв шанс да възрази, понеже я хвана за ръката и я побутна към страничната врата. През рамо тя успя да каже: — Довиждане, Маги. Съжалявам. Ще довършим нашия разговор друг път.

Маги кимна с глава и сподави тръпката на ужас.

— Друг път — съгласи се тя. — Довиждане! — Надяваше се никога да не я види отново. Но това бе неминуемо, Маги бе сигурна.

Докато вратата се затваряше, чу Уейд настоятелно да пита:

— За какво щеше да разговаряш с Маги?

Тя не чу думите на Белинда, но знаеше отговора. Дребното им спречкване щеше да се изглади, годеницата щеше да се погрижи за това.

Нямаше никакво съмнение в душата на Маги, че Уейд е направил избора си. Първите думи, които беше казал след идването си, издаваха решението му. Бе казал, че след като не намерил Белинда у дома, се зачудил къде ли е отишла. Значи очевидно е предпочел да се върне при нея.

Тежка въздишка се изтръгна от сърцето ѝ. Прокара пръсти през разбърканата си коса и подпря с ръка челото си. Фактът, че бе подготвена за решението му, не направи болката по-поносима. Оставащото време от живота ѝ зейна празно като пустиня. Маги се зачуди как ще се справи. Стисна силно очи и прехапа долната си устна.

Затвори се врата на кола и двигателят се включи. Като изхлипа, Маги вирна глава, за да се отърси от агонията на самосъжалението. Майк можеше да се върне всеки момент, а тя не искаше да я види как плаче. Щеше да има много самотни часове, в които да се отдава на това занимание.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тя пъргаво се надигна да разчисти чашите от масата. Върна захарницата и сметаната на местата им, избърса масата и за пореден път си сипа кафе.

Докато отиваше към масата, вратата се отвори.

Виждайки Уейд да влиза в кухнята, Маги изпусна чашата от ръката си. Тя се разби на парчета, а съдържанието образува тъмни ручейчета сред останките на пода.

— По дяволите, виж какво направих заради теб! — ядосано викна тя, за да скрие плахата надежда в сърцето си. — Винаги ли трябва така да връхлиташ върху хората? Не може ли поне веднъж да почукаш?

Наведе се да събере счупените парчета, а Уейд ѝ помогна.

— Внимавай или ще се порежеш! — нетърпеливо промърмори той. — Дай, аз ще ги събера. Ти вземи един парцал да избършеш.

Маги се подчини, тъй като намираше близостта му за много тревожна. Взе един парцал изпод мивката и започна да бърше пода, като внимателно заобикаляше парчетата, които Уейд все още не бе събрал.

— Мислех, че тръгна с Белинда — прошепна тя, за да обясни учудването си от повторното му посещение. — Чух колата ти.

— Бях паркирал зад нея. Трябваше да преместя колата, за да може да излезе.

Той изхвърли парчетата от чашката в кофата.

— Можеше да тръгнеш с нея. Не беше необходимо да се връщаш. — Искаше ѝ се да не се бе връщал.

— Така ли? — Тъмните му вежди се повдигнаха учудено.

— Да. — Тя отказа да срещне погледа му. — Разбрах, че си взел решение. Нямахте нужда да се връщаш и да ми обясняваш.

— И двете с Белинда изобщо не ви бива да правите бързи заключения. — Имаше подчертана суровост в гласа му.

Маги си мислеше, че разбира причината за това.

— Виж, знам, че точно в този момент си малко разочарован от Белинда. Но тя е млада и полага много усилия, за да се държи както смята за най-правилно.

— Мислиш, че съм решил да осъществя намерението си да се ожена за Белинда?

— Да, ти каза...

Маги направи грешката да го погледне и изражението в очите му я обърка.

— Какво казах? — подсети я Уейд, като все още я гледаше по същия умопомрачителен начин.

— Къде беше миналата нощ? — попита тя вместо отговор. Белинда можеше да не проявява любопитство, но не и Маги.

— Карах. Мислих. Изпих много кафета, в много различни ресторанти — дори не си спомням в кои.

— Тази сутрин си отишъл в дома на Белинда, за да я видиш. Ти каза така — напомни му тя.

— И ти сметна това за доказателство, че се връщам при нея? — Уейд отгатна в коментара ѝ заключението, до което Маги бе достигнала.

— А не се ли върна? — попита тя, изведнъж останала без дъх.

— Не, опитвах се да направя най-верния ход. Искях да разваля годежа си с нея, преди да се върна при теб. — Той взе влажния парцал от ръката ѝ и го хвърли в мивката. — Не съм и допускарал, че ще я заваря тук.

— Така ли? — Маги все още не се осмеляваше да му повярва. — Това, което се случи тази сутрин, няма нищо общо с решението ти, така ли?

— То само елиминира последните съмнения. — Нежно постави ръка на рамото ѝ.

— Белинда е много разбрана. Съмнявам се дали изобщо някога си изпуска нервите. — Маги се почувства длъжна да изтъкне най-отчетливата разлика помежду им.

— Млякото и препечените филийки могат да те накарат да се чувстваш много добре за известно време, но ако караш само на това, скоро животът ще ти се види сив. А животът ми с теб, Маги, никога не е бил скучен. Предпочитам да живея с предизвикателствата. А ти?

— Да, и аз.

Маги се наклони към него. В следващия миг бе обхваната в мощна прегръдка, устата му буйно посрещна нейната.

Радостта бликна в Маги като фонтан, щастието се разля в нея и тя изпита желание да му даде цялата си любов. Усещането бе невероятно. Цял живот нямаше да ѝ стигне това.

Изглежда, Уейд също го съзнаваше. Той прекъсна целувката, за да зарови лице в лъскавата ѝ буйна златисточервена коса. Ръцете му останаха около нея и тя почувства мощните тръпки, които преминаха по него.

— Обичам те, Маги! — Дълбоката сила на чувствата му не можеше да се потуши. — Дори и пред себе си се преструвах, че не те обичам. Истината е, че никога не съм преставал.

— И аз никога не съм преставала да те обичам, Уейд, но бях твърде изплашена, за да си го призная — отвърна тя.

— Ти? Изплашена? — Уейд леко се изсмя при тази мисъл. — Моята тигрица не се е страхувала да се нахвърли върху каквото и да било.

— Не е вярно, защото винаги съм се страхувала от теб. Осъзнах го миналата нощ, след като си тръгна. — Пръстите ѝ очертаха линията на брадичката му — най-сетне бе свободна да го милва, колкото си пожелае.

Уейд повдигна глава, за да я погледне, и смръщи чело.

— Защо е трябвало да се страхуваш от мен?

Трапчинките ѝ се появиха за миг.

— Без значение дали го съзнаваш или не, в теб има нещо, което винаги доминира. Но не мисля, че се страхувах от това. Подсъзнателно усещах колко много те обичам и всичко друго губеше смисъл. Изплаших се, че ще бъда напълно обсебена от личността ти и ще загубя собственото си „аз“. Съпротивлявах се срещу това, ето защо бяхме във вечна война.

— А сега?

— Сега ще спра да воювам с любовта си — обеща Маги и се повдигна на пръсти да го целуне.

Погледът му властно се плъзна по лицето ѝ, ръцете му обгръщаха раменете ѝ. Тихо любовно задоволство проблесна в тъмните му очи.

— Това значи ли край на кавгите? — пошегува се той.

— Съмнявам се — засмя се тя. — Мразя да те отегчавам.

— Ако усетя подобно нещо, и сам ще поема инициативата за караниците. — Устните му закачливо докоснаха ъгълчетата на нейните. — Дори и само заради удоволствието да се сдобрим след това.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Маги вече не можеше да устои на възбуждащия допир на устните му, потърси главозамайващата тръпка на целувката.

Уейд се остави във властта ѝ за няколко кратки мига, след което майсторски продължи, докато краката ѝ се подкосиха. Тя се притисна към него. Сърцето ѝ биеше лудо, докато Уейд я наклони назад, за да целуне нежно вдлъбнатината на шията ѝ.

— Горката Белинда! — прошепна Маги. — Ще се почувства толкова зле, когато ѝ кажеш.

— Вече ѝ казах — каза той, докосвайки кожата ѝ с устни.

— Така ли?

— Да, когато отидох да я изпратя до колата.

След като имаше вече безкрайната му любов, Маги бе достатъчно великодушна да изпита съчувствие.

— Тя много ли се натъжи?

— Белинда ли? — попита Уейд, сякаш това бе невъзможно. — Прие новината с обичайното си спокойствие.

— Не може да бъде! — Маги потули изумения си смях. — Да не би да е изрецитирала някоя баналност от рода, че ще е най-добре да решиш с коя да си, преди да се ожениш за нея!

— Взе ми думите от устата — призна той.

— Трябва да я показват в музея. Понякога не ми се вярва, че е истинска — въздъхна тя.

— Белинда има много да учи за живота и хората. Лесно е да си мислиш, че знаеш всички отговори, когато си млад.

— Да — съгласи се Маги. — И все пак страшно се радвам, че имаме втори шанс.

— Този път брачният ни живот ще бъде по-добър — обеща ѝ Уейд.

— Главите ни може да са в облаците, но пък сме здраво стъпили на земята.

— Като говорим за брак, кога искаш да бъде сватбата?
Следващата седмица скоро ли ти се вижда?

— И утре не е твърде скоро — заяви тя.

— И аз така мисля.

Ръцете му силно я прегърнаха, сякаш щяха да счупят ребрата ѝ.

— Тате? — се чу гласът на Майк от всекидневната.

Външната врата се затвори и от кухнята се разнесе шум от тичащи нозе. Маги и Уейд си размениха по една усмивка, когато синът им влетя в стаята.

— Не знаех, че си тук, татко, докато не видях колата. — Тъмните му очи се ококориха, щом забеляза майка си в прегръдките му. Изглежда, се поколеба да направи какъвто и да било коментар.

— Не се сърдиш вече на мама, нали? — Това бе най-логичният извод, до който стигна.

— Не, вече не ѝ се сърдя. — Уейд се усмихна на Маги, после наведе глава и целуна върха на носа ѝ. — Между другото, Майк, реших да не се женя за Белинда.

— Така ли? — несигурно попита той.

— Да, така. Реших, че майка ти повече се нуждае от мъж, който да се грижи за нея и да я предпазва от неприятности. Кандидатствах за мястото, нали все пак имам някакъв опит. И тя прие.

— Това означава ли... — започна Майк. — Да не би ти и мама отново да се жените?

— Да — отвърна Маги.

— И ще е завинаги? — попита Майк.

Уейд отвърна:

— Завинаги... и лошото, и хубавото, и споровете, и кавгите, и любовта — всичко ще делим до края на дните си. — Той гледаше Маги, докато говореше, стопляйки цялото ѝ същество с любовта, която блестеше в очите му. — Надявам се, че и ти, Майк, си толкова щастлив, колкото и ние.

— И питаш! — въодушевено извика синът им, вече напълно убеден в думите им. — Ауу! Надявам се... това означава ли, че ще живеем в Аляска?

— Да. Какво ще кажеш? — Уейд внимателно наблюдаваше реакцията на Майк.

— Какво ще кажа ли? Би могъл да ме научиш да карам ски! И сигурно ще можем да си купим шейна и кучета, а? И мама ще може да ходи за риба и да хваща от ония, големите, като миналия път! — Майк започна да крои планове.

— С нашия късмет рибата сигурно ще я издърпа във водата — засмя се Уейд.

— Ай! Ще трябва да кажа на Дени, че ще се местим в Аляска! — възкликна Майк и се изстреля от кухнята към съседите.

Когато вратата се тресна зад него, Уейд прокара пръст по брадичката на Маги и вдигна главата ѝ, за да може тя да го погледне. В очите ѝ блестяха сълзи.

— Какво има, мила?

— Майк беше толкова щастлив. — Тя се засмя на глупавите си сълзи.

— Знам. — Той нежно избърса блестящата влага от миглите ѝ. — Никога не съм те питал дали искаш да живееш в Аляска.

— Знаеш, че няма значение къде ще живея, след като ти си до мен — каза му Маги.

— Внимавай! Започваш да звучиш банално — подразни я Уейд.

— Не ми пука — въздъхна тя и облегна глава на раменете му. Никога преди не бе усещала такова удовлетворение.

— Ще се обадим на агенцията за недвижими имоти в понеделник и ще продадем къщата. Ами мебелите? Искаш ли да ги оставим или да ги вземем с нас?

— Можем да вземем някои, а други да оставим — реши Маги и въздъхна.

— Това пък защо?

— Помислих си за цялото това приготвяне на багажа, което се задава. Трябва да предупредя в службата, да се обадя на обществените услуги — толкова много има да се прави!

— Ако искаш, да не се местим? — попита Уейд.

— Не, не! Искаше ми се да има някой вълшебник, който да свърши всичко това вместо мен. — Тя се засмя на леността си. Кога ще се местим?

— След медения ни месец.

— Ще имаме меден месец?

— Нали ни се полага като младоженци? — пошегува се той.

— Къде ще ходим? — Маги беше любопитна.

— Помислих си, че можем да вземем яхтата и да отидем до остров Сан Джуан, а може и чак до Ванкувър — каза ѝ Уейд.

— Каква яхта? Да нямаш предвид яхтата на Белинда? — Маги се дръпна от прегръдката му, изумена от предложението. — Не искаш ли твърде много от нея?

— Това не е яхтата на Белинда. Да не си помисли, че е на семейството ѝ? — с любопитство се осведоми той.

— Да, на кого друго би могла да бъде? Искам да кажа... Нали беше взел колата ѝ назаем, логично бе да си помисля, че си взел и яхтата ѝ.

— Е, ама не съм. Тя е на един мой колега. Даде ми ключовете и ми каза да я ползвам, докато съм тук — обясни Уейд.

— Ах!

— Сега по-добре ли се чувстваш? — Той пак я придърпа нежно в прегръдките си.

— Много по-добре. Аз не съм разбрана като Белинда — предупреди го тя. — Мисълта да прекарам втория си меден месец на яхтата на семейство Хейл...

— ... разгаря искрата в теб? — Уейд довърши изречението ѝ.

— Нещо такова — призна си тя.

— Става, нали?

— Кое?

— Да напуснем Сиатъл и да отидем в Аляска. Така са постъпили златотърсачите, използвайки това място като подстъп към златните полета.

— Да, предполагам. С тая разлика, че ние няма да намерим злато.

— Не. Единственото злато, от което се интересувам, е златна халка, която да сложа на пръста ти. — Уейд хвана лявата ѝ ръка и целуна безимения ѝ пръст. И едва тогава забеляза, че на него нямаше пръстен. — Какво си направила с пръстените си?

— Не питай! — Маги поклати глава и се опита да издърпа ръката си от неговата. — По-добре ще е, ако не знаеш.

— Защо? Какво направи с тях? — Думите ѝ съвсем разбудиха любопитството му.

Маги знаеше, че няма да остави нещата така, докато не получи отговор.

— Хвърлих ги в реката.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво си направила? — Неверие и гняв изпълниха погледа му.
— Хвърлила си брачната халка и диамантения си пръстен в реката?

— Казах ти, че ще е по-добре, ако не знаеш — напомни му тя предупреждението си.

— Защо, по дяволите, си направила това? — настоя Уейд.

— Бях полудяла. Същия ден, в който замина за Аляска, ти дойде да оставиш Майк у дома, но така и не се сбoguва с мен. На следващия ден, в обедната почивка, докато се вирах надолу от моста, осъзнах, че всичко е безвъзвратно. Гледах реката, гледах халката и като си помислих, че дори не ми каза „сбогом“, запратих твоите пръстени във водата.

— Ох, Маги! — Ядът му премина в искрена усмивка. — Не дойдох да се сбoguвам, защото знаех, че никога няма да мога да тръгна след това. Не защото не съм искал да те видя, просто не можех.

— Двамата с теб сигурно сме най-упоритите хора на света. Никой от нас не искаше пръв да си признае, че с развода сме направили грешка.

— Мисля, че този комуникационен проблем е вече решен. Обичам те, Маги! Винаги помни това, каквото и да кажа, каквото и да се случи! — повелително изрече Уейд.

— Да, сър! — съгласи се тя с фалшиво раболепие в гласа.

— Ставаш нагла!

— По-добре направи нещо по въпроса — предложи тя. — Пробвай с диалог.

— Обещавам доста да си поговорим занапред, но сега има един проблем, който заслужава неотложно внимание.

— О! И какъв е той? — Маги възнегодува при мисълта, че може да има нещо по-важно от тях двамата.

— Едва ли ще е редно да остана в дома на Белинда, след като развалих годежа.

— Това се казва проблем — поклати глава Маги. — Предполагам, че е възможно да се преместиш тук. Винаги можеш да спиш на канапето.

— На канапето ли? По дяволите! — изръмжа той на милиметри от устните ѝ.

СТРАНА НА ЖЕЛАНІЯТА

ПЪРВА ГЛАВА

Горещият вятър навяваше прах през отворените прозорци на джипа и забулваше всичко наоколо с фин червеникавокафяв воал. Микроскопичните песъчинки запушваха порите на кожата на Ларейн и полепваха по червилото ѝ. Не можеше да си поеме дъх, без дробовете ѝ да се изпълнят с прах; усещаше вкуса му в устата си. Сухият прашен вятър отнасяше аромата на скъпия ѝ парфюм.

Кехлибарената сянка на слънчевите очила не можеше да предпази очите ѝ и те сълзяха. Тъмният ѝ поглед безутешно се вираше в далечината. Суровият див пейзаж, който се простираше наоколо, бе белязан от стръмни плата и тесни безводни оврази. Жълта трева впиваше жадни корени в негостоприемната земя, а изкорубени дървета предлагаха някакво жалко подобие на сянка.

Джипът, модел „Скаут“, подскачаше по изровената следа, която минаваше за път. Ревът на двигателя издаваше нотки на сърдит протест, а на моменти заглъхваше и сякаш стенеше. Ларейн стискаше здраво дръжката на вратата, за да укроти неистовото си мятане насамнатам. Аленочервеният блясък на дългите ѝ нокти ярко контрастираше с бежовата тапицерия.

— Изненадана съм, че не са върнали Юта обратно на индианците — промърмори тя.

Мъжът зад волана хвърли мигновен поглед към чернокосата си спътница. Не можеше да си позволи да ѝ обърне повече внимание, защото дълбоките коловози заплашваха да изтръгнат кормилото от ръцете му. Сам Хардести видя как Ларейн бърше шията и деколтето си с кърпичка и прави гримаса при вида на мръсотията, попила върху нея. Огледалните стъкла на слънчевите очила скриха развеселения израз, който се появи в очите му.

Един порив на вятъра довя облак прах в купето на автомобила. Ларейн се закашля и притисна с ръка устата си, докато с другата трескаво размахваше кърпичката в напразен опит да прочисти въздуха.

— Колко още ще пътуваме? — попита задавено тя и в гласа ѝ прозвуча зле прикрито нетърпение.

— Ранчото на Маккриа не може да е далеч. — Сам Хардести успешно прикри една усмивчица по повод на явния дискомфорт, който Ларейн изпитваше.

— Така каза и преди двадесет минути. — Тя се закашля отново и безполезно размаха кърпичката пред лицето си.

— Ще се задуша до смърт, преди да сме пристигнали!

— Вдигни стъклото на прозореца, ако ти идва в повече — предложи той без следа от състрадание в гласа.

— Страхотна идея, Сам! — саркастично отвърна тя. — Ако затворя прозореца, тая смахната таратайка ще се превърне в истинска пещ.

— Ти пожела да дойдеш с мен — припомни той. — Никой не те е карал насила.

— Изобщо не съм си го представяла така. Мислех, че ще вземеш някоя от лимузините или поне кола с климатик. А ти избра това. — В гласа ѝ прозвуча нескрито презрение към тяхното превозно средство. Косият поглед, с който стрелна шофьора, долови безмълвната извивка в крайчетата на устните му. — И престани да злорадстваш! Изобщо не е смешно!

— Можеш ли да си представиш, която и да е от колите на студиото да мине оттук? — Махна красноречиво към пътя пред тях, а после отново сграбчи с две ръце волана.

— Пружини, амортизьори... Тези коли просто щяха да се разпаднат, преди да са изминали и два километра. Пък и ти можеше да промениш решението си, когато ме видя да взимам този джип.

— Ще ми се да го бях променила — мрачно каза тя.

— Не, не ти се ще. — Отрицанието бе примесено със злорадство. — Когато разбра за Маккриа, щеше и пещ да тръгнеш, само и само да се добереш до дома му. Едва чу „местен собственик на ранчо“, и вече бе наострила уши. Ерген ли е? Богат ли е? Красив ли е? Щом информацията се оказа положителна, реши веднага и на място да бъдеш първата от екипа, която ще му се представи. Възнамеряваш да предявиш правата си над него, преди някоя друга да се усети.

Ларейн поиска да отхвърли обвиненията му, но се отказа. Сам я познаваше прекалено добре. Никога не би могла да го убеди, че е

дошла с него само за да се повози. Думите му обаче я нараниха. От тях излизаше, че е някаква нагла материалистка. В известен смисъл май си беше точно такава.

— Нямахте да ми пука даже и ако Маккриа бе дебел, плешив и на осемдесет години — дръзко отвърна тя. Трябваше да пресече опита му да ѝ внуши чувство за вина по отношение на мотивите ѝ. — В това забравено от бога място всяко развлечение е добре дошло!

— Мисля, че постъпваш много разумно. — Сам срещна за миг изумения ѝ поглед. — Говоря сериозно. Трябва да си намериш богат съпруг, защото нямаш никакво бъдеще като актриса. Можеш да получиш роля само ако играеш себе си. Но ролите на алчни и безсърдечни кучки не са чак толкова много.

Ларейн пребледня от злостната му подигравка, но се съмняваше, че това си пролича под дебелия слой прах, който покриваше лицето ѝ. Бе се превърнала в такъв експерт по прикриването на истинските си чувства, че понякога се питаше дали са ѝ останали такива.

— В думите ти долавям горчивина, Сам — отвърна му студено тя и се загледа с невиждащи очи през прозореца. — Нямах представа, че толкова преживяваш, задето отхвърлих предложението ти за женитба. Като амбициозен млад асистент-режисьор ти просто не можеш да си ме позволиш.

— Какъв глупак бях да се надявам, нали? — Ироничният отговор на Сам прозвуча сухо и хладно. Той отметна кичур рядка кафява коса от челото си. — Но, както и мнозина други, аз бях заслепен от красотата ти. Не можех да осъзная, поне докато не стана твърде късно, че просто ме използваш, за да се докопаш до тази роля във филма.

— Ролята ми беше нужна. — В кариерата ѝ се наблюдаваше стремителен спад във всяко отношение — включително финансово. — Благодарна съм ти, че ме подкрепи.

— Благодарностите ти са празни и без покритие. — Устните му се свиха в мрачно изражение, докато превключваше скоростите.

— Нима очакваше възнаграждение за помощта си?! Може би си мислеше, че ще легна с теб?! — Избухливият ѝ темперамент се възпламени на секундата. — Може да съм виновна за много неща, но не спя наляво и надясно, с когото ми падне, разбра ли?

— Да, просто мотаеш идиоти като мен, докато получиш каквото желаеш, а после им биеш шута — промърмори Сам. — Мълвата се

носи. Съвсем скоро вече няма да можеш да намираш идиоти, които да оплетеш в мрежите си. Каква глупачка си, Ларейн, да изпуснеш Монтгомъри и да го оставиш да ти се измъкне.

— Аз го зарязах — излъга тя.

— И той веднага се утеши в прегръдките на братовчедка ти, а? — подразни я Сам.

— Може спокойно да си го задържи — настоя Ларейн с нотка на високомерно презрение в гласа. Автомобилът подскочи в някаква дупка и тя замалко не удари главата си в тавана. От грубото возене сигурно бе получила не една синина. — Надявам се да си заслужава това ужасно пътуване до ранчото — измърмори гласно мисълта си Ларейн.

— Така ще бъде, повярвай ми! — гласеше леко самодоволният отговор.

Но нейните мисли вече се бяха върнали към предишната му реплика. Райън Монтгомъри притежаваше всички качества, които тя търсеше в един потенциален съпруг: богатство, влияние в обществото и неотразим чар. Единствено благодарение на факта, че Ларейн успя да привлече вниманието му и се сдоби с годежен пръстен, получи и първата си поддържаща роля в един филм.

Съвсем безразсъдно се бе възползвала от предложението, сигурна в способността си да лавира и ловко да го заблуди. Не бе повярвала и за миг, че я обича. Нито изпитваше колебания по отношение на собствените си чувства. Като партньори просто отговаряха на целите, които си поставяха. На него му трябваше декоративна съпруга, която да забавлява бизнеспартньорите му и да поддържа образцов и красив дом. Жена, която не прекалява с изискванията си към него и се задоволява с подаръци като компенсация за липсата на достатъчно внимание към собствената си особа.

Подобна негласна уговорка удовлетворяваше Ларейн напълно, докато не ѝ предложиха онази роля. Видя шанса да се сдобие със собствена слава и блясък и реши да не го изпуска. Притежаваше нужния външен вид и излъчване. Докато обаче разбере, че няма необходимия талант, за да се превърне в звезда, Райън вече се бе досетил за измамата ѝ. Тогава той развали годежа и се ожени за братовчедка ѝ.

Майката на Ларейн, която ги бе отгледала двете с братовчедка й Лори, обвиняваше Лори, че е откраднала съпруга на дъщеря й, но Ларейн не я винеше. В детските си години момичето бе имало многобройни поводи да ревнува заради братовчедка си. Никой от родителите на Ларейн не възлагаше кой знае какви очаквания на Лори, но от дъщеря си безусловно изискваха да бъде най-добрата във всичко — да има най-високите оценки, най-хубавите дрехи, да бъде най-красивото момиче, най-търсената приятелка и най-популярната личност в класа си.

След като получи първата си роля и успя да развали годежа си с Райън, Ларейн се добра до шепа роли, коя от коя по невзрачни. Отправени й бяха и дузина предложения за женитба, но все от мъже, чиито перспективи за бъдещето не изглеждаха по-розови от собствената й. Възпитанието на Ларейн я караше да смята, че заслужава най-доброто. Тази представа се бе превърнала в част от самата нея и тя в никакъв случай нямаше да се примири с нещо по-незначително.

Някои мъже, включително Сам Хардести, я обвиняваха, че е прекалено самовлюбена, за да обича, когото и да било, освен себе си. Това не беше вярно. Ако обвиненията не й се струваха прекалено болезнени, щяха да й се видят смешни. Бяха я класифицирали като студена и пресметлива жена и тя се бе вживяла в ролята си с повече финес, отколкото демонстрираше обикновено на екрана.

Този филм, който трябваше да бъде заснет сред пейзажа на щата Юта, може би щеше да остане последният за нея. Критиците я разпъваха на кръст заради играта в най-новия и филм, където партнираше на Джим Корбет. В душата й нямаше и искрица надежда някога отново да бъде поканена за филмова роля.

Мисълта за Джим Корбет я накара да свие болезнено алените си устни. Толкова наивно бе повярвала, че има шанс да го плени. Дори си бе представяла как ще обяви на всеослушание, че се отказва от кариерата си заради него — докато в действителност нямаше никаква кариера, от която би могла да се откаже.

Ларейн се чувстваше отчаяна. Нейните родители, особено майка й, бяха ядосани, че не се бори да спечели обратно сърцето и ръката на Райън Монтгомъри и да го отнеме от братовчедка си. Бяха и разтревожени, че се справя толкова зле с кариерата си. Нямаше

никакви приятели. Женитбата изглеждаше единственият начин да се спаси от надвисналия над главата ѝ позор. Но това трябваше да стане с някого извън средите на Холивуд, с някого, който да не е наясно с репутацията ѝ, нито с унижителния начин, по който я бяха отхвърлили Райън Монтгомъри и Джим Корбет. А кой би бил по-запленен от възможността да се ожени за актриса от някой богат собственик на ранчо в Юта? Поне такива бяха страстните надежди на Ларейн.

Джипът подскочи над някаква бразда и спря. Ларейн се огледа наоколо в знак на потвърждение, че са пристигнали. Пред погледа ѝ не се мярна никаква постройка — само все същата пустееща земя. Не очакваше пейзажът да е толкова гол и самотен — поне така изглеждаше в нейните очи.

— Карл имаше право — каза замислено Сам. — Това ще бъде прекрасен декор за онези сцени с ранчото.

— Това? — Ларейн се огледа отново, но не успя да види пейзажа през неговите очи. — Че тук няма нищо!

— Именно. — Той отново стартира джипа.

Една от гумите забуксува и през отворения прозорец нахлу облак фин пясък. Ларейн се закашля.

— Колко още остава?

— Зад ей оня хълм. Още малко — и ще видим покривите. — Сам посочи с ръка напред, а на устните му се изписа полуусмивка.

— Слава богу! — промърмори Ларейн. Отвори чантата си и измъкна едно огледалце. — На нищо не приличам!

Вятърът си беше поиграл с черните кичури на косата ѝ, като ѝ бе придал предизвикателно небрежен вид. Попивайки вадичките пот, стичащи се по лицето ѝ, тя се постара да не развали грима, който подчертаваше изящните скули и поразително правилните ѝ черти.

— На твое място не бих се притеснявал, Ларейн — отбеляза Сам. — От всички жени, които познавам, единствено ти можеш да не приличаш на нищо и въпреки това да изглеждаш ослепително.

Ларейн не бе много сигурна, че той говори сериозно.

— Благодаря — отвърна, но гласът ѝ прозвуча така сухо, както бе пресъхнало и гърлото ѝ. Нанесе още един слой аленочервен гланц за устни и реши, че това е най-доброто, което може да предприеме при дадените обстоятелства.

Докато автомобилът се изкачваше по възвишението, напрегнатото ѝ очакване се усилваше. Бе си представляла модерно, разпростряло се върху значителна площ ранчо, с красива къща, обор и конюшня, както и заобиколени със снежнобяла ограда заграждения за добитъка. Но постройките, които се изпречиха пред погледа ѝ, я накараха да ахне от учудване.

Масивната къща представляваше стара двуетажна сграда. Знойното слънце отдавна бе олющило боята по дъските. Скучният сив цвят прибавяше известен брой години към възрастта на сградата. И хамбарът, и малката барака в съседство изглеждаха така, сякаш ще се разпаднат всеки момент. Боята по тях не се намираше в по-добро състояние. До бараката имаше паркиран някакъв древен пикап, чийто цвят бе неразличим под плътния слой прах и мръсотия.

Виждаше се едно-единствено заграждение за добитъка, изградено от останали и никому ненужни греди, дъски и трупи. Странното съчетание на материали му придаваше доста несолиден вид. Вятърна мелница шумно скърцаше под напора на вятъра и усилваше усещането за запуснатост и тотална разруха.

— Изненада, а? — Гласът на Сам се присмиваше над изражението ѝ. Той спря колата пред къщата.

Ларейн свали слънчевите очила и обърна към него тъмен поглед, в който се четеше обвинение.

— Ти знаеше, че изглежда така, нали?

— Карл ми даде доста точно описание на мястото — призна той.

— И ти ме подведе да си помисля, че този собственик на ранчо има пари! — В гласа ѝ пулсираше разочарование, примесено с ярост.

— Никога не съм казвал, че има пари. — Сам отвори вратата и излезе от автомобила. — Казах, че е заможен. Като повечето собственици на ранчо, Макриа е богат на земя и добитък, но беден откъм налични средства. Защо иначе ще се съгласи да ни продаде правото да снимаме върху земята му? Има нужда от пари в брой.

Ларейн бутна ядосано вратата на колата и излезе навън. Опита се да изтупа праха от копринената си блуза с цвят на слонова кост и с действието си вдигна цели облаци във въздуха. Един по-внимателен поглед към постройките не ги направи по-привлекателни на вид.

— Надявам се да му предложиш достатъчно пари, та да може да си купи малко боя — обяви тя, но разочарованието горчеше в гърлото

й.

— Сигурен съм, че парите няма да бъдат малко — отвърна Сам, но мислите му блуждаеха другаде. Под стъклата на слънчевите очила присвитите му очи внимателно изучаваха ранчото. — Това място може да бъде използвано за декор на някоя от любовните сцени. Ще трябва да се погрижи да не боядисва нищо, докато ние не решим.

— Подобна арогантност е типична за вас, режисьорите. Давайте на човек пари, а после му казвате кога може да си ги харчи. — В тихия й отговор прозвуча хаплива острога.

Сам се задоволи да се усмихне и се отправи към верандата. Ларейн не го последва — съмняваше се, че дъсченият под би издържал тежестта на повече от един човек. Остана да го чака до джипа, като се опитваше да изчисти праха от меката светлобежова кожа на широките си къси панталони. Мрежестата врата се разтресе, щом Сам почука. Вятърът димпеше на вълни тънкото светлосиньо яке, което покриваше слабото му тяло. Почука отново.

— Изглежда, няма никой вкъщи — реши той и се отдалечи от верандата. На пътя му едно пиле ровеше в прахта и възмутено изскряка, когато му се наложи да се отстрани.

— Каза ли му, че ще наминеш тази сутрин? — попита замислено Ларейн. — Или просто очакваше да го завариш вкъщи?

— Не, така би постъпила ти — отвърна Сам. — Ти си тази, която очаква хората да бъдат на разположение, когато са ти нужни. Снощи се обадох на Маккриа да го предупредя, че ще дойда тази сутрин. — Вдигна ръкава на якето, за да погледне часовника си. — Карл ме предупреди за пътя, така че казах на Маккриа да не ме очаква преди единадесет. Остават още няколко минути.

Небрежната му забележка, че тя очаква от хората да й бъдат винаги на разположение, я засегна и Ларейн се опита да му го върне:

— Ще бъде много смешно, ако е променил намерението си да те пусне да снимаш в земята му.

— Няма да ти е смешно задълго — каза Сам и заобиколи към мястото на шофьора. — Всяко забавяне оттук нататък означава бюджетни съкращения. Твоята роля далеч не е от незаменимите. Може би е по-добре да запомниш това, Ларейн.

— Заплашваш ли ме, Сам? — Въпреки шеговитото предизвикателство в гласа й Ларейн се почувства притеснена от

неговото твърдение. — Нямах представа, че не умееш да губиш. Но да мислиш и за отмъщение...

— Отмъщението може да бъде и сладко — гласеше краткият му коментар. Пресегна се през отворения прозорец и натисна клаксона.

Резкият писклив звук изплаши пилетата и те хукнаха, пляскайки с крила, към задната част на къщата. Ларейн почувства как ѝ се гади от уплаха, но не позволи на Сам да види това. Унилият ѝ поглед пробяга по запрашените ботуши, стигащи до коленете ѝ. Кърпичката, с която се бе избърсала, спокойно можеше да послужи и за ботушите ѝ.

Опря стъпало на бронята на колата и се зае да чисти ботуша си. Лененото парцалче върна блясъка на красивата кожа в по-тъмен оттенък на кафявото, която подхождаше на светлобежовата ѝ кожена пола — панталон. Когато свърши с единия ботуш, прехвърли вниманието си към другия.

— Това трябва да е Маккриа. Ето го, идва — обяви Сам.

Ларейн вдигна поглед и видя един конник да се приближава към ранчото. Запази позата си — опряла крак на бронята на колата, с лакът върху коляното. Небрежният интерес, който изразяваше, бе престорен, защото много внимателно изучаваше препускащия ездач.

Мускулестото червеникавокафяво тяло на животното бе като изваяно. Ларейн не разбираше много от скотовъдство, но можеше да познае един добър кон от пръв поглед, а този, който яздеше мъжът, в никакъв случай не беше кранта. Когато се приближиха, Ларейн забеляза, че конят е не само здрав и силен наглед, а и доста едър. Разстоянието между тях се стопяваше под чаткащите му копита без видимо усилие.

Щом поразгледа по-внимателно ездача, тя разбра, че конят му трябва да е нещо необичайно, за да може да го носи на гърба си. Върху всяко по-дребно животно ездачът щеше да изглежда нелепо — като възрастен, яхнал пони.

Мъжът бе едър и висок, с широки рамене и гръден кош. Въпреки размерите си яздеше с грациозна лекота, сякаш бе роден на седлото. Ларейн не можеше да види много от лицето му под износената каубойска шапка — зърна само масивната челюст със силна брадичка.

Чу се скърцане от седлото на коня, когато човекът и животното влязоха в двора на ранчото. Пред мъжа бе праметното червеникаво

теленце — тялото му висеше отпуснато и не даваше признаци на живот. Мъжът дръпна юздите и конят спря пред хамбара.

Ездачът слезе на земята с телето на ръце. До този момент не бе почел присъствието им с нещо повече от един поглед. Сам се завтече да го поздрави, а Ларейн реши да изчака.

— Здравейте, аз съм Сам Хардести от филмовата компания! — представи се той, но не си даде труда да протегне ръка, защото ръцете на мъжа държаха телето.

Животното не беше толкова малко, колкото ѝ се стори в началото. Ларейн предположи, че най-вероятно тежи повече от петдесет килограма, но собственикът на ранчото носеше безжизненото му тяло без никакво усилие.

— Извинете, че не бях тук, когато дойдохте, господин Хардести. — Гласът на мъжа бе нисък и приятно провлечен въпреки официалния тон. — Имате ли нещо против да отложим разговора си с няколко минути? Това теле никак не го бива. Трябва първо да се погрижа за него.

— Ни най-малко — отвърна Сам с едва доловима следа от нетърпение в гласа.

Ларейн свали крака си от бронята на колата и направи няколко крачки, за да се изравни с Маккриа, който отиваше към къщата. Предизвикателно вирна брадичка и отметна облака черна коса над лявото си рамо.

— Дали само ми се стори, или наистина долових следа от тексаски акцент в говора ви? — попита тя със закачливо предизвикателство в гласа.

Мъжът се спря. Чифт кафяви очи изгледаха изучаващо Ларейн с почти обидно безразличие към женствената ѝ красота. Когато застана лице в лице с него, тя забеляза посивелите кичури на слепоочията му, които рязко контрастираха с иначе тъмната му коса. Въпреки че той държеше пред себе си теленцето, Ларейн можеше да предположи, че широките му рамене и гръден кош се стесняват при талията и хълбоците и го правят да изглежда много по-слаб, отколкото бе в действителност. Впечатлението бе наистина измамно. С дребната си фигурка се чувстваше като джудже край него.

— Да, наистина произхождам от Тексас — призна той и обърна кафявите си очи към Сам.

Погледът му подсказа на Сам, че е време да ги запознае.

— Господин Маккрия, това е една от изпълнителките на поддържаща роля в нашия филм, госпожица Ларейн Ейвънс. Тя дойде да придобие най-обща представа за ранчото и снимачния терен. — Подмолният намек не убягна на Ларейн, която разбра, че Сам има предвид желанието ѝ да проучи собственика на ранчото.

Изпита подозрение, че и мъжът разбра съвсем точно какво има предвид Сам. Това усещане доста я изнерви. Бе очаквала да види едва ли не провинциален каубой, който си няма и понятие от фините нюанси в общуването между хората и който лесно може да бъде подведен. Но в тези блестящи кафяви очи прозираше остър ум и тънка наблюдателност, въпреки суровата и груба сила, която излъчваха.

— Ларейн, това е Травис Маккрия — довърши представянето им Сам.

— За мен е удоволствие, госпожице Ейвънс — поздрави я той.

— Моля, наричайте ме Ларейн — настоя тя с широка усмивка на устните си.

— Благодаря. — Кимна ѝ учтиво, а широката периферия на шапката му скри подигравателното пламъче, което тя зърна за миг в очите му. — Извинете, трябва да се погрижа за телето.

Травис Маккрия мина покрай нея и стъпи на верандата, която за нейно учудване издържа общата тежест на мъжа и животното. На Ларейн не ѝ стана особено приятно, че човекът смята за забавно изкуското ѝ флиртуване. Не беше впечатлен нито от вида ѝ, нито от това, че е актриса — двете неща, на които тя залагаше. Бе загубила козозете си и Сам изглеждаше готов да ѝ се надсмее.

Реши да се присъедини към двамата мъже, които влизаха в къщата, и забеляза обветрените и задебели греди. Видът на къщата не пасваше с този на собственика. Разочарованието ѝ от околността се бе изпарило в мига, в който видя Травис Маккрия за пръв път. Не мислеше, че принадлежи към типа мъже, задоволяващи се да живеят в такава съборетина. Тогава защо го правеше?

Това бе загадка, която не може да разреши, докато не намери отговор на многобройните въпроси, бръмчащи в главата ѝ. Сам държеше отворена мрежестата врата пред нея, за да я пропусне да влезе в къщата. Ларейн предпазливо стъпи върху дъските на пода на верандата. Оказаха се по-стабилни, отколкото изглеждаха, и тя

продължи напред. Имаше вероятност интериорът на къщата да е напълно различен от фасадата. После я осени прозрение — колко различен би могъл да бъде, щом Травис Маккриа можеше да внесе теле в дома си?

ВТОРА ГЛАВА

Вратата на верандата водеше към всекидневната. Според Ларейн тя като нищо можеше да е обзаведена с вехтории от Армията на спасението. Имаше диван и един стол, покрити с отвратителна дамаска в цвят на кестен с тесни златисти ивици. Пред опушената камина стоеше безформен фотьойл, тапициран с евтина изкуствена кожа. Върху линолеума на пода бе постлан малък килим. Ларейн се досети, че мотивите върху него вероятно някога са били ориенталски, но сега бе толкова изтънял и протрит, че шарките и цветовете бяха избелели до неузнаваемост.

На тавана във всекидневната и коридора към кухнята имаше следи от влага. И двете помещения бяха облепени с пожълтели тапети, чиито краища се бяха отлепили и нагънали. Малкото картини по стените приличаха на изрезки от календар, поставени в рамка. Ларейн се огледа наоколо с презрение. Ако това изобщо бе възможно, отвътре къщата изглеждаше по-зле, отколкото отвън.

Полуздрачно стълбище водеше от коридора към втория етаж. Ларейн потръпна при мисълта в какво ли състояние се намираха стаите горе. Последва гласовете на мъжете, идващи от кухнята. Там линолеумът на пода, напукан на няколко места, откриваше почернели дъски, които дразнещо изпъкваха на фона на жълтите шарки. Дървените шкафчета бяха лакирани с цветна политура във вишневочервено.

Сиви плочки се издигаха докъм средата на стените, където една ивица тапет с имитация на тухлен зид разделяше плочките от горната част на стените, боядисани в зелено с нездрав оттенък. Дървената маса в средата на стаята изглеждаше така, сякаш е покрита с десет слоя кафява боя. Около нея имаше наредени съвсем разнородни на вид столове — от импозантен, с облегалки за ръце, до такъв, в който можеше да се седи само със строго изправен гръб.

Всичко тук караше Ларейн да потръпва от отвращение. Може би единственото достойнство на къщата бе фактът, че е поддържана

чиста. Но дори това не можеше да компенсира печалната липса на вкус при обзавеждането ѝ.

Червеното теленце лежеше на една плетена рогозка наред с нея. Травис Маккриа бе коленичил до главата му, докато Сам се мотаеше наоколо и го наблюдаваше. Силната неприязън на Ларейн към къщата не се бе прехвърлила върху собственика. Тя заобиколи грозната кафява маса и застана до него.

— Какво му е на телето? — попита, за да завърже разговор.

— Муцуната и носът са пълни с тръни — гласеше отговорът на Травис, който продължи да върши работата си по главата на телето, без да вдигне очи. — Или се е наболо на някой кактус, или се е заплело сред храстите на изтравничето.

Травис се размърда и Ларейн забеляза приличния на пинцети инструмент в ръката му; зърна и подутите инфектирани рани около очите и носа на телето. Гледката беше отблъскваща, но тя си наложи да остане безучастна.

— Как се е случило? — Трудно ѝ бе да повярва, че дори едно тъпо животно може да се подреди така.

— Не ми се ще да гадая. — Травис сви рамене, за да покаже, че въпросът „как“ не е от особено значение точно сега. — Може нещо да го е уплашило и да се е навряло в тръните.

Понеже Ларейн не можеше да види ясно какво точно прави той, предположи, че измъква някои от тръните и отрязва другите, забили се прекалено дълбоко. Независимо от явната болка, която Травис със сигурност му причиняваше, телето не издаваше и звук, нито се дърпаше.

— Живо ли е? — Тя вече започваше да се съмнява в това. Погледна към гръдния му кош, за да види дали диша. Той се повдигаше едва забележимо.

— Живо е, но едва се крепи. Сигурно се е случило преди два дни, а може би и повече — обясни Травис. — Оттогава не се е хранило, възможно е дори да не е пило вода. Много е отпаднало.

— Ще оживее ли? — попита Сам.

— Не знам. — Свитите устни на стопанина болезнено потрепериха. — Ще ви кажа след ден-два — Вдигна глава и хвърли поглед към Ларейн. — В шкафчето до задната врата има антисептик и малко памук. Би ли ми ги донесла?

Тя се поколеба за частица от секундата, но после се запъти към въпросното шкафче. Шишенцето с антисептик и памукът бяха точно там, където бе посочил. Занесе ги на Травис, все още коленичил край телето.

— Заслужава ли си телето да бъде спасено? — заинтересува се Сам.

— Заслужава си — ако не за друго, то поне да послужи за месо за лична консумация. — В иначе търпеливия глас на Травис се прокрадна суха нотка. Кимна на Ларейн да коленичи до него. Тя отново по принуда забеляза силните мускули по раменете и ръцете му. Дланите му изглеждаха почти два пъти по-големи от нейните. Сред миризмата на животното, която лъхаше от него, долови следа от аромата на одеколона му. — Ръцете ти са по-чисти от моите. Намажи го с антисептика, а аз ще държа главата му неподвижна.

Ларейн се втренчи в подутата и вече окървавена глава на раненото теленце, изумена от молбата на Травис. Много от раните се намираха близо до очите, носа и устата. Бе чула или прочела някъде, че антисептикът може да е смъртоносен, ако се погълне през устата. Никога в живота си не се бе грижила за болен, било то човек или животно, и мисълта, че случайно може да го убие, не й даваше мира.

— Аз... н-не мога — заекна тя и побутна шишенцето към него. Сви се — уплашена и потресена.

— Много е просто. Трябва само... — зае се да обяснява Травис, но си личеше, че търпението му е поставено на изпитание.

— Спестете си труда! — прекъсна го Сам, а в думите му се долавяше насмешка. — Сигурен съм, че Ларейн не би искала да изцапа кожените си панталони с лекарството. Прекрасната дама е радост за окото, но е напълно безполезна.

Травис я освободи от задължението с поглед, в който се четеше скрито презрение.

— Грешката е моя. Би трябвало да се досетя, че не искате да рискувате състоянието на дрехите си. — Думите му съдържаха намек за това, че именно тя не бе пожелала да помогне. — Отместете се! — Това бе заповед, а не молба. Всичко стана толкова бързо, че Ларейн нямаше възможност да отхвърли твърдението на Сам. — Имате ли нещо против да придържате главата на телето, господин Хардести? Досега се държа съвсем прилично, но не искам да рискувам.

— Ще се радвам да помогна. Какво искате от мен? — Сам се приближи, а Ларейн се отмести и се изправи на крака.

Гледаше как Травис показва на Сам какво е нужно да направи. И тя можеше да се справи, но никой не я бе попитал. Ларейн мълчеше. Защо, за бога, трябваше да съжалява, че не ѝ се удаде възможността да се погрижи за едно ранено животно? Бе глупаво и абсурдно. Би трябвало да се радва, че не ѝ се наложи да докосне това вонящо, инфектирано създание.

— В същия шкаф, където се намираше антисептикът, има черна кутия със спринцовка вътре — каза ѝ Травис. — Би ли ми я донесла, както и шишенцето с антибиотик от хладилника?

Ларейн намери спринцовката веднага, но се наложи да търси антибиотика. Донесе и двете на Травис, който тъкмо привършваше с дезинфекцията на раните. Сам извърна глава, когато спринцовката прониза тялото на телето. Ларейн никога не се бе гнусяла от инжекции, кръв и други такива неща. През цялото време гледаше манипулациите на фермера с някакво странно любопитство, почти в захлас.

— Можете да го пуснете — каза Травис на Сам.

Телето немощно ритна във въздуха, когато Сам отслаби хватката. Изглежда, сега дишаше по-леко. Ларейн се запита дали подуването не е запушило носа му. Клетото мъниче изглеждаше толкова безпомощно, както си лежеше на рогозката. Тя потисна импулсивното желание да коленичи до него и да го погали по сплъстената червеникава козина. Сам щеше да ѝ се подиграе и да я обвини, че по този начин иска да впечатли Маккриа. Затова пъхна палците си в гайките на колана и се престори на безразлична към страданието на животното.

— Какво ще правиш с телето сега? — попита. — Няма да го пуснеш на свобода, нали?

— Точно сега ще му забъркам малко каша с краве мляко и ще се опитам да го нахраня. После ще го оставя в една от кошарите на обора, докато се възстанови и закрепне, след което ще го пусна.

Ларейн подозираше, че зад привидно безстрастния му коментар се крие присмехулният въпрос дали всичко това има нейното одобрение.

Подразни се.

— Разбирам. — Извърна очи, съзнавайки, че в погледа ѝ се чете мрачно раздражение. — Извинявай, но винаги ли лекуваш болните си

животни в кухнята? — Дръзката забележка се изплъзна от устата ѝ, преди да успее да овладее раздражението си.

— Невинаги. Някои от животните не мога да прекарам през вратата. В този случай по-бързо щеше да стане, ако внеса телето вътре, отколкото да занеса лекарството и инструментите си при него. И през ум не ми е минавало, че ще имаш нещо против да лекувам моите животни в моята кухня. — Той предизвикателно натърти на притежателното местоимение.

Ларейн прехапа езика си и побърза да се извърне.

— Разбира се, че нямам нищо против. Просто любопитствах.

— Аз пък винаги съм смятал, че хората не трябва да си врат носа в чуждите работи — измърмори Сам, а на Ларейн ѝ се прииска да му фрасне един по носа.

Вместо това реагира с поразително самообладание:

— Не трябва да му обръщате внимание. Сам ми е сърдит, защото отхвърлих предложението му за женитба. — Наслади се на физиономията на Сам, който се изчерви силно, и дари бившия си приятел със закачлива усмивчица.

Сам я сграбчи за лакътя и я дръпна, така че тя обърна гръб на Травис, който, изглежда, не намираще размяната на реплики помежду им за нещо, заслужаващо вниманието му. Ларейн мразеше да я пренебрегват почти толкова, колкото и да я превръщат в обект на злобни подмятания.

— По дяволите, Ларейн! — процеди Сам. — Това е работна среща между мен и Маккриа. Казах ти, че можеш да ме придружиш, но няма да ти позволя да намесваш лични неща в разговора.

— Ти започна, скъпи. — Прокара леко ноктите си по гладко избръснатата му буза с престорено намерение да го одраска, а после презрително издърпа ръката си от хватката му. С по-висок глас, предназначен за ушите и на двамата мъже, добави:

— Щом трябва да си говорите по работа, мисля да глътна малко свеж въздух.

Никой от тях не се възпротиви дори и с една дума, когато красавицата тръгна да излиза от кухнята. Ларейн бе в такова настроение, че дори това я подразни. Биха могли от най-обикновена учтивост да се престорят, че предпочитат да остане.

Проявявайки своя темперамент, тя остави мрежестата врата да се блъсне шумно. Слезе от верандата и подритна някакъв камък. Той отскочи и подплаши едно пиле, което изкряка и се хвърли да се спасява. Червеникавокафявият кон стоеше пред обора, а краищата на юздите му се влачеха по земята. При други обстоятелства Ларейн щеше да отиде при него. Но това не бе нейният кон, тъй че на кого му пукаше, че стои на слънце все още оседлан?

Нищо не бе протекло така, както го планираше. Пътуването бе тягостно преживяване, ранчото бе под всякаква критика, а Травис Маккриа не падна в краката ѝ нито в буквален, нито в преносен смисъл, когато се запозна с нея. Идеше ѝ да заплаче, което бе абсурдно. Тя никога не плачеше. Зарей поглед в далечния хоризонт и примигна заради парещата влага в очите си.

Мрежестата врата се отвори и по дъсчения под на верандата се чува тежки стъпки. Ларейн не се обърна. Идваха и двамата — разбра го по звука.

— Тази работна среща се оказа кратка, но сладка — каза Ларейн, за да покаже, че е усетила приближаването им.

— Още не сме свършили — отвърна Травис на нейния коментар. — Излязох да оставя телето в една от кошарите.

— Аха. — Отговорът ѝ прозвуча безразлично, сякаш не се интересуваше какво прави, който и да било от двамата.

С крайчеца на околото си забеляза едрата фигура на Травис само на метър от нея. Носеше телето на ръце. Този път то се опитваше да изправи глава, а по муцунката му си личаха лилави петна, които ярко се открояваха на фона на белите косми по главата му.

— На пейзажа ли се любуваш? — попита Травис.

— Да — предпочете да се съгласи Ларейн, вместо да се обърне към него. Страхуваше се, че очите ѝ блестят от непролетите сълзи, и не искаше той да ги види. От нея се очакваше да каже още нещо и тя потърси подходящите думи: — Това е едно огромно, красиво... — Лъжата заседна на гърлото ѝ. Не виждаше нищо красиво наоколо. — Нищо — довърши хладно мисълта си тя с безсрамна откровеност.

— Да. — Травис, изглежда, осмисляше отговора ѝ. — Може и да си права.

Ларейн почувства погледа, който спря върху нея. Усети как се изчервява, когато разбра, че прилага описанието върху нея, а не върху

земята. Едно красиво нищо. Извърна се рязко и погледът ѝ блесна гневно, насочен в лицето му. Гледаше го гордо и дръзко, очите ѝ пръскаха искри и темпераментната ѝ хубост сияеше с цялата си сила.

— От друга страна, може би някой от нас двамата не успява да види всичко — поясни Травис забележката си.

Загорялото му от слънцето лице не изразяваше нищо. Нито пък очите му. Ларейн бе объркана и несигурна дали в думите му се крие двойствен смисъл, или тя си въобразява. Преди да успее да реши, Травис се отдалечи към обора.

Ларейн го проследи с поглед. Сам тръгна след него. Видя го да казва нещо на Сам, очевидно за коня, защото Сам хвана юздите и го поведе към обора, после го вкара вътре, след като Травис отвори вратата. Само преди час би се засмяла при вида на тази сцена, защото знаеше, че Сам изпитва панически страх от коне. Но в момента не реагира.

Когато излязоха от обора, говореха за предстоящото преобразяване на ранчото в снимачен декор. Сам приказваше повече и обясняваше колко време ще отнеме филмирането на съответните сцени. Обсъждаха заплащането и кой за какво ще отговаря. Двамата мъже останаха отвън и Ларейн дочу всичко.

Когато се споразумяха, Сам стисна ръката на Травис.

— Значи се договорихме, Маккриа. Ще подготвя всички документи, за да можеш да ги обсъдиш с нашия адвокат. Ако всичко върви добре, екипът ще пристигне следващата седмица.

— Звучи добре — каза неангажиращо Травис.

— Ще звънна по телефона да задвижа нещата. — Сам се извини и влезе в къщата.

След неговото тръгване настъпи тишина. Ларейн се отправи привидно безцелно към верандата, където стоеше Травис, опрял рамо на един от дървените стълбове, поддържащи покрива. Периферията на шапката скриваше горната част на лицето му, но тя чувстваше как погледът му я изгаря.

— Можеше да поискаш повече пари — каза Ларейн. — Щеше да ги получиш. Всички от режисьорския екип искат твоето ранчо за снимките, след като го видяха.

— Доволен съм от цената и от условията. Справедливи са и за двете страни. — Тонът му демонстрираше, че това изобщо не я засяга.

— Просто се опитах да помогна — каза Ларейн и сви рамене. Чувстваше се изнервена и в отбранителна позиция.

— Благодаря, но съм достатъчно възрастен, за да взимам сам решения — сухо отвърна той.

— На колко си години? — избърбори, без да мисли тя, и погледът ѝ се стрелна към ясно различимата бяла коса по слепоочията му.

— Другия месец ще стана на четиридесет, а ти? — контрира я без колебание Травис.

— Никой ли не ти е казал, че не е учтиво един джентълмен да пита една дама за възрастта ѝ? — Ларейн би предположила, че е малко по-възрастен от тридесет и пет, но когато разбра, че годините му са повече, едва успя да прикрие изненадата си. Не изглеждаше на четиридесет. Видът му издаваше виталност и силна енергия.

— Аз не съм джентълмен. — Но отговорът намекваше, че и тя не е никаква дама.

— На двадесет и пет съм, приближавам двадесет и шест.

— Съжали, че се е изразила така. Прозвуча като дете, което акцентира върху идната година, за да изглежда по-голямо.

Сам избра точно този момент да се появи отново.

— Нещата се уреждат — каза той на Травис. — Ще се свържа с теб след ден-два.

— Хубаво.

— Знам, че си имаш работа, така че няма да те задържаме. Пък и трябва да потегляме обратно. — Сам отново се здрависа с него. — Не казвам „довиждане“, защото ще се виждаме често през идните месец-два.

— За мен беше удоволствие да се запознаем, господин Маккриа — додаде Ларейн със заучена официалност. Странно, но, умираше от нетърпение да напусне компанията на каубоя, както бе нетърпелива да се запознае с него. За нея не бе типично да проявява непостоянство в желанията си.

— И за мен, госпожице Ейвънс — гласеше учтивият му отговор.

Джипът бе изкачил възвишението и бе оставил ранчото зад себе си, когато Сам проговори:

— Маккриа не се оказа такъв балама, какъвто си го представяше, а? — каза самодоволно. — Ще се поозориш, докато успееш да го

завъртиш на пръста си.

— Кой е казал, че искам това? — Ларейн по-скоро би умряла, отколкото да признае нещо друго пред Сам.

Пътуването към мотела в Делта, който служеше за главна квартира на актьорския състав и снимачния екип, бе безкрайно продължително и мълчаливо. Ларейн се почувства облекчена, когато Сам я остави при входа и отиде да докладва как е протекла срещата с Травис Маккриа.

Докато вървеше към стаята си, вратата в съседство с нейната се отвори. Сюзън Уинтърс, една от привилегированите актриси във филма, излезе в коридора. Тя бе слабо, привлекателно момиче със светлокестенява коса с меден оттенък. Когато забеляза Ларейн, повдигна многозначително вежди.

— Ти си се върнала — рече.

Изявлението ѝ се отнасяше до нещо толкова очевидно, че Ларейн просто кимна и пхна ключа си в ключалката. Не беше в настроение за разговори. Мислеше единствено за душа, който щеше да отмие праха и мръсотията от отвратителното пътуване.

— Трябваше да оставиш съобщение къде отиваш. — Сюзън последва Ларейн в стаята ѝ, без да се притеснява, че не е поканена. — Анди Панди се разтревожи, когато не успя да те намери — каза, използвайки прякора, с който актьорите наричаха режисьора. — За щастие са те забелязали да тръгваш нанякъде заедно със Сам, иначе репутацията ти щеше да се срине.

— Искаш да кажеш, че още не е?! — цинично отвърна Ларейн. Мнението на режисьора за нея не изглеждаше особено високо. — Освен това не е негова работа къде ходя. Свободното ми време си е лично мое. Проверих графика на снимките и днес за мен не беше предвидено нищо.

— Това беше, преди Чък да си пореже крака и да се наложи да го заведат в болницата, за да го зашият. Трябваше да отложат тази сцена и да променят графика — обясни Сюзън.

— Какви геройства демонстрира Чък този път? — Иронично намекваше за манията на изпълнителя на главната мъжка роля да се прави на истински мачо.

— Адски недостоен инцидент! Стъпи накриво на един камък и си изкълчи глезена, освен това се поряза и на парче стъкло.

— Обзалагам се, че това няма да е историята, която ще научи пресата — коментира Ларейн. Знаеше, че ще използват случилото се, за да подобрят имиджа на звездата. Седна на ръба на леглото и започна да събува ботушите си.

— Какво те накара да придружиш Сам? Мислех, че вие двамата сте върли врагове. — Сюзън носеше пиличка в ръката си и се зае с ноктите си.

— Той е върл. Аз не съм. — Хвърли ботушите в ъгъла и взе да разкопчава блузата си. — Щеше да ходи с кола до новото място, предвидено за снимките, и ме попита дали не искам да отида с него. На драго сърце приех да изчезна за малко от тази мрачна дупка. — Погледът ѝ се плъзна с презрение по стените на стаята.

— И каква е присъдата над новото място? Сам каза ли ти? — Сюзън се подпря, почти приседна на ниския шкаф с чекмеджета.

— Изглежда, ще снимаме там следващата седмица. — Ларейн свали блузата си и я хвърли на леглото с небрежно презрение към възможността да изцапа чистите чаршафи.

Беше свикнала някой да прибира след нея. Докато беше малка, това бе майка ѝ. По-късно я замени братовчедката Лори, която чистеше и разтребваше след нея. Напоследък тази роля се изпълняваше от камериерки и чистачки. Отдавна бе престанала да обръща внимание на тези неща.

— Целият проект е в пълен хаос от самото начало — заяви Сюзън. — Няма никаква организация. Истина ти казвам, Ларейн, да се сменя мястото на снимките наред филма е достатъчно показателно. Нищо чудно, че всички говорят за бюджета и закъсненията.

— От това, което каза Сам, предположих, че смяната на мястото няма да доведе до повторно заснемане на някои сцени. — Ларейн остави кожените си панталони да паднат на пода и се отдалечи от тях.

Стигна до малкия гардероб и извади двата си пенъоара. Единият бе дълъг червен кафтан, а другият — от златисто кадифе и се закопчаваше с цип отпред. Поколеба се малко и избра червения. Метна златистия на единствения стол в стаята, без да се погрижи да го закачи обратно на закачалката. Нахлузи кафтана и се отправи към банята. Пусна водата във ваната.

— Новото място се намира в нечие ранчо, нали? — попита Сюзън, извисила глас над шума от течащата вода.

— Да. — Ларейн се върна в спалнята и се зае да прибере на кок дългата си до раменете коса, като използваше гребен и множество фиби.

— Чух, че собственикът е ерген. Ти запозна ли се с него или просто разглеждаше ранчото? — Сюзън я изгледа любопитно.

— Разгледахме околността и се запознахме със собственика — отвърна Ларейн на въпроса, но не прояви желание да каже нищо повече.

— Е, и? — подкани я Сюзън. — Какво е впечатлението ти?

— Няма да повярваш, докато не видиш мястото лично. — Тъмните ѝ очи обиколиха с поглед стаята и решиха, че е истински палат в сравнение с онази къща в ранчото.

— На кой му пука за мястото? — Сюзън отхвърли мисълта ѝ като абсолютно незначителна. — Искам да разбера за мъжа.

— Ще се запознаеш лично с него следващата седмица. — Ларейн нямаше никакво желание да обсъжда Травис Маккриа.

— Какво значи това — да стоя по-далеч, защото ти си се запознала с него първа?! — Момичето се засмя предизвикателно с нотка на сарказъм в гласа.

— Означава — Ларейн се отправи към вратата на банята, — че смятам да се изкъпя. Насаме.

Когато остана сама в банята, тя чу как вратата на хотелската стая се затваря зад гърба на Сюзън. Нямаше никакво значение какво би казала на Сюзън за Травис. И бездруго щеше да плъзне слух, че този път се домогва до собственика на ранчото. Очакваха от нея да се втурне да преследва всеки ерген в околността, особено ако се смяташе, че е богат. Вярно беше, нали? Тогава защо това я притесняваше?

ТРЕТА ГЛАВА

Изминаха почти две седмици, преди филмовият екип да се премести в ранчото на Маккриа. Носеха се слухове, които свързваха Ларейн със собственика на ранчото, макар че тя не го бе виждала нито веднъж оттогава.

Ларейн не им обръщаше внимание. Колкото и да я бе заинтригувал, Травис Маккриа не отговаряше на нейните изисквания. Самата мисъл за къщата му я караше да потръпва. Зачеркна го от списъка в главата си. Проблемът беше, че във въпросния списък не бе останал никой, подходящ за потенциален съпруг.

Бъдещето ѝ след приключването на снимките изглеждаше неясно. На два пъти бе на косъм да улови идеалния съпруг, но бе загубила и двамата. Страхуваше се да не се провали трети път. Самоувереността ѝ бе разклатена, въпреки че никой от околните не го забелязваше.

Но пък и никой не я харесваше особено, тогава защо да си правят труда да се интересуват как се чувства? Опита се да убеди самата себе си, че така ѝ харесва. За какво са ѝ притрябвали?

Екипът бе прекратил работата си за обедна почивка. Актъорите и снимачните работници се бяха смесили и образуваха малки групички на снимачната площадка. Режисьорът и асистентът му се бяха отделили заедно със сценариста и преглеждаха новите предложения за промени в сценария. На земята се виеха множество кабели, които водеха от съоръженията за осветление и звук до камиона с генератора.

Ларейн седеше сама на един голям плосък камък встрани от останалите. Беше обърнала гръб на луксозните каравани, паркирани недалеч, които бяха осигурени на изпълнителите на главните роли. Вътре имаше кресла и дивани с мека тапицерия — комфорт, допълван от наличието на климатици. Нямахше нужда да ѝ напомнят, че никога не ще се издигне до тяхното положение в кариерата.

Пластмасовата чашка в ръката ѝ съдържаше чай с лед, но слънцето го бе превърнало в някаква възтопла напитка. Разклати

небрежно течността в чашката. Остатъците от един сандвич заедно с опаковката лежах на земята до краката ѝ.

Сякаш бе вчера, когато живееше в един апартамент с братовчедка си Лори. По онова време Ларейн бе сигурна, че може да превземе целия свят. А сега ѝ се струваше, че светът се готви да я превземе. Извитите ѝ дълги мигли потрепнаха, когато пареща врага залютя в тъмните ѝ очи. Но изкусно гримираните черти запазиха спокойното, лишено от емоции, изражение.

Ритмичният тропот на препускащ кон я накара да отвори широко очи. Един ездач и конят му се приближаваха към снимачната площадка. Ларейн веднага разпозна мъжа, който яздеше без никакво усилие. Забеляза лекото подръпване на юздите, заставящо коня да премине в тръс.

Несъзнателно се изправи на крака и хвърли чашката на земята. Чаят се разля по жадната, пресъхнала пръст. Сетивата ѝ се оживиха и мрачните ѝ мисли я напуснаха. Пулсът ѝ леко се ускори, когато го видя как дръпва юздите на коня на десетина метра от нея, в края на снимачната площадка.

Погледът му се спря върху нея и той я разпозна, без да каже дума. Ларейн се почувства привлечена към него от нещо, което нито разбираше, нито се стараеше да проумее. Другите също забелязаха пристигането му, но тя не им обърна внимание. Докато се приближаваше, видя с каква лекота мъжът скочи от седлото. Въпреки ръста и яките мускули движенията му бяха плавни, с почти котешка грация.

— Гледай ти кого довя вятърът! — Гласът ѝ звучеше цинично и присмехулно, с нотка на арогантност. — И това ако не е нашият висок, едър тексасец!

— Госпожице Ейвънс. — Пръстите му в кожена ръкавица докоснаха периферията на прашната му шапка в знак на учтив поздрав, но на нея не ѝ хареса самодоволното изражение на лицето му, което сякаш гласеше, че знае много добре какво става в душата ѝ. — Защо сме тъй сами?

Ларейн веднага зае отбранителна позиция.

— Обядвах. Предпочитам да се храня сама — отвърна тя, а гърбът ѝ се изправи като на войник на пост.

— Помислих си, че може би ме чакаш. — Тъглчетата на устните му се извиха леко, но на нея усмивката му ѝ се стори присмехулна.

— Но аз не знаех, че ще идваш. — Отговорът ѝ прозвуча спокойно и бе изречен с равен глас, но вътрешно тя кипеше.

— Помислих си, че приятелят ти може и да е споменал нещо. — Травис сви безразлично рамене, или поне така ѝ се стори.

— Приятелят ми?! — предизвикателно рече Ларейн.

— Сам Хардести — уточни Травис.

— Той не ми е приятел. — Обяснението ѝ бе светкавично и хладно.

— Точно така. — Той кимна леко, сякаш си припомняше. — Ти каза, че си го зарязала, нали?

Това бе точната дума за поведението ѝ веднага след като се бе уверила, че е получила ролята в този филм. И преди я бяха обвинявали в подобни неща, но от устата на този мъж я заболя.

— Не, казах, че ме помоли да се омъжа за него, а аз отказах. — Перифразира думите му, за да може присъдата му да звучи по-леко.

Но погледът на тъмнокафявите очи говореше, че според Травис най-вероятно тя е накарала Сам да си помисли, че отговорът ѝ ще бъде положителен. Може и така да беше, но Ларейн би го признала само пред себе си. Оправдаваше действията си с извинението, че се нуждае от ролята. Беше отчаяна — както и сега.

— Май наистина каза това — съгласи се Травис, но изражението му остана непроменено.

— Здравсти, Травис. — Сам Хардести си проправи път към него, за да стисне ръката му. — Радвам се да те видя отново.

— Оставил си съобщение, че искаш да говориш с мен — обясни Травис причината, поради която беше тук.

— Да, така е — призна Сам. — Следващата седмица ще снимаме една сцена, за която са нужни известен брой крави. Чудех се дали не би могъл да ни предоставиш около тридесетина глави от твоя добитък.

Никой от двамата мъже не обръщаше ни най-малко внимание на Ларейн, която стоеше до тях. Тя очакваше Травис да се вкопчи в предложението. Със сигурност изпитваше отчаяна нужда от пари, като се има предвид състоянието на сградите в ранчото.

Но той не го направи.

— За какво са ви кравите? — попита вместо това.

— Ще ни трябва едно малко стадо, което да пасе в далечината с двама каубои или нещо от тоя род — обясни Сам. — Няма да ги караме да тичат или нещо подобно.

— В такъв случай мога да ви събера тридесетина глави — съгласи се Травис.

— Чудесно! И колкото по-неугледен вид имат, толкова по-добре — добави Сам.

— Имам само чистокръвни — предупреди го Травис. — Ако животните трябва да изглеждат зле, по-добре да потърсите някого друго.

— Разбирам — отвърна Сам и замислено погледна встрани, като се опитваше да смели информацията. — Може пък и да станат. Ще го обсъдим с останалите. Всъщност защо не дойдеш да те представя?

Травис се поколеба, сякаш имаше по-важни ангажменти, но после се съгласи:

— Добре.

— Искаш ли чаша кафе, сандвич или нещо друго? — предложи Сам. — Подвижната столова е ей там.

— Не, благодаря — отказа Травис.

Ларейн ги последва. Забеляза главите, които се обръщаха, докато Травис вървеше сред екипа, повел червеникавия си кон. Не го гледаха само защото е непознат. Привличаха ги спокойното достойнство, което излъчваше, и яркото му присъствие. Не можа да се въздържи да не помисли колко жалко е наистина, че не е богат.

— Как е теленцето? — Опита се да привлече вниманието му, защото усети, че това се опитваше да направи и останалата част от женския състав. — Оживя ли? — Спомни си колко зле изглеждаше.

Безизразният му поглед се насочи към нея и обходи съвършено гримираното ѝ лице.

— Да, оживя — отвърна и погледна пред себе си. — Не вижда с едното око, но се оправя.

— Щом е сляпо, няма да го пуснеш при другите, нали? — Мисълта за безпомощното теленце, бродещо из пустошта, която ги заобикаляше, накара Ларейн да смръщи вежди.

Погледът му отново се спря изучаващо върху лицето ѝ — развеселен и същевременно озадачен от реакцията ѝ.

— Телето ослепя само с едното око. Ще се справи — увери я той.

— Това е безсърдечно! — заяви Ларейн, а гласът ѝ издаде, че едва успява да запази самообладанието си.

Сам бе хвърлял по едно ухо на разговора им.

— От твоите уста, Ларейн, това звучи направо невероятно! — Той се засмя.

— Никой не те пита за мнението ти, Сам! — Тя го стрелна ядосано с очи, но от ироничната му забележка я заболя, защото бе отправена в присъствието на Травис. Не разбираше защо това има значение. Нима не беше решила, че не се интересува от него?

Сам го поведе към мястото, където седяха двама от членовете на екипа и Ларейн остана встрани, докато го представяха. Забеляза колко естествено се държи Травис в обстановка, която вероятно му бе съвсем чужда. Доколкото можеше да прецени, не се отнасяше с благоговение към хората около него. Спомни си с какво безразличие се бе отнесъл към нея и нейната, смятана от всички за бляскава, професия. До известна степен се почувства утешена от факта, че и с другите се държи така, както със самата нея.

Конят тропна с копито, за да прогони една муха, която бръмчеше около задните му крака, а после потри с муцуна коляното си, за да я накара да отлети. Гладката махагонова кожа на животното потрепери, за да пропъди досадната гадина. Ларейн отново се възхити на изваяното му тяло и на ясно очертаните мускули по гърдите и хълбоците му.

— Какво става, друже? — измърмори тя и прокара ръка по шията и раменете му. — Мухите ли те безпокоят, а?

Конят внезапно обърна глава и потри чело в рамото ѝ. Тя се усмихна при това негово действие и пристъпи, за да го почеше по бялото петно на челото. Животното вдъхна аромата на парфюма ѝ и тихичко изпръхтя.

— Харесва ти, а? — изгука Ларейн. — Ти си един грамаден, прекрасен звяр, знаеш ли?

Жребецът поклати глава, но не за да отговори на въпроса ѝ, а за да пропъди още една муха. Но Ларейн си представи, че ѝ дава някакъв знак, и ѝ стана забавно — досущ като в детска игра.

— Не се ли страхуваш, че може да ти направи нещо, госпожице Ейвънс? — От внезапния въпрос на Травис разбра, че я бе наблюдавал. — Доста по-едричък е от теб.

— Не, не ме е страх. — На Ларейн ѝ се струваше по-лесно да продължава да гледа към коня, отколкото да погледне Травис. — Обичам конете. Как му е името?

— Далас.

— От там ли си? От Далас, Тексас? — Този път се престраши да го погледне и в погледа ѝ имаше любопитство, но когато срещна очите му, я обхвана странна възбуда. Зави ѝ се свят от неговата сурова мъжественост.

— Не, купих го от един мормон, собственик на ранчо. Той го е кръстил, не аз — отвърна Травис.

— Прекрасно животно! Бих искала да го поаядя някой път. — Не го каза, с цел да си изпроси покана или нещо подобно, но после осъзна, че сигурно е прозвучало точно така.

— Съжалявам, но това е кон за работа, не за разходки. — Травис отклони молбата ѝ учтиво, но твърдо.

— Сигурно искаш да кажеш, че няма да се справя с него — заключи тя. — Аз не съм начинаеща ездачка. И все пак разбирам нежеланието ти да позволяваш на всеки срещнат да го язди. Ако беше мой, щях да постъпя по същия начин.

— Радвам се, че разбираш мотивите ми — каза той.

Сам прекъсна разговора им, за да включи Травис в някаква дискусия, която водеше с човек от екипа. Ларейн продължи да гали разсеяно коня, докато скришом наблюдаваше Травис. Почувства се запленена от силните очертания на профила му — мъжествен и дързък. Кожата бе опъната на скулите му като оцавена и имаше почти същия оттенък.

Правилността на неговите обгорели от слънцето черти се нарушаваше само от ситните бръчици около очите и от двете резки, които се спускаха от носа към ъглите на устата му. Ако беше актьор, Ларейн щеше да си помисли, че сребърните нишки в косата му на слепоочията са изкуствено боядисани. Но у този мъж нямаше нищо изкуствено или фалшиво, само неподправено мъжко излъчване.

Докато го изучаваше, забеляза как очите му се присвиха. Бе насочил погледа си някъде отвъд малката група мъже и тя потърси с очи какво е привлякло вниманието му. Току-що наблизо бе преминала Сюзън Уинтърс, но с изключение на това всичко си бе същото като преди няколко минути.

Ларейн върна погледа си отново към Травис и осъзна, че очите му следяха Сюзън. Изражението му почти мигновено се смени от съсредоточеност през намръщена почуда до шок — сякаш видя познато лице. Ларейн хвърли поглед към Сюзън. Дали Травис я познаваше? Как?

В следващата секунда той мина покрай нея, насочил се с големи крачки към Сюзън. Резкият начин, по който напусна групата на Сам и другите, ги остави изумени и притихнали. И те като Ларейн се втренчиха след него, изненадани и озадачени.

— Натали? — Травис извика името с въпрос в гласа. Когато се приближи до Сюзън, повтори го с по-голяма увереност: — Натали!

Ларейн разбра, че той се обръща към Сюзън с това име, но Сюзън продължи по пътя си, без да съзнава, че някой се опитва да привлече вниманието ѝ. Извика от изненада, когато Травис я настигна и я сграбчи за лакътя, като я завъртя така, че да се обърне с лице към него.

— Натали, аз...

— Какво правите? — Сюзън се опита да се освободи от ръцете му; които я бяха хванали за раменете, и вдигна глава към него. Светлокафявата ѝ коса с меден оттенък се отметна от челото ѝ.

Травис не довърши изречението си. Ларейн успя да види как замръзна неподвижно на мястото си. Но той остана така само секунда — колкото му трябваше, за да разгледа лицето на Сюзън. Рязко дръпна ръцете си от нея и отстъпи крачка назад. Изражението на лицето му стана каменно, за да не прояви онова, което мислеше или чувстваше.

— Извинете! — каза само. — Взех ви за друг човек.

— И ми се извинявате? Изплашихте ме до смърт! — Сюзън се разсмя, почти останала без дъх от силната уплаха, но мъжа вече го нямаше.

Той рязко се извърна и закрачи към Ларейн, където стоеше конят му. Сам и останалите още бяха потънали в мълчание. Суровото изражение на каменното му лице възпираше желанието на всеки да се пошегува за негова сметка или пък да направи някакъв коментар.

Юздите бяха оставени да се влачат по земята. Когато Травис се приближи до групата от екипа, вдигна юздите с ръката си в кожена ръкавица и се приготви да тръгне. Пръстите на Ларейн инстинктивно се впиха в каишките до бузата на коня, опитвайки да го задържат.

Травис извърна поглед към групата, по-точно — към Сам.

— Трябва да се връщам на работа. Обади ми се, ако решите, че искате да използвате добитъка ми.

— Разбира се, Травис. — Сам бе буквално уплашен.

Травис не изчака да чуе отговора. Преметна юздите на коня през главата му и пъхна крак в стремето. Метна се на седлото. Ларейн още стискаше с пръсти оглавника.

Възпря опита му да се отдалечи. За разлика от останалите не се чувстваше изплашена от него. Любопитството ѝ бе прекалено разпалено, за да не се опита да го задоволи. Невиждащите му очи впериха поглед в нея.

— За кого помисли Сюзън? — попита го тя.

— Сюзън? — Замълча за миг, преди да осъзнае, че тя говори за момичето, което бе взел за Натали. Устните му се свиха и заприличаха на тънка резка. — Не е ли очевидно? — Въпросът му бе равносилен на подигравка. — Взех я за друга — отвърна троснато.

Сега вече заби шпори в ребрата на дорестия кон. Той подскочи и рязко се измъкна от ръката на Ларейн, като се завъртя на задните си крака. Стремително се втурна напред, преди ездачът да намали скоростта му до по-умерен раван.

Ларейн проследи с очи как се отдалечава, изправил по войнишки гръб на седлото. Когато напусна снимачната площадка, отвсякъде се надигна вълна от гласове. Всеки, който бе станал свидетел на сцената, говореше за нея. Отговорът на Травис не бе задоволил Ларейн, само бе усилил нейното любопитство. Твърдо реши един ден да узнае какво точно се е случило и да разбере коя е тази тайнствена Натали.

Когато Сюзън дойде при нея, тя още гледаше ездача и коня, които постепенно се смаляха в далечината. Едва я удостои с поглед. Интересът ѝ бе напълно обсебен от отдалечаващата се фигура.

— Кой беше той? — запита я Сюзън. — Само не ми казвай, че това е мъжът, който притежава ранчото.

— Да, той е — призна Ларейн. Щом се скри от погледа ѝ, разтревожените ѝ очи се обърнаха към Сюзън.

— Нищо чудно, че пазеше мнението си за него в такава тайна — подхвърли Сюзън. — Как се казва?

Нямаше никакъв смисъл да укрива тази информация. Сюзън съвсем спокойно би могла да я научи от друг. Но на Ларейн ѝ бяха

нужни няколко секунди, за да успее да произнесе името му:

— Травис Маккриа.

— Травис — повтори името Сюзън, сякаш проверяваше звученето му. — Чудя се за кого ли ме помисли.

— Очевидно за някоя друга. — Ларейн използва неговата формулировка, а гласът ѝ прозвуча сухо и остро като неговия.

— Да, но коя е тя? — повтори въпроса си Сюзън, а лицето ѝ стана замислено.

— Може пък да приличаш на сестра му. — Въпросите почваха да я изнервят, понеже не даваха мира и на самата нея.

— Не, не и на сестра му! — отвърна убедено Сюзън. — Начинът, по който ме гледаше, преди да разбере, че не съм онази Натали, би могъл да стопи костите в тялото на всяка жена. Която и да е Натали, не е сестра му.

— Е, и? Може пък да е някоя стара приятелка. — Ларейн сви рамене, сякаш отношенията между Травис и Натали изобщо не я засягаха, но всъщност тази тема бе обсебила съзнанието ѝ.

— Едно нещо ще ти кажа: ще ми се да бях на мястото на Натали — заяви Сюзън.

— Да, но не си, така че по-добре да сменим темата — студено отвърна Ларейн.

— Този Травис Маккриа е страхотно парче! Мислех, че се ползваш с някакво предимство. — Кестенявото момиче изгледа Ларейн преценяващо. — Но сега не смятам така. Дори мисля, че моите шансове са по-добри от твоите.

— Защо? Само понеже изглеждаш като някоя, в която може някога да е бил влюбен? — предизвикателно я контрира Ларейн с престорена нехайност. Дълбоко в себе си обаче се страхуваше, че Сюзън има право.

— Разбира се. И защо не? — разсъди Сюзън. — Поне е сигурно, че привлякох вниманието му. Мисля да го поканим на партито следващата седмица. Обзалагам се, че ще приеме.

— Много си закъсняла. Аз вече го поканих — излъга Ларейн.

— Поканила си го? — Сюзън се намръщи и си пролича, че е разочарована. — А той ще дойде ли?

— Ти как мислиш? — отвърна тя, като се постара отговорът ѝ да прозвучи утвърдително. После се обърна и се отдалечи.

Сюзън я настигна и я хвана за лакътя.

— Наистина ли ще дойде с теб?

— Ако не ми вярваш, попитай го сама следващия път, като го видиш. — Ларейн отвърна на скептицизма в очите на момичето с поглед, в който се четеше студен упрек.

— Трябва ли винаги да тичаш подир всеки нов мъж, появил се на хоризонта, а, Ларейн? — каза обвинително Сюзън.

— Виждаш сламката в чуждото око, а не виждаш гредата в своето! — присмя ѝ се Ларейн. — Току-що сама призна, че се каниш да го сваляш.

— Между теб и мен има голяма разлика. Аз искам да изляза с Травис Маккриа, защото го харесвам, а ти искаш просто да разбереш какво можеш да получиш от него. Да не би да смяташ, че притежава влияние и може да ти уреди роля в някой филм? Повече от сигурно е, че няма да успееш да подмамиш Сам втори път.

— Да не би Сам да е плакал на рамото ти? — Ларейн се престори, че забележката ѝ не я е наранила.

— Говорил ми е за теб, да — призна Сюзън.

— Тогава се надявам и да ти е казал, че никога не съм го молила за тази роля — каза на свой ред тя.

— Може и да не си, но си го оставила с впечатлението, че я искаш, за да не оставате дълго разделени двамата.

— Той може да си е мислил за това, но не и аз — отрече обвинението Ларейн.

— Сигурна съм. — В гласа на Сюзън се долавяше сарказъм. — А какво си намислила по отношение на Травис Маккриа?

— Може би просто се опитвам да поддържам формата си, докато се появи някой по-подходящ от него — изтъкна вероятния си мотив Ларейн.

Лицето на другото момиче почервения от гняв.

— Ако е достатъчно глупав, за да се остави да го баламосваш, не ми е притрябвал! — Сюзън се завъртя на пета и ядосано закрочи надалеч от нея.

Ларейн я проследи с поглед. „Понякога хората са толкова лесни за манипулиране“, помисли си тя. Само с няколко добре подбрани думи бе успяла да елиминира съперничеството ѝ. Сюзън, която искаше да покани Травис на партито, буквално го бе оставила в ръцете ѝ.

Защо бе излъгала, че Травис ще ходи на партито с нея? Въздъхна. Нима затова, защото бе видяла, че някоя друга го желае? Понякога не разбираше собствените си мотиви, ако изобщо имаше такива. Даже и сега не разбираше защо анализира така обстойно действията си, защо се терзае.

Както и да е, длъжна бе да убеди Травис Маккриа да я придружи на партито следващата седмица. Не беше чак толкова лоша идея. Може и да не ставаше за съпруг, но всъщност и никой наоколо не ставаше. Затова пък щеше прекрасно да ѝ послужи за развлечение. Ларейн реши, че досега е приемала живота си прекалено сериозно. Може би бе дошло време да се позабавлява малко.

Травис Маккриа би могъл да се окаже доста голямо предизвикателство. Отново се запита коя ли е Натали. Съдейки по думите на Сюзън, сигурно бе някоя, на която той много държеше. А ако реакцията му, когато я бе объркал със Сюзън, можеше да бъде показателна, то очевидно все още изпитваше чувства към нея.

Ако още я обичаше, той не би пожелал да се обвързва сериозно с друга жена. Ларейн се опитваше да стои настрана от мъже, които предявяваха собственически права, без да имат какво да ѝ предложат в перспектива. Сам Хардести ѝ бе дотегнал с разбитото си сърце, постоянно изложено на показ.

Може би щеше да успее да установи някакви неангажиращи отношения с Травис Маккриа. До този момент не бе мислила да ходи на партито идната седмица. Майка ѝ и бе внушила твърдото убеждение, че никога не трябва да ходи на парти, ако си няма кавалер. Но ако успееше да убеди Травис да я придружи, Ларейн подозираше, че ще се превърне в обект на завист от страна на всяка жена, при условие че днешният интерес към него се повтори.

За миг Ларейн си позволи да изгуби бодрия си дух. Какво значение имаше дали ще ревнуват и завиждат? Никой от тях не я харесваше. Ако внезапно паднеше по очи, всички щяха да нададат радостни възгласи и да поздравят онзи, който я е бутнал.

Защо изведнъж ѝ се прииска нещата да не са такива? Ларейн си пое дълбоко въздух и бавно го изпусна.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Две поредни вечери Ларейн се опитваше да се свърже с Травис по телефона и да го покани на партито. Телефонът звънеше ли, звънеше, но никой не отговаряше. Ларейн реши, че ако не може да го намери и да говори с него по телефона, трябва да открие друг начин.

Името ѝ липсваше в списъка с актьорите, заети със снимките за деня. Заобиколи снимачната площадка и се насочи към камионите, където държаха в готовност конете за актьорите. Човекът, който отговаряше за тях, седеше върху бала сено в сянката на един камион.

— Здравсти, Дон. — Тя носеше същите кожени панталони и блуза, както първия път, когато се бе запознала с Травис. — Някой ще използва ли моя любимец днес?

Той килна назад шапката си и я погледна в очите.

— Не.

— Хубаво. Мислех да го изведа на разходка. Кончето има нужда от упражнения за поддържане на формата почти колкото и аз — каза Ларейн.

— Знаеш, че не бива да позволявам на никого да извежда конете — припомни ѝ Дон, а бузата му се изду от тютюна, който дъвчеше.

— Знам всички подробности по застраховките — кимна му тя. — Обещавам да не съдя компанията, ако се нараня. Ако конят ме хвърли, бездруго ще е по моя вина. Е, какво ще кажеш, Дон? Ще ми позволиш ли да пояздя светлобежовото конче? — Една шапка с голяма периферия, която щеше да я пази от слънцето, висеше на гърба ѝ.

— Ако не беше ти, а някой друг, щях да откажа — рече той и извърна глава, за да се изплюе. Дон бе бивш каскадьор; кариерата му беше внезапно прекъсната от един инцидент, в който бе осакатил крака си.

— Само не ми казвай, че ми имаш доверие, Дон! — засмя се Ларейн. — Това те превръща в малцинство, което се състои от един-единствен човек.

Той леко се усмихна при тези нейни думи и се изправи на крака.

— Не знам със сигурност дали бих ти поверил парите си, но мога да ти поверя конете.

— Не схващам логиката ти. Но щом си съгласен да поюздя онова конче, няма нужда да се замислям над думите ти — обяви тя.

— Ти почакай тук, аз ще го доведа — нареди Дон и се отдалечи, накуцвайки.

След петнадесет минути, яхнала любимия си кон, Ларейн хвърчеше по посока към ранчото, което се намиреше само на три километра. Конят бе бърз и пъргав, но безпрекословно се подчиняваше на заповедите на ездачката си.

Пое по изровения път, който водеше към двора на ранчото, като на по-равните участъци караше коня да препуска в лек галоп, а там, където имаше неравности, го забавяше до тръс или до обикновен ход. Съмняваше се, че ще има късмета да намери Травис у дома.

Мястото изглеждаше пусто и нямаше жива душа. Конят се приближи до къщата. Тя слезе от седлото и завърза юздите му за един от стълбовете на верандата. Почука на вратата, но отговор не последва.

Остави коня завързан и се отправи към обора. Широките крила на портата стояха отворени, а светлината не можеше да проникне до дъното на помещението. Когато влезе, ботушите ѝ прошумоляха върху покрития със слама под. Едно теленце измуча отнякъде. Ларейн последва звука и се озова пред кошара, чиято врата бе затворена.

Отне ѝ около минута, докато очите ѝ се приспособят към полумрака вътре в обора. После забеляза червеникавото теле, което се бе свило на пода. То извърна бялата си главичка към нея, а по муцуната му още личаха следи от лилавото лекарство. Зърна избоденото му око, но все пак телето изглеждаше значително по-добре, отколкото последния път. Когато я видя, нададе нисък рев.

— Поне още не те е пуснал навън, малки приятелю. — Устните ѝ се извиха в някакво подобие на усмивка. — Къде отиде той? Знаеш ли?

Телето продължаваше да я гледа втренчено. Ларейн въздъхна и се отправи към изхода, към светлината навън. Свали шапката си и я остави да виси на гърба ѝ, закрепена с връвчица от необработена кожа. Зачуди се къде ли може да е Травис.

Би било абсурдно да се опита да го открие в тази пустош, без да има и най-малка представа къде да го търси. Имаше опасност самата тя лесно да се изгуби. Всичко ѝ се струваше еднакво — земя, покрита с

трева и градински чай, заобиколена от баири, осеяни с хвойнови храсталаци, от каньони и полегати долини. Поспря се и засенчи очите си с ръка. Наоколо нямаше и следа от живот. Отиде при коня и развърза юздите му. Качи се на седлото, обърна гръб на къщата и се поколеба. Може би ако опишеше кръг около ранчото, като внимаваше да не го изпуска от очи, щеше да зърне някъде Травис. Реши, че си струва да опита.

Подкара коня в лек галоп и описа дъга, отдалечавайки се от постройките. Зарей търсец поглед в далечината. Дивият терен наоколо не я впечатляваше особено. Един дългоух див заек потича редом с нея за известно време, а после зави светкавично надясно и изчезна сред гъсталака от градински чай. Ларейн не му обърна внимание, както пренебрегна и птицата, която се подплаши от приближаването на коня и излетя.

Почти бе решила, че опитите ѝ да намери Травис ще си останат безплодни, когато зърна с крайчеца на окото си някакво движение. Дръпна юздите на коня и го принуди да спре. Той подскочи в знак на протест, а тя се опита да разбере какво бе привлякло вниманието ѝ.

Далеч назад, в едно дърво, видя някакъв обект, или по-скоро обекти, както се оказа. Забеляза характерния червеникав цвят на кравите от породата „Хиърфорд“, чиито форми постепенно се разкриха пред очите ѝ наред градинския чай и шубраците, с които бе обрасло дърето. Вървяха бавно и скоро щяха да излязат от падината. Ларейн щеше да продължи търсенето си, когато забеляза ездач, който караше добитъка — около дузина крави. Беше Травис. Почувства, че би го разпознала навсякъде.

Устните ѝ се извиха в усмивка, когато подкара коня надолу по долината, за да стигне до дърето. Спусна се по склона и се наложи да си проправя път между гъсти храсталаци и да разчита на чувството си за ориентация, което да я изведе до целта ѝ. Оказа се, че може да му се довери. Травис тъкмо се появи откъм дърето и тя пресече пътя му. Дръпна юздите на коня си и се изравни с него. В очите му проблесна изненада.

— Здравей! — Поздравът ѝ прозвуча триумфално. Вкусът на победата над безплодното търсене ѝ се стори невероятно сладък.

— Да не си се загушила? — Изгледа я косо, а в очите му заблестяха насмешливи пламъчета.

— И да бях, вече не съм. Ти ме намери. — Ларейн го изгледа с усмивка на устните.

— Какво правиш тук? — попита ѝ той.

— Търсех те — отвърна искрено тя.

— Така ли? — Думите му изискваха обяснение.

Едно петнисто сиво куче с черна муцуна изляя след отлъчила се от останалите крава и я подкара обратно към стадото. Светлобежовият кон подскочи нервно при вида на тази бърза сива сянка, която се стрелна наблизо.

— Исках да ти докажа, че мога да яздя — отговори тя, след като без усилие овладя коня си и го поведе в спокоен ход до неговия. Този път той яздеше тъмнокафяв кон.

— Почти толкова едър, колкото и дорестия, но му отстъпваше по грация и осанка.

— Не съм се съмнявал в това — каза Травис.

— Така ли? Изглеждаше скептично настроен, когато ти казах — обвини го тя, но думите ѝ прозвучаха незлобливо.

— Кой е този приятел? — Кимна по посока към кучето.

— Блу е моят помощник, порода блу хийлър. — Когато Травис изрече името му, кучето се озърна и наостри уши. След като реши, че няма да последва някаква команда, се върна към задълженията си — да следи кравите да не се разпръснат и да се движат напред.

— Сам ли управляваш това ранчо? — попита Ларейн и прекрасно изписаните ѝ вежди леко се смръщиха.

— Не, имам наемник, който работи за мен. Той е по-младият син на един от съседите ми. Доста работливо момче.

— Момче? — учуди се Ларейн.

— На деветнадесет години е. За мен е момче — сухо обясни Травис.

— Забравих колко стар си вече — присмя му се тя. — Костите ти ли пукат така или седлото?

— Този път е седлото. — Една крава заплашваше да се отскубне от опеката на кучето и да се шмугне в гъсталаците от салвия. Травис поведе коня си след нея, но кучето я върна при останалите.

— Този тъмнокафяв кон не е толкова добър, колкото дорестия — забеляза Ларейн, като несъзнателно се опитваше да блесне с познанията си за конете.

— На вид — може би не — призна Травис. — Но е силен и може да му се има доверие, и е страшно издръжлив. Добрата външност не е достатъчна в този край. — Погледът му се спря върху нея, когато каза последното. На Ларейн ѝ се стори, че коментарът е насочен към нея.

— Тук ли го купи? — Не бе сигурна как да реагира на забележката, затова предпочете да продължат разговора за коня.

— Да, в Юта — кимна утвърдително той.

— От същия човек, който ти продаде дорестия?

— Не, притежавам го само от година. Купих дорестия преди две години, когато се преместих тук.

— Преди две години? — Тя го изгледа любопитно. — Искаш да кажеш, че притежаваш това ранчо само от две години?

— Точно така. — Травис така и не позволи вниманието му да бъде отвлечено задълго от добитъка.

— Имаше ли си ранчо в Тексас? — Трудно ѝ бе да си представи как Травис работи за друг човек.

— Не. Бях управител на ранчо. Накрая реших, че е време да инвестирам всички тези дълги часове работа в нещо свое. Така че взех спестяванията си, дойдох тук и купих това ранчо — такова, каквото го виждаш сега. Но поне си е мое. — В твърдението му се долавяше стаена гордост.

— Защо дойде тук? Защо не остана в Тексас? — На Ларейн ѝ се струваше, че знае отговора, но искаше да чуе онова, което той имаше да каже.

— Предположих, че тук ще имам повече възможности. — Погледът му я предизвикваше да поиска обяснение.

Ларейн се отказа, поне засега.

— Къде работеше в Тексас? — попита вместо това.

— Искаш да чуеш историята на живота ми, така ли? — Кривата му усмивка изглеждаше малко подигравателна, но той ѝ отговори: — Роден съм в най-южната част на Тексас, близо до границата с Мексико, и бях наемен работник при един местен собственик на ранчо, след като завърших гимназията. После се преместих в едно ранчо в хълмистата земя близо до Сан Антонио. След няколко години поех управлението на ранчото. — Изглеждаше така, сякаш се колебае дали да продължи. — Един приятел пострада при самолетна катастрофа и се грижех за ранчото му, докато се възстанови. После дойдох тук.

— Този твой приятел, да не би да има жена на име Натали? — попита Ларейн, макар да беше сигурна, че кратката пауза и напрежението в гласа му го издадоха.

Той хвърли поглед към нея и бавно се усмихна.

— Жената на Корд се казва Стейси.

— Коя е Натали? — настоя тя, макар да знаеше, че навлиза в забранена зона.

— Една жена, която познавам — бе всичко, което й призна.

— И ти си я обичал? — попита го Ларейн.

Травис я изглежда сурово и нетърпеливо.

— Обичам я — отвърна, но тонът му остана спокоен.

Ларейн забеляза, че не употреби минало време.

— Какво се случи?

— Това, госпожице Ейвънс, изобщо не те засяга — каза с глас, който не търпи възражения.

И тя разбра, че е безсмислено да се опитва да го притиска с въпросите си. Остави юздите да висят свободно около врата на коня и се хвана с две ръце за седлото.

— Мисля, че те помолих вече да ме наричаш Ларейн, нали? — запита го с престорена невинност.

— Май че да. — Травис кимна и се загледа право напред, към червените гърбове на кравите.

— Е, и? — Ларейн сведе очи към златистата глава на коня си, която се навеждаше и се изправяше ритмично, в съответствие с равномерния му ход.

— Следващия път ще се постарая да си спомня... Ларейн — леко насмешливо наблегна на името й Травис.

— Да ти се намира малко вода в твоята манерка? — попита го тя. — Жадна съм, а забравих да си донеса.

— В този край никога не трябва да оставаш без вода — каза наставнически Травис и дръпна юздите на коня си. — Не се знае дали няма да се окаже решаващо за живота ти.

Ларейн спря коня си.

— Следващия път ще се постарая да си спомня.

Той даде сигнал на кучето с едно махване на ръката си и Ларейн се загледа в захлас как то започна да описва кръгове около стадото, докато кравите забавиха ход и спряха. Не изтърва нито една от тях.

Имаше предостатъчно жълта трева сред гъсталаците от салвия. Кравите бяха доволни стига да има какво да пасат.

Когато погледна към Травис, видя, че е слязъл от коня си и вади манерката от чантата, която висеше на седлото му. Ларейн понечи да скочи, но после промени решението си — след като Травис заобиколи коня си и застана от лявата ѝ страна. Разбра, че се кани да постъпи като джентълмен и да ѝ помогне да слезе.

Това бе възможност, която не възнамеряваше да изпуска. Прехвърли десния си крак над високата част на седлото, а неговите големи ръце я обхванаха през кръста. Тя освободи и левия си крак от стремето и постави длани на раменете му, за да не загуби равновесие. Той я повдигна с лекотата, с която беше носил и теленцето.

Когато краката ѝ докоснаха земята, Ларейн леко се наклони към него. Вместо да свали ръцете си от раменете му, тя ги обви около врата му. Наведе леко глава назад и на една страна, а в очите ѝ блесна зноен, подканящ поглед. Предлагаше му бляскавата мекота на устните си. Всяко нейно движение бе точно премерено и предразполагащо.

Ръцете на Травис стояха леко на кръста ѝ, без да я отблъскват, но и без да я прегръщат. Погледна лицето ѝ, повдигнато нагоре към неговото. Гледаше я отвисоко, някак насмешливо, като не се и помръдваше да приеме поканата ѝ.

Ларейн бе очаквала тази първоначална пасивна съпротива. Прекара пръстите си през гъстите вълнисти кичури на тила му и опита да наклони главата му напред. Травис се поддаде на натиска, но бавно.

Устните му леко, но топло докоснаха нейните. Пулсът ѝ възбудено се ускори. Травис, изглежда, не бе имунизиран срещу нейния пресметнат чар, както не бяха и останалите. Устните му изучаващо покриха нейните, но в целувката му нямаше нищо колебливо.

Ларейн бавно започна да се отпуска в прегръдките му. Сякаш се бе облегнала на каменна статуя, затоплена от слънцето. Възнамеряваше да задълбочи целувката и да внесе елементи на страст в прегръдката им. Но преди устните ѝ настоятелно да се впият в неговите, той вдигна ръката си в кожена ръкавица и задържа неподвижно брадичката ѝ.

Инициативата бе нейна, но сега Травис поемаше ситуацията под контрол. Той определяше какво развитие ще претърпи целувката им и

предпочете да избегне страстта. Устните му продължаваха да изучават нейните, да попиват гъвкаво нежната им мекота и насмешливо да пренебрегват поканата, която те отправяха, полуразтворени и тръпнещи в очакване. Плътният натиск на целувката му сякаш преднамерено дразнеше Ларейн с обещанието, за което намекуваше, но не изпълняваше.

Тя нямаше свободата да реагира, а само да чувства. В съзнанието ѝ нахлу вълна от усещания. Знойното слънце бе покрило кожата му със ситни капчици пот и засилило аромата, който излъчваше тялото му. Мирисът на кожа от седлото и конска плът се смесваше с остатъчния аромат на одеколона му, а към този букет се прибавяше и индивидуалната мъжествена миризма на тялото. Комбинацията бе просто неустоима.

С ръце, обвити около врата му, Ларейн усещаше равномерните движения на широкия му гръден кош. Ръката, която лежеше на кръста ѝ, обхващаше едновременно извивката на талията ѝ и костта на хълбока. Докосваше я леко, ненатрапчиво. С другата ръка държеше здраво брадичката ѝ, сякаш всеки миг можеше да прекърши нежния ѝ врат като на пиле. Нейното тяло, прилепено до неговото, ликуваше от допира с дългите бедра, мускулестите гърди и рамене — сила и мъжественост, съчетани в едно.

Почувства как ѝ премалява. За пръв път в живота си Ларейн искаше да отвърне естествено на целувката на един мъж. Не участваше в някаква игра, с цел да придобие нещо от някого. Неравният ритъм на сърцето ѝ бурно и категорично заявяваше това пред смаяното ѝ съзнание.

Цялата потръпна от това неочаквано желание — съвсем лекичко, но Травис сякаш го долови. За частица от секундата устните му замръзнаха неподвижно върху нейните. После той бавно вдигна главата си и освободи брадичката ѝ. Дългите ѝ извити мигли потрепнаха и тя отвори очи. В тях се четеше объркано разочарование, което Травис явно забеляза, но погледът му не изрази нищо.

Той хвана ръцете ѝ и ги свали от врата си. Отдръпна се леко назад. Разтърсена от чувственото преживяване, Ларейн сведе поглед към китките си, които още бяха в плен на неговите ръце в ръкавици.

— Да не си отегчена, Ларейн? — Гласът му звучеше насмешливо. — Забавления ли си търсиш? Може би една авантюра с

местен каубой, за да убиеш скуката?

Тя измъкна ръцете си от неговите и се извърна, като направи крачка встрани. Да, такъв беше първоначалният ѝ план. Само че сега всичко се бе объркало. Но неговата завоалирана атака се оказа точно това, от което Ларейн се нуждаеше, за да си възвърне изгубения самоконтрол.

— Не знам. — Първите думи, които изрече, бяха искрени. — Може и така да е. — Изглежда го през рамо, дръзко и предизвикателно. — В такъв случай какво би казал?

Ъгълчетата на устата му развеселено се повдигнаха, сякаш намираще нещо комично в предизвикателството ѝ.

— Наоколо все още се намират мъже, които предпочитат те да ухажват жените.

— Понякога мъжете са толкова бавни. — Ларейн сви рамене. — Едно момиче може да се умори от чакане.

Травис не каза нищо в отговор. Свали каишката на манерката от ръката си и отви капачката.

— Още ли си жадна? — Тонът му намекваше, че изобщо не е била.

— О, да. — Тя се пресегна да вземе манерката от ръката му.

Отметна глава назад, вдигна я до устните си и остави топлата течност да потече в гърлото ѝ. Докато тя пиеше, Травис свали прашната си кафява шапка и я метна на седлото ѝ. Прекара пръсти през гъстата си черна коса и приглади бялата коса на слепоочията си.

Ларейн му подаде манерката.

— За пръв път те виждам без шапка — забеляза тя. Освен белите кичури на слепоочията никъде другаде в косата му нямаше прошарени косми. — Вече почвах да се чудя дали не си плешив.

Устните му се извиха в полуусмивка, а ръката му замръзна във въздуха, държейки манерката.

— Винаги ли казваш това, което мислиш?

— Забелязала съм, че мъжете оценяват честността у една жена. — Вгледа се изучаващо в ръката му. Тя бе скрита в износена от работа кожена ръкавица, но това не можеше да прикрие големината ѝ. Запита се какво ли би било да я галят неговите ръце, дали биха ѝ подействали възбуждащо по този нов за нея, необичаен начин.

— Кой ти го е казал? — Травис бе отпил на свой ред и затваряше капачката на манерката.

Ларейн вдигна рамене.

— Научих го от собствен опит и наблюдения. Не знам дали наистина е така. Но знам, че привлича вниманието и никога не ме пренебрегват.

— И докато се придържаш към този принцип, всичко е наред. — Нахлупи отново шапката си ниско над очите. Взе в ръка юздите на светлобежовия кон и погледна към Ларейн. — Готова ли си да тръгваме?

— Предполагам, че да — съгласи се тя и приближи коня си, за да се качи на седлото.

Ръката му я хвана за лакътя, за да ѝ помогне. После Травис ѝ подаде юздите, отдалечи се и се качи на коня си. Подсвирна на кучето, което лежеше нащрек в тревата близо до кравите. След секунди ездачът и четириногият му помощник накараха стадото да се раздвижи.

— Къде ги водиш? — попита Ларейн.

— В загражденията до обора. Сам реши, че ще е по-разумно да използва моите говеда, вместо да плаща на друг собственик на ранчо да докара своите — обясни той.

— Трябват му повече, нали? — Ларейн грубо пресметна броя на кравите. Най-много да бяха четиринадесет.

— С Блу ще закараме тези и ще се върнем за още. — Премести погледа си от малкото стадо към нея. — Ти защо не си на работа? Нямате ли снимки днес?

— Имаме, но мен ме няма в сцените, които ще заснемем днес. Ролята ми не е много голяма. — Това бе прекалено меко казано.

— Да не би да чакаш да те открият? — шеговито я попита той.

— Вече са ме открили. — Ларейн установи, че отговаря на въпроса му с необичайна искреност. — Проблемът е, че веднага щом ме откриха, разбраха, че не съм втора Хелън Хейс. Истината е, че изобщо не ме бива.

— Как получи тази роля?

— Чрез Сам — призна тя. — Той използва влиянието си, за да ми я осигури.

— Защото те е обичал — сухо отбеляза Травис.

Тя го изгледа, предизвикателно вирнала брадичка, с дръзка гордост, която се четеше на лицето ѝ.

— Да, защото ме обичаше. Звучи като мръсен номер, а? Но аз се нуждаех от тази работа — нуждаех се отчаяно. Въпреки това никога не съм лъгала Сам. Никога не съм му казвала, че го обичам, и не съм му обещавала нищо. — Не можеше да предположи какво си мисли той. Лицето му изглеждаше безизразно. Тя се загледа право пред себе си. — Винаги съм си мечтала да стана филмова звезда. Когато ми предложиха първата роля, веднага приех. Затова годеникът ми развали годеча и впоследствие се ожени за братовчедка ми. Сега разбирам, че никога няма да бъда известна актриса. Просто се нося по течението.

— Какво ще правиш, когато свършат снимките?

— Ще си намеря богат мъж и ще се омъжа за него. — След като изрече тези думи, Ларейн се засмя. Когато погледна към Травис, в очите ѝ танцуваха палави пламъчета. — Ако ти беше богат, щях да се омъжа за теб.

— Защо ми го казваш? Или това е част от твоята откровеност? — Изгледа я с развеселени очи.

— Не. — Тя обмисли внимателно отговора си, преди да го даде: — Има мъже, от които нищо не можеш да скриеш. Те така или иначе разбират всичко. Мисля, че си един от тях. Ако не ти кажех, щеше да се досетиш. Нямам нищо против да знаеш истината.

— Разбирам — промълви с неутрален глас той.

— Така ли? Чудесно, понеже другата седмица част от екипа и актьорския състав ще правят парти. Бих искала да дойдеш с мен — покани го тя.

— Не. — Отговорът му бе кратък и по същество.

— Аха! — въздъхна тя. — Това означава, че имам проблем.

— И какъв е той? — Травис я изгледа безучастно.

— Вече казах на всички, че ти ще ме придружиш — призна си тя без следа от разкаяние в гласа.

Травис се разсмя. Не можеше да повярва на ушите си.

— Това пък какво е! Опитваш се да ме придумаш да те заведа, за да не те обявят за лъжкиня?

— По-скоро става дума за моята голяма уста. Казвам нещо, а после трябва да се спасявам. Ще ми помогнеш ли? — Ларейн усети, че

прилага дръзка тактика, но предположи, че смелостта е единственото нещо, което Травис би оценил.

Сградите на ранчото вече се виждаха. Травис дръпна юздите на коня си и подсвирна на кучето. Когато кравите спряха да се движат, хвърли поглед през рамо към Ларейн. Тя почака, докато непроницаемите му очи обходят лицето ѝ.

— Изглежда, винаги ставам лесна плячка на жени, които са в затруднено положение и имат нужда от помощ — каза накрая той.

На Ларейн някак ѝ се стори, че мислите му не са насочени към нея. Сигурно мислеше за онова момиче на име Натали. Стори ѝ се, че зърна болка в блуждаещия му поглед.

— Значи ще ме заведеш на партито? — изрече въпроса си тя.

— Да, но не се опитвай да ме използваш, Ларейн? Няма да ти се размине! — предупреди я той.

— Хубаво. — Ларейн прехапа долната си устна, за да се сдържи да не избухне триумфално. — По-добре да се връщам. Всъщност не ми се полага да яздя този кон. — Каза му деня, часа и мястото, откъдето трябваше да я вземе за партито.

Махна с ръка и се отправи към изровения пращен път, по който бе дошла в ранчото. Травис остави стадото на кучето и препусна с коня си, за да отвори вратата на обора. Ларейн забеляза как ездачът и кучето подкараха кравите към заграденото пространство.

ПЕТА ГЛАВА

Срещата с Травис бе надминала и най-смелите ѝ очаквания. С изключение на онези смуцаващи моменти на целувката им, тя контролираше всичко. Травис не се оказа толкова страховит, колкото предполагаше. Не се опитваше и да се надлъгва с нея.

Но не трябваше да го подценява. Ларейн прокара пръсти по устните си, спомняйки си вкуса на неговите. Колко изкусително бе завладял емоциите ѝ и я бе заставил да изпита нещо доста по-различно от всеки друг път. В много отношения Травис още си оставаше загадка за нея. Трябваше да се оплани на интуицията си.

Животното под нея ускори хода си, когато прехвърли билото на хълма и видя пред себе си камиона с неговите събратя. Ларейн не се опита да го възпре и му позволи да се приближи в лек галоп. Бе в таква добро настроение, че когато видя как Сам се насочи към нея, махна с ръка за поздрав и му се усмихна. Той не отвърна на поздрава ѝ. Когато спря коня близо до него, видя, че неговото настроение е отвратително.

— Можеше да ме известиш, че ще ходиш да яздиш — обвини я той.

— Какво ти става, Сам? Да не си се разтревожил за мен? — пошегува се тя и леко скочи от седлото.

— Не, не съм се тревожил за теб — отрече Сам. — Не бих си губил времето по такъв начин.

Ларейн се изсмя изкуствено и с гърлена нотка в гласа.

— Звучиш така, сякаш си ядосан за нещо, Сам. Какво има? — Поглади шията на коня и го потупа по гладката кожа. Тялото му съвсем леко се бе загоряло от ездата.

— Ще ти кажа какво има — започна той, но един креслив мъжки глас го прекъсна:

— Къде сте ходили, госпожице Ейвънс?

Ларейн се обърна и видя режисьора, който задъхано крачеше към нея. Топчестото му лице бе позеленяло от гняв. Изглеждаше така,

сякаш всеки момент можеше да спуска някой кръвоносен съд на врата.

— Излязох да пояздя, господин Беър. — Тонът ѝ бе почитителен, а не присмехулен, както когато говореше със Сам. Актьорите и останалата част от екипа го наричаха Анди Панди зад гърба му, но никога в лицето му.

— Кой ви даде разрешение да вземете този кон? — осведоми се той.

— Никой. Исках да пояздя, затова проверих кой кон няма да бъде зает със снимки днес и го изведох. — Ларейн не спомена, че мъжът, който отговаряше за конете, ѝ бе дал тази информация.

— Случи се така, че променихме сценария и ни трябваше точно този кон. Само че вие вече го бяхте взели! — ядосано ѝ се скара режисьорът. — Без да попитате никого! Без да кажете къде отивате и кога ще се върнете!

Очевидно Дон не му бе казал, че е оседлал коня за нея. Ако искаше и занаят да разчита на него, Ларейн знаеше, че в никакъв случай не трябва да споменава името му пред режисьора.

— Така е, съжалявам — излъга тя и запази спокойствие под угрозата на неговия гняв.

— Съжалявате значи! — избухна той. — Не само че не ви бива за актриса, ами оказвате и деморализиращо влияние на околните. Само още един подобен номер — и ще разберете какво е да съжаляваш наистина! — Стрелна Сам с поглед и кресна със заповеден тон: — Хардести, доведи тоя кон!

Завъртя се на пета и пухтейки, се отправи към мястото, където бяха подредени камерите. Сам гледаше подире му с отворена уста, изразяваща негласен протест. Ларейн се усмихна, като си помисли колко мрази той четириногите.

— Ето, Сам. — Тя му предложи юздите на кончето.

Той затвори устата си и се обърна към нея със студено изражение в очите.

— Той говори сериозно, Ларейн. Ядосаш ли го още веднъж, ще се разкайваш.

— Ако това стане, не се притеснявай, Сам. Ще се погрижа да не обвинява теб, че си ми осигурил ролята — подразни го Ларейн с престорено безразличие.

Докато Сам се пенеше в безсилен гняв, тя сложи юздите в дланта му и се отдалечи. Знаеше, че отношенията ѝ с режисьора се крепят на косъм. За втори път ставаше неволен виновник за провала на плановете му: първия път — когато бе отишла със Сам до ранчото на Маккриа, и втория път — днес.

Андрю Бър бе от типа хора, които не търпят извинения, независимо от това колко са основателни. Отсега нататък Ларейн трябваше да се държи извънредно внимателно. Не можеше да си позволи унижението да я изхвърлят от снимачната площадка.

Отдалечи се от мястото на снимките, като се опитваше да разсъждава трезво. Не бе в настроение да се мотае наоколо. Рискуваше случайно да си навлече отново гнева на режисьора, като се окаже на неподходящо място. Видя Сюзън малко настрани, в костюм и грим. Надяна безгрижна маска на лицето си и се запъти към момичето.

— Здрасти, Сюзън. Може ли да взема колата ти? Мисля да се връщам в мотела. Все ще намериш някой да те закара, когато свършиш, нали? — попита тя. Беше се лишила от собствената си кола преди няколко месеца, защото се нуждаеше от пари повече, отколкото от средство за транспорт.

— Какво има? Да не се боиш, че Анди Панди може да те ухапе, вместо само да ръмжи, ако се мотаеш наоколо? — Предположението на Сюзън се оказа съвсем точно.

— Анди е като мъркащо котенце, ако знаеш как да се отнасяш с него — излъга Ларейн. — Скучно ми е тук, това е всичко.

— Ключовете са в чантата ми в гримьорната. Кажи на Анди, че съм ти позволила да ги вземеш — предаде се Сюзън.

След като получи ключовете, Ларейн подкара старичкия фолксваген обратно към мотела. Транспортът едва ли можеше да се нарече луксозен, но при дадените обстоятелства Ларейн бе благодарна и на това.

Когато спря на рецепцията, се оказа, че за нея има поща. На път за стаята си прегледа пликовете. Бяха съобщения за неизплатени сметки и извлечение за състоянието на банковата ѝ сметка. Щом влезе в стаята си, отвори последното писмо най-напред. Съдържаше няколко реда, които я информираха, че балансът ѝ е превишен.

Въздъхна и впери очи в бележката. После вдигна слушалката на телефона, който стоеше на поставка до леглото ѝ. Набра номера на

телефонистката и поръча междуградски разговор за сметка на агента ѝ. Долови нетърпеливите нотки в гласа му, когато той прие да плати за разговора им.

— Здравсти, Питър. Ларейн се обажда — представи се тя, но не беше необходимо. Наложих си да звучи безгрижно. Само преди два часа, когато бе оставила Травис в ранчото, сияеше победоносно, но това усещане лесно се бе изпарило под натиска на суровата действителност. — Как е времето?

— Има смог. Надявам се, че не се обаждаш, за да говорим за времето, Ларейн — въздъхна той.

— Бизнес, бизнес и пак бизнес — само за това мислиш, Питър! — Ларейн се засмя, но смехът ѝ отекна глухо в ушите ѝ.

— Моля те, давай по същество. Заеб съм — отсече той.

— Естествено, че не съм ти се обадила, за да си говорим за времето — каза тя. Той явно не възнамеряваше да я улесни. — Имам един малък проблем.

— Остави ме да позная — сухо настоя агентът ѝ. — Имаш нужда от пари, нали?

Тя преглътна нервно, но гласът ѝ прозвуча спокойно:

— Не става дума за голяма сума — призна тя.

— И каква сума не е прекалено голяма за теб? — осведоми се той.

— Балансът на банковата ми сметка е превишен. Ако можеш да ми изплатиш авансово две хиляди долара...

— Две хиляди! — Питър с усилие овладя избухването си. — Дадох ти пари точно преди да напуснеш Лос Анджелис. Как можа да ги изхарчиш всичките? Какво правиш с тях? Да не би да ги раздаваш?

Ларейн зарязва всякакви преструвки:

— Не съм ти се обадила, за да ми изнасяш лекции на тема „пари“. Можеш ли да ми изпратиш парите или не? — Ако той не го направеше, нямаше никаква представа откъде щеше да намери.

— Разбираш, че ако сега ти изпратя сумата, с хонорара, който трябва да получиш за филма, ще бъде свършено. Ти го похарчи предварително. Няма да има други пари.

— Да, знам това — отвърна кратко тя.

— Много добре, ще прехвърля парите в банковата ти сметка, но повече не ми се обаждай и за цент! — предупреди я Питър.

— Но, скъпи — натърти с меден глас тя, — ти си моят агент. На кого друго да се обадя?

— Не ми напомняй! — Линията се разпадна, когато той затвори.

Прехапа устната си и се загледа в телефона, преди да го върне на мястото му. Хвърли поглед към писмото за банковата ѝ сметка и към другите неизплатени сметки, които бяха разхвърляни на леглото ѝ. С парите нямаше да изкара дълго. Питър беше прав — наистина трябваше да внимава повече с финансите си. Но тя никога не се съобразяваше с цени и бюджети. Всичко това ѝ бе съвсем чуждо.

— Човек не може да научи старо куче на нови номера. — Въздъхна шумно. — Трябва просто да се омъжа за някого с много пари, и то скоро!

Когато бурята отмина, само след няколко дни тя бе забравила всичко. Мисълта за финансовите ѝ затруднения я споходи само мимолетно, докато купуваше нова рокля за партито. Оправда се пред себе си, че това може би ще е последната нова рокля, която си купува.

Тя бе една прекрасна червена рокля с дълъг ръкав и дълбоко деколте. Материята бе лека като пух и меко обгръщаше тялото ѝ. Аленият оттенък на червеното ѝ подхождаше най-много, защото великолепно подчертаваше тъмната ѝ коса и блестящите кафяви очи. Ларейн нанесе червило в същия тон на устните си с една четчица, като внимателно очерта контурите им.

Някой почука на вратата ѝ. Ларейн остави четчицата и отиде да отвори. В коридора стоеше Травис. Носеше светлобежово спортно сако, което подчертаваше раменете и се стесняваше при хълбоците. Имаше небрежно-елегантен вид и излъчваше мъжествен чар.

— Готова съм след минута. — Ларейн се отмести от вратата. — Влез и седни.

Погледът на тъмните му очи обходи тялото ѝ от главата до петите, а после и обратно.

— Изглеждаш чудесно.

— Дай ми още няколко минути и ще изглеждам още по-добре — обеща тя. Хареса начина, по който дрехата се завъртя около коленете ѝ, когато се обърна и се насочи към огледалото на тоалетната масичка. — Съжалявам, че настаняването не включва барче в стаята; иначе щях да ти предложа питие, докато чакаш.

— Няма нищо.

Вместо да седне на единствения стол в стаята, Травис я последва до тоалетката. Разкопча сакото си и пъкна ръце в джобовете на кафявите си панталони. Облегна рамо на стената и я загледа.

Ларейн обикновено оставаше безучастна към погледите на хората, които я наблюдаваха, дори и да бяха мъжки, но Травис я изнервяше. След като нанесе аленото червило върху всеки милиметър от устните си, тя ги напудри, попи остатъка с навлажнена козметична гъбичка и прибави блясък за устни. Ръката ѝ леко потрепери, докато изписваше тънки, леки като перце чертички, за да увеличи плътността на извитите си вежди.

Беше благодарна, че поне е готова с грима на очите. Изискана смесица от три цвята сенки покриваше клепачите ѝ, както и очна линия, катраненочерна на цвят. Половин дузина слоя спирала за мигли придаваше допълнителна гъстота и обем на миглите ѝ. Беше посветила почти час на косата си. Съмняваше се, че щеше да постигне този съвършен ефект, ако Травис я бе гледал тогава.

Прибави още малко руж върху страните си и се почувства доволна от резултата. Изглежда изпитателно лицето си в огледалото, а после погледна към Травис.

— Как изглеждам? — попита, но знаеше, че отговорът му не може да не бъде положителен.

Устата му бавно се разтегна в усмивка.

— Чудесно! — Така бе отговорил и първия път.

Имаше нещо в изражението му, което не се понрави на Ларейн.

— Защо се усмихваш? — Въпросът ѝ прозвуча и шеговито, и настоятелно.

— Опитвах се да реша дали пред очите ми е едно малко момиченце, което си играе с червилото на мама, или една жена, която се крие зад маска от света. — Травис продължаваше да гледа реакцията ѝ с нехаен интерес.

Отговорът му накара Ларейн да изгледа преценяващо отражението си в огледалото. Той намекваше, че нещо не е както трябва. Но тя не откри нищо, което да подсказва, че е нанесла грима си неумело.

— Какво има? — Тъмните ѝ очи бяха широко отворени. — Не мислиш ли, че изглеждам чудесно?

— Да, много си красива. — От една страна, Травис демонстрираше съгласието си, а от друга — особеното си мнение. — Като снимка от корицата на модно списание. Толкова съвършена, че не изглеждаш истинска.

Ларейн се подразни.

— Това не е ли типично за мъжете? — каза сякаш на себе си. — Прекарах часове в оформянето на прическата и нанасянето на грима си единствено за да изглеждам красива в твоите очи. И каква е реакцията ти? Обвиняваш ме, че не изглеждам истинска или че приличам на момиченце, което се е заиграло с червилото на майка си.

— Защо пропускаш жената, която се прикрива зад маска? — попита той, своевременно отбелязвайки пропуска й. — Нима носиш целия този грим, за да не могат хората да усетят колко всъщност си уплашена.

Ларейн се отблъсна от тоалетката.

— През целия си живот не съм чувала по-абсурдно твърдение! Нося грим поради една причина, както и всяка друга жена — защото искам да изглеждам възможно най-добре. — Стана на крака и се отправи към вратата. Спря, след като видя, че Травис не я последва. — Готов ли си да тръгваме? — попита го нетърпеливо.

Травис изостави позата, която бе заел, облегат нехайно на стената.

— Помислих си, че може би ще искаш да изчакаш още малко, преди да се появиш на партито.

— Още една минута — и може изобщо да се откажа да ходя там. — Темпераментният ѝ нрав пръскаше искри като при късо съединение.

— Не можем да допуснем това да стане. — Травис се приближи до вратата с широки непринудени крачки и я отвори пред нея. — Ако не се появим, всички ще помислят, че си ги излъгала за мен.

Това беше неприятно напомняне за хитрината, която бе използвала, за да получи съгласието му. Ларейн стисна устни и не отвърна нищо на присмехулните му думи. Поставил длан на гърба ѝ, той я поведе през коридора към изхода на хотела. Топлината, която тя чувстваше при неговото докосване, сякаш я изгаряше през тънката материя на роклята. Мускулестата му висока фигура я сковаваше. Ясно се усещаше усилието му да върви с по-малки крачки заради нея.

Ларейн се чувстваше като джудже не само защото ръстът му подчертаваше крехкото ѝ телосложение.

„Как се получи така?“, запита се тя, докато вървяха през паркинга. Оня ден, когато яздиха заедно, се бе справила толкова добре с него. Защо сега той ѝ се подиграваше и ѝ говореше такива неща?

Щом стигнаха до входа на залата, ангажирана за партито, почувства как Травис я гледа, но не вдигна поглед към него. Щеше да му даде да се разбере. Никой не можеше да я третира така и да очаква да му се размине.

— Цяла вечер ли ще се цупиш? — я стресна ниският му глас и тя осъзна, че неволно е издала напред долната си устна.

— Не се цупя — отвърна.

— Нараних чувствата ти, а? — Въпросът, съдържащ и любопитство, звучеше весело.

— Нищо от това, което би могъл да кажеш, не може да нарани чувствата ми — сопна се Ларейн в отговор, като показваше колко незначителен го смята.

Устните на Травис се свиха в самодоволна усмивка — подиграваше се на твърдението ѝ. Той посегна пред нея и отвори вратата. Ларейн тихичко кипеше от яд, но сега нямаше време за размяна на ядосани реплики. Вътре партито бе в разгара си. Музиката, която идваше от тонколониите, отекваше из дългото помещение; пулсирацията ѝ ритъм изпълваше пространството.

Когато хората наоколо погледнаха към тях, за да разберат кои са новодошлите, Ларейн хвана Травис под ръка и се усмихна, сякаш нямаше никакви грижи на тоя свят. Досети се колко лицемерно му изглежда нейното поведение, щом като само преди две минути се заяждаше с него.

Проправиха си път през стаята към импровизирания бар в ъгъла. Ларейн се смееше и весело подвикваше приветствия. Знаеше какво прави. Фукаше се, гледаше да се увери, че всички от присъстващите са я забелязали в компанията на Травис. Кипяща от енергия и жизнерадост, тя се притискаше към ръката му и весело се смееше, но избягваше прекия контакт с очите му.

На бара имаше група хора. Повечето от тях вече си бяха взели питиета и говореха помежду си.

— Какво би желала да пиеш? — попита я Травис.

— Каквото и ти, скъпи! — отвърна Ларейн достатъчно силно, за да чуят всички наоколо.

Травис се обърна към мъжа от снимачния екип, който изпълняваше ролята на барман, и поръча:

— Две бири.

Един от актьорите се бе облегнал на бара. Когато чу поръчката, шумно възкликна:

— Бира! Мислех, че никога не пиеш нищо друго, освен коктейли с шампанско, Ларейн. — Той се засмя и всички наоколо се присъединиха към него.

Тя мразеше, не можеше да понася бира.

— Кой ти е казал това, Майк? — Тя се засмя и излъга: — Аз обичам бира.

— Ако си искала нещо друго, трябваше да кажеш — тихо рече Травис и я изгледа хладно, с някакво предизвикателство в очите, поставяйки изстудената кутийка бира в протегнатата ѝ ръка.

— Всичко е наред — настоя тя с престошена веселост и се опита да не се задави, когато отпи от кутията.

Беше ужасно! Знаеше, че никога няма да успее да я изпие цялата. Трябваше да се залови с нещо друго. Засвириха някакво ново рокпарче. Ларейн остави бирата на бара и хвана Травис за ръката.

— Нека да танцуваме — подкани го тя.

— Не, аз не танцувам — отказа той.

— Лесно е, ще те науча. — Леко наклони глава на една страна и го погледна през изкусително дългите си мигли. Усмихна му се подкупващо.

— Не. — Той не се поддаде на очарователния ѝ опит да го убеди. — Ако искаш да танцуваш, ще трябва да си намериш друг.

Вбеси я пълното му безразличие към неудобството, което ѝ причиняваше пред всички, отказвайки поканата ѝ. Свали безгрижната си маска.

— Да не мислиш, че не мога? — просъска тя така, че само той да я чуе. Травис леко повдигна тъмните си вежди, сякаш изобщо не му пукаше. Тя рязко се завъртя, а роклята ѝ се раздипли около колената като блестящ червен облак. Фиксира с очи най-близко застаналия мъж. — Танцувай с мен, Майк! — заповяда Ларейн и взе питието от ръката му. Постави го до своето на бара.

Той се опита да протестира, докато тя го водеше към празното място, предназначено за дансинг, където и други танцуваха. Веднъж озовали се там, той се отказа да ѝ противоречи и се предаде. Започна да се движи под увличащия ритъм на музиката. Ларейн хвърли самодоволна усмивка в посока на Травис, но той изобщо не я забеляза. Отново ядосана, тя съсредоточи вниманието си върху партньора си по танци, като му се усмихваше и безсрамно флиртуваше, за да си отмъсти.

Когато песента свърши, Майк реши, че се чувства изтощен. Ларейн се насочи обратно към бара с него. Но щом видя тъмната глава на Травис, който внимателно слушаше думите на една висока блондинка, отговаряща за снимачните костюми, смени посоката си. Открадна още един свободен мъж от актьорския състав и го повлече към дансинга за следващия танц.

И след тази песен Травис говореше с блондинката. Към тях се бяха присъединили Сюзън, още една от гардеробиерките и двама каскадьори. Ларейн си намери друг партньор. И така всичко се повтаряше отново и отново. Тя продължаваше да чака Травис да ѝ обърне внимание между отделните песни, но той като че ли напълно бе забравил за съществуването ѝ; сякаш не той я беше довел на партито. Бе готова да се разплаче.

Темпераментът ѝ помогна да издържи още три танца. Спря да се оглежда за Травис, както и да обръща внимание на това с кого е той. Реши да го пренебрегне — така, както той я пренебрегваше. Най-накрая не ѝ останаха партньори и се принуди да напусне дансинга. Огледа се наоколо, като го търсеше с очи. Възнамеряваше да се похвали колко весело си е прекарала и да му даде да разбере, че изобщо не я е наранил с поведението си.

Огледа се набързо, но не го съзря никъде. Повторно обходи с очи помещението, като се чудеше как го е пропуснала. Травис бе толкова висок и така очебийно стърчеше над главите на останалите, че винаги досега ѝ беше лесно да го зърне от пръв поглед. Челото ѝ леко се намръщи, когато и повторното ѝ търсене се оказа безуспешно.

Проправяйки си път през пълната с хора зала, Ларейн продължи да го издирва. Едно болезнено подозрение започваше да се оформя в съзнанието ѝ. Тогава видя Сюзън да говори с високата блондинка. Ако

не беше с никоя от тях двете, тогава къде би могъл да бъде? Несигурността я караше да се мръщи все по-силно.

— Търсиш ли някого? — Сам Хардести се озова до лакътя ѝ.

Ларейн изтри мрачното изражение от лицето си и си наложи да се усмихне бодро.

— Травис. Виждал ли си го?

— Прибра се вкъщи — каза ѝ той, като се олюля нестабилно, и вдигна към устните си питието, което държеше в ръка.

Тя му се изсмя.

— Ще престанеш ли да се правиш на забавен, Сам? Виждал ли си го или не?

— Не се шегувам, Ларейн. — Поклати глава и се усмихна, като се наслаждаваше на леденото изражение, което бавно се изписваше върху лицето ѝ. — Каза да ти предам, че му е дошло до гуша.

— Да не искаш да кажеш, че просто си е тръгнал и ме е оставил тук? — настоя тя. Унижение пулсираше във вените ѝ и караше кожата ѝ с цвят на слонова кост да руменее. — Не може да направи това!

— Направи го. Отиде си. — Сам продължаваше да се усмихва доволно. — Потърси наоколо сама, ако искаш. Но ти вече го направи, нали? — присмя ѝ се той.

Ларейн цялата трепереше от ярост и смъртна обида.

— Дай ми твоята кола, Сам! — Когато той се поколеба, тя каза със свито гърло: — Моля те!

— Разбира се. — Сам порови в джоба си и измъкна ключовете. — Вишневочервеният „Континентал“, който е паркиран в ъгъла.

За миг Ларейн се разсея след думите му.

— „Континентал“? — Доскоро караше нов модел форд.

— Да, чисто нов. — В очите му проблесна необикновено изражение. — Може би не трябваше да избързваш толкова с отказа си.

Тя се поколеба, а после му отвърна:

— Даже и да имаше един милион долара, пак щях да ти откажа.

Подозираше, че казва истината. Ако бе на себе си, това откритие щеше да я шокира, но сега беше твърде обсебена от мисълта да намери Травис.

ШЕСТА ГЛАВА

Мощната кола излезе от града и се насочи към магистралата. Пълната луна къпеше пустинния пейзаж в сребриста светлина. Ларейн здраво натискаше педала на газта, препускайки в нощта. Едва не пропусна отбивката, неотбелязана с табела, и прашния път, който водеше до ранчото.

Зави и се понесе колкото се може по-бързо по криволичещата следа на пътя. При един завой в обсега на фаровете за миг попаднаха искрящите очи на някакво диво животно, което се шмугна в храсталака, но това не привлече вниманието ѝ. Мислеше единствено за Травис и за нещата, които възнамеряваше да му наговори.

Стори ѝ се, че измина цяла вечност, преди да превали възвишението и да види тъмните очертания на постройките на фона на лунното небе. Единият от прозорците на къщата светеше. Ларейн настъпи газта и пришпори колата за последните стотина метра. Гумите изпищяха, когато наби спирачки пред къщата.

Едно куче се втурна откъм обора и залая срещу нашественика. Ларейн не му обърна внимание. Изхвърча от колата и закрачи по верандата. Не си даде труда да почука, отвори рязко вратата и влетя в къщата. Травис стоеше в средата на всекидневната и носеше същите кафяви панталони. Кремавата му риза, напълно разкопчана, висеше разтворена. Той се спря и присви очи при вида на Ларейн, която ядосано крачеше към него.

— Как смееш да се отнасяш с мен по този начин? — Изправи се срещу него, стиснала ръцете си в юмруци. — Как смееш да се измъкваш и да ме оставяш сама! Никой не се е държал с мен така!

— Може би беше време някой да го направи. — Травис не повиши тон като нея, а запази гласа си спокоен и хладен.

Тя вдигна ръка, за да му удари плесница. Бърз като светкавица, той я хвана във въздуха за китката, а силните му пръсти здраво се заключиха около нея. Ларейн понечи да измъкне ръката си, но напразно.

— Никога през живота си не съм се чувствала толкова унижена! — избухна тя. — Трябваше да разбере от Сам, че си тръгнал... Даже не прояви приличието да ми го кажеш сам.

— Предупредих те, че няма да позволя да ме използваш. — Очите му се присвиха и заприличаха на два въглена, които я изгаряха. — Помоли ме да те заведа на партито, за да спася скъпоценната ти гордост. Направих го. Пет минути, след като влязохме през вратата, ти изчезна да се забавляваш сама с приятелите си.

— Не бих казала, че си скучал, докато ме нямаше — обвини го Ларейн. — Видях те да говориш с Карън от гардеробната и със Сюзън. Не те интересуваше къде съм или какво правя.

— Да не би да очакваше, че ще се свия в някой ъгъл и ще тъжа, задето ти не си до мен? — Устните му се извиха саркастично, за да й покажат колко абсурдна е тази идея.

— Не очаквах да си тръгнеш и да ме оставиш там сама! — Ядосано го стрелна с поглед. — Мислех те за джентълмен. Очевидно съм сгрешила.

— Странно е точно ти да направиш такава грешка! — Очите му я гледаха присмехулно, с някакъв твърд блясък. — Аз пък от самото начало се досетих, че ти не си никаква дама.

Ужилена от обидата, Ларейн вдигна свободната си ръка да издере с нокти лицето му. Травис я хвана толкова лесно, колкото и първия път. Когато направи опит да се съпротивлява, той я придърпа грубо към гърдите си, като изви ръцете й зад гърба, превръщайки я в безпомощна жертва. Тя тръсна гарвановочерната си коса, отметна глава назад и го изгледа яростно.

— Ах, ти, мръсно, гадно ко...

Устните му се впиха в нейните и я принудиха да преглътне ругатнята, която се канеше да изрече по негов адрес. Както беше с разкопчана риза, той я притисна към гърдите си. Тя почувства с голата кожа над деколтето си твърдите косми.

Разгорещената топлина на тялото му я обгръщаше през фината материя на роклята ѝ.

Ларейн чувстваше, че се задушавя. Не можеше да си поеме дъх. Светът наоколо се завъртя около нея. Грубата сила на целувката му бе извила главата ѝ толкова силно назад, че се страхуваше да не счупи

врата си. Попаднала във водовъртежа на гнева му, тя внезапно осъзна, че не е чак толкова нетърпелива да се отскубне от силните му ръце.

Долови глухи звуци. Отначало Ларейн помисли, че това са ударите на сърцето ѝ. Когато мрежестата врата издрънча, осъзна, че са стъпки по дървения под на верандата. Устните му освободиха нейните, а ръцете ѝ бяха свалени от гърба, но Травис продължаваше да я държи за китките. Обърна безизразното си лице към вратата. Трепереща, Ларейн си пое дъх и опита да се отърси от мъглата, която се бе спуснала върху съзнанието ѝ.

Вратата отново издрънча.

— Травис! — извика млад мъжки глас. — Има ли нещо? Чух колата и...

— Няма нищо, Джо — отвърна Травис.

Ларейн се изуми колко бързо той овладя гнева си и успя да прозвучи спокойно и безгрижно. Разбира се, целувката, с която я бе наказал, беше прогонила собствения ѝ гняв. Може би и при него имаше същия ефект — като отдушник.

Младият мъж се поколеба на верандата, а после се разнесе шум от отдалечаващи се стъпки. Когато тишината се възобнови, сърцето на Ларейн все още биеше силно. Тя се загледа в къдравите косми по гърдите му. Още не се чувстваше готова да вдигне поглед към очите му.

— Кой беше този? — промърмори тя.

— Моят наемник.

— Къде беше досега? — Струваше ѝ се по-лесно да разговаря за него.

— Спи в бараката — отвърна Травис.

— В бараката?! В тази порутена стара колиба до обора?! — Ларейн просто не можеше да повярва на ушите си.

— По-стабилна е, отколкото изглежда — сухо я информира той. Завъртя я и ѝ посочи вратата.

— Ами ако не съм готова да си тръгна? — предизвика го Ларейн и направи крачка назад.

— Този дом случайно ми принадлежи — напомни ѝ той. Отвори вратата и я избута на верандата. — Не съм те канил тук. Ти нахлу на своя глава.

— А ти ме гониш — заключи със свито гърло тя. Ръката, която я държеше за лакътя, я задържа да не се спъне надолу по стълбите.

— Може и така да се каже — съгласи се Травис и я изпрати до колата, сякаш искаше да се убеди, че ще си тръгне.

— Защо не ме изпратиш до магистралата? — саркастично го предизвика Ларейн. — Така поне ще си сигурен, че съм напуснала границите на имота ти.

Той отвори вратата на колата и я набута вътре. Задържа вратата отворена, наведе се и я погледна в очите. В тях се четеше войнствено изражение.

— Ти си едно разглезено, егоистично дете — каза с равен глас. — Искаш всичко да става както ти харесва и не се интересуваш от чувствата на другите. В живота не става така и ти е време да го научиш. Надявам се тази вечер да си получила първия от цяла поредица житейски уроци.

Затръшна вратата и не ѝ даде възможност да отвърне на обвиненията му. Ларейн потрепери при мисълта за леденото презрение, което изпълваше думите му. Сълзи опариха очите ѝ, но тя ги преглътна и включи стартера. Предната броня на луксозната кола замалко да одраска Травис, когато Ларейн направи рязък завой и пое по прашния път към магистралата. Чак след като видя високия мъж далеч зад себе си, остави сълзите да рукнат по бузите ѝ. Тя ги триеше, но на тяхно място бликваха нови.

Добра се до града, карайки с бясна скорост, въпреки че се чувстваше почти заслепена от сълзите си. Постоянно си повтаряше, че не знае защо плаче и че въобще не ѝ пука какво мисли той за нея.

Мястото в ъгъла на паркинга все още бе свободно, макар че забеляза една полицейска патрулна кола, която стоеше паркирана точно зад него. Тя подсмръкна и за последен път избърса сълзите си, преди да излезе от колата, след като внимателно паркира на старото място. Последният човек, когото искаше да срещне, бе Сам, затова остави ключовете в колата, вместо лично да му ги даде.

Когато излизаше от автомобила, забеляза, че същото направи и полицаят зад нея. Беше сигурна, че не е сторила нищо незаконно. Не му обърна внимание и се насочи към хотела.

— Почакайте, госпожице! — Гласът издаваше заповед.

Тя се поколеба, а после спря. След всичките тези сълзи сигурно изглеждаше ужасно, но сега не можеше да направи нищо, за да спаси грима си. Събра кураж и се обърна.

— Какво има, господин полицай? — попита.

Една закръглена фигура се приближаваше с пухтене зад полицая. Когато разпозна Ларейн, мъжът спря точно под уличната лампа и лицето му смени десет оттенъка на червеното.

— Ти! — успя да избъбри накрая. — Ти си човекът, който открадна колата ми?!

— Вашата кола?! — повтори Ларейн, като изгледа режисьора със свито сърце. — Но аз мис...

— Познавате ли тази жена? — попита полицаят.

— За нещастие — да! — гневно въздъхна Андрю Бър. — Тя е актриса, една много лоша актриса!

Изведнъж ѝ се стори, че краката ѝ са пуснали корени в земята. Колата не беше на Сам. Принадлежеше на режисьора, но Сам я бе накарал да си помисли, че е негова. Беше ѝ дал ключовете. А сега я обвиняваха, че е крадла.

— Вие не знаехте ли, че тя е взела колата ви? — запита го униформеният полицай.

— Не — отрече режисьорът. — Излязох навън да взема колата си, а нея я нямаше. Взела я е без мое позволение.

— Но... — започна жалостиво Ларейн.

Полицаят продължи с потока от въпроси:

— Оставихте ли ключовете си в колата?

— Казах ви, че не си спомням — нетърпеливо отвърна Андрю Бър. — Може и да съм ги оставил.

Светлина проблесна откъм сградата зад двамата мъже, когато една врата се отвори и затвори. Ларейн забеляза някакъв мъж, който се спотайваше в сенките. Отне ѝ само миг да разпознае Сам. Направи крачка напред, за да го помоли да обясни на полицая, че той ѝ е дал ключовете за колата и е позволил да я вземе. После осъзна, че той ще отрече. Бе направил всичко нарочно, надявайки се да ѝ докара неприятности. И беше успял.

— Искате ли да повдигнете обвинение срещу нея? — попита патрулиращият полицай. — Вече си получихте колата. Не личи да са ѝ нанесени някакви щети.

Ларейн проговори в своя защита:

— Аз не съм откраднала колата... Взех я назаем.

Режисьорът се замисли, преди да отвърне на полицаю.

Изглежда, го направи нарочно, за да види как Ларейн ще започне да се гърчи от страх и да моли за пощада.

— Не — каза накрая с нисък и заплашителен глас. — Не, няма да повдигам обвинение. Ще се справя със случая както аз си знам. Съжалявам за безпокойството.

— На мен за това ми плащат. — Полицаят докосна с един пръст шапката си за поздрав, преди да се върне в своята кола.

Андрю Бър се насочи към средата на улицата, където стоеше Ларейн. Тя не му предложи никакви извинения или обяснения; знаеше, че напразно ще хаби думите си. Когато стигна до нея, заедно се отправиха към тротоара.

— Да го кажа ли? — попита я той, когато стигнаха до другата страна на улицата.

— Защо не! — дръзко и невъзмутимо отвърна Ларейн. — Ако не друго, поне ще го чуя официално.

— С теб е свършено, край! — сопна се той. — Не желая повече нито да те виждам, нито да те чувам. Искам да събереш багажа си и да си заминала до сутринта.

— До сутринта? — сладко му се усмихна тя. — Изненадана съм, че ми давате толкова много време.

— Продължавай в тоя дух и може да променя решението си — заплаши я той.

— Извинете. — Захаросаното изражение на Ларейн не напускаше лицето ѝ. — Трябва да се занимая с багажа си.

Обърна му гръб и се насочи към хотела. Не спря, докато не стигна до стаята си. Седна на стола пред тоалетката. Втренчи се в отражението си в огледалото и забеляза, че като изключим спиралата, която леко се бе размазала, лицето ѝ изглеждаше непокътнато въпреки пролетите сълзи. С вдървени пръсти се зае да поправя леките щети.

После изведнъж се засмя. Светът се срутваше около нея, а тя оправяше грима си. Осъзна, че е на ръба на истерията, и млъкна. Какво щеше да прави?

Отиде до дамската си чантичка и преброи парите. В портмонето имаше малко повече от двадесет долара. Потъна в леглото,

парализирана от шока. Къде се бяха изпарили? Повечето бяха отишли за неизплатените сметки и за погасяването на отрицателния баланс в банковата ѝ сметка. Останалите бе пропиляла за червената рокля на гърба ѝ. Сети се за лекцията на своя агент и съжали, че не ѝ бе обърнала повече внимание.

За миг я осени надежда. Може би Питър ще ѝ заеме още пари? „Не“, поклати глава Ларейн. В мига, в който научи, че са я уволнили, ще си измие ръцете и ще ѝ обърне гръб. Родителите ѝ? Преди седмица бе получила картичка от тях. Били на някакво дълго пътешествие с кораб, но тя не помнеше къде, а беше изхвърлила картичката.

Някой почука на вратата. Ларейн не обърна внимание на това, като се надяваше, че който и да е, ще си отиде. Но чуването продължи. Тя събра съдържанието на чантичката и го напъха обратно в нея. След като приглади с ръка черната си като нощно небе коса, отиде до вратата и я отвори.

Сам се бе подпрял на касата на вратата, а на лицето му бе изписана многозначителна усмивка.

— Здравсти, Ларейн. Помислих си, че може да те намеря тук.

Проточваше леко думите си, но изглеждаше по-трезвен, отколкото на партито. За миг Ларейн си поигра с идеята да го помоли за помощ, но нещо в изражението на лицето му ѝ подсказа, че той това и чака. Искаше да си отмъсти, като ѝ откаже, както го бе отблъснала тя преди.

— Какво искаш, Сам? — попита го вместо това тя.

— Старецът те изрита, а? — Устата му се изкриви в жестока усмивка.

— Ако си дошъл да злорадстваш, губиш си времето. — Ларейн отмести поглед от вратата. — До гуша ми дойде от това място. Радвам се, че не ми се налага да остана тук повече.

Той я последва в стаята и затвори вратата.

— Преди два месеца тази работа страшно ти трябваше — припомни ѝ той.

— Нещата се променят. Хората се променят. — Тя сви рамене. — Я виж себе си — милия, сладък, добричък Сам. Тази интрига е изцяло твое дело. Погоди ми номер съвсем съзнателно. Даде ми ключовете, подведе ме да мисля, че колата е твоя, и сигурно си казал на Беър, че е изчезнала.

— Предупредих те да не го ядосваш — каза Сам.

— А после уреди нещата така, че да се случи, а? — предизвика го Ларейн.

— Да, така е — призна той.

— Знам, съжаляваш, че ми помогна да получа тази роля — каза тя. — Но щях да те уважавам много повече, ако ме бе уволнил лично, вместо да подмамваш друг да ти върши мръсната работа. Току-що ми даде още един повод да се радвам, че така и не се съгласих да се омъжа за теб.

— Наистина ли? — Изобщо не изглеждаше притеснен от нейното изобличение.

— Наистина. — Ларейн се завъртя на пета и тръгна към тоалетката. Вдигна една четка и започна да реше косата си.

— Значи мислиш, че съм ти погодил мръсен и подъл номер? — запита я Сам.

В косата ѝ пропука статично електричество. Ларейн се почувства заредена с него.

— Естествено! — сопна му се тя.

— Ти си го правила през целия си живот — обвини я той. — Прилъга братовчедка си да се представи за теб, за да се снимаш в първия си филм, без Монтгомъри изобщо да разбере. Научих и как си се опитала да накараш момичето на Корбет да повярва, че двамата с него имате връзка. Други успя да измамиш още по-успешно. Аз самият съм един от тях.

— Не умееш да губиш, Сам. — Ларейн остави четката и прекара пръсти през гарвановочерната си коса, като се престори, че е безразлична към думите му.

— Не, просто губя по-мъдро. Надявам се след тази вечер да разбереш какво е да си жертва на мръсен номер. Болезнено е, след като си се понесъл по вълшебно килимче, някой да ти го издърпа изпод краката.

Светлото ѝ лице с цвят на слонова кост пребледня, когато Сам обясни мотивите си. Той знаеше какви неприятности ѝ причинява, тъй като бе наясно, че тя отчаяно се нуждае от ролята.

Сам посрещна слияния ѝ поглед със задоволство.

— Надявам се да изпитваш болка, Ларейн — каза той. — Винаги си се мислела за недосегаема, сякаш си издигната на пиедестал. Е,

оказа се, че не си. — Той стигна до вратата, отвори я и спря. — Няма да ти пожелаая успех. Ще си го спестя за следващия окаяник, когото си намериш.

Когато вратата се затвори, нещо в Ларейн се срути. Гледаше с невиждащи очи след него в продължение на няколко минути. После механично облече ефирната си нощница. Легна в леглото и се загледа в тавана. Думите на Сам упорито се смесваха с онова, което Травис ѝ бе казал — че се надява тази вечер да е получила първия от цяла поредица уроци. Мина много, много дълго време, преди да успее да заспи.

На следващата сутрин я събуди почукване по вратата. Ларейн не искаше да става, предпочитайки забравата на съня пред проблемите, с които щеше да се сблъска наяве. Зарови глава във възглавницата, опитвайки се да се скрие някак от упоритото чукане.

Най-накрая, уморена от съня, който не ѝ бе донесъл почивка, тя се измъкна от леглото и наметна един пенъоар направо върху нощницата. Не си даде труд да завърже колана му, а се загърна в него и го задържа с ръка на кръста. Отиде до вратата и леко я откряна. Погледна с помътнели очи и видя управителя на хотелската рецепция.

— Съобщиха ми, че си тръгвате тази сутрин — рече той. — Бихте ли ми казали по кое време възнамерявате да освободите стаята?

Ларейн потърка с ръка очите си и се опита да помисли. Ако си тръгнаше, къде щеше да отиде? Но трябваше да си тръгне. Дори и ако пренебрегнаше заповедта на Андрю Беър да си събира багажа и да се изнася, тя нямаше пари, с които да плати за хотелската стая.

— Аз... още не съм събрала багажа си — измъкна се тя, което беше вярно. — Всъщност вие току-що ме събудихте.

Управителят не се извини за това. Ларейн можеше да си представи какво му е разказал режисьорът за нея. Нямаше ни най-малка надежда, че ще ѝ позволи да остане още един ден.

— До дванадесет часа на обяд ще разполагате с достатъчно време да съберете нещата си — каза ѝ той.

— Да, по обяд, разбирам — усмихна му се вяло Ларейн. Какво друго би могла да каже?

Мъжът кимна сдържано и се отправи надолу по коридора към фойето. Тя затвори вратата и се облегна с рамо на нея. В стаята

цареше пълен безпорядък; навсякъде имаше разхвърляни дрехи. А тя трябваше да подреди багажа и да напусне до пладне.

Въздъхна тежко и се отправи към банята. Всичко — по реда си. Щеше да се изкъпе, да се облече, да се гримира и чак тогава да събира багажа си. Ако се забавеше няколко минути, толкова по-зле за другите, не за нея.

Душът значително я освежи. Чувстваше се ободрена и мобилизирана да се справи с евентуалните предизвикателства. Прерови претъпкания си гардероб и внимателно избра тоалет — чифт плътно прилепнали по тялото ѝ избелели джинси и жълта плетена фланелка с къс ръкав. Дрехите ѝ бяха семпли, обикновени и точно съответстваха на впечатлението, което се опитваше да създаде.

След това се зае с грима. Фон дьо тенът и цветните моливи бяха нещо задължително. Но този път използва по-малко сенки за очи, в светлокафяв цвят, заедно с тънка кафява очна линия. Внимаваше и със спиралата — да не сложи прекалено много. Вместо аленото червило от снощи тя употреби по-естествен цвят, който нежно подчертаваше устните ѝ. Разреса гарвановочерната си коса с четка, докато заблестя, като я остави да пада свободно по раменете ѝ. Прическата ѝ изглеждаше свободна и небрежна.

Следваше по-трудната част — събирането на багажа. Гардеробът беше претъпкан с дрехи, както и шкафът. С изключение на екскурзиите за уикенда, Ларейн никога не бе събирала багаж през живота си. Винаги имаше някой друг, който да го прави вместо нея — камериерката, майка ѝ или братовчедка ѝ.

Измъкна куфарите от гардероба и ги отвори върху леглото. Без да следва никакъв естествен ред, започна да сгъва дрехите и да ги нарежда в куфарите. Свободното място свърши, преди да свършат дрехите. Тя преустанови краткия си опит да се прави на подредена и започна да тъпче дрехи и козметика във всяко възможно ъгълче.

Да затвори и заключи куфарите беше следващият проблем — разреши го, като седна отгоре им. Нуждаеше се от цялата сила, с която разполагаше, за да смъкне по-големите от леглото на пода. При нормални обстоятелства би извикала носач, който да занесе багажа ѝ във фойето, но това бе свързано с разходи за бакшиш. Няколко долара, с които разполагаше, можеха да бъдат употребени и по-целесъобразно.

Наложи се да се върне три пъти до стаята си, преди всичките ѝ куфари да бъдат струпани във фоайето. Ръцете я заболяха от усилието. Погледна към стенния часовник на рецепцията. Показваше единадесет и половина. „Вместих се в срока“, каза си победоносно.

Управителят седеше зад телефонния номератор на рецепцията. Ларейн се приближи и пусна ключа под носа му. Той вдигна глава. Погледът му мярна лицето ѝ и се спря на куфарите, подредени до вратата.

— Виждам, че сте подредили багажа си — коментира той.

— Да. — Тя кимна. — Чудех се дали не познавате някого, когото да наема да ме закара там, където отивам.

— Далече ли отивате? — осведоми се той. — Автобусната спирка е само на няколко преки...

— Не отивам до автобусната спирка — информира го Ларейн. Не разполагаше с пари за билет до Лос Анджелис.

— А къде тогава? — намръщи се той.

Съществуваше само едно място, където можеше да отиде, и само един човек, който можеше да ѝ помогне. Никой от актьорите и от снимачния екип нямаше да го направи. Ларейн го знаеше и нямаше нужда да ги пита. Преди би могла да си помисли, че Сам може да ѝ помогне, но снощи бе разбрала как стоят нещата.

— Ранчото на Маккрия, извън града — отвърна му тя.

СЕДМА ГЛАВА

Ларейн се опитваше да се задържи стабилно на седалката, докато старият пикап подскачаше по неравностите на прашния път към ранчото. Страхуваше се да гледа назад през прозореца към скъпите си кожени куфари, пързалиящи се насам-натам из покритата с ръжда каросерия. Сприхавото старче, което караше пикапа, сигурно имаше самоубийствени наклонности, съдейки по скоростта, с която се движеха по изровения път. Не изглеждаше никак чудно, че ресорите не бяха в състояние да поемат вибрациите, породени от многобройните дупки. Пътуването се оказа дори по-лошо, отколкото миналия път със Сам.

Когато превалиха възвишението и сградите на ранчото се появиха пред очите им, сгушени върху високото плато, Ларейн въздъхна облекчено, че са се добрали дотук цели и невредими. Мъжът не беше казал и две думи през цялото пътуване. Не че на нея ѝ се говореше особено. Дори не ѝ се искаше да мисли.

— Тук, изглежда, няма никой — забеляза възрастният мъж, когато пикапът му изхълца и спря пред къщата.

— Няма нищо. Ще почакам — каза Ларейн и с треперещи крака се измъкна от кабината на пикапа.

Вратата не искаше да се затвори.

— Аз ще се оправя. Има си начин — информира я той, заобиколи и ритна вратата с крак. Тя се затвори с трясък.

— Начинът се изразява в използване на груба сила — сви рамене Ларейн.

— Но трябва да я ритнеш на нужното място. — Насочи се към задната част на камиона и задърпа куфарите ѝ към задния подвижен капак.

— Моля ви, внимавайте с тях! — Тя стреснато подскочи, като видя как се отнасяше с багажа ѝ. Куфарите ѝ вече бяха издраскани по ръбовете. Но той ѝ обърна не повече внимание, отколкото преди, когато товареше пикапа. Струпа ги на земята.

Щом свърши, се обърна към нея и протегна ръка.

— Договорихме се за пет долара.

— Да. — Тя извади портмонето си и взе една банкнота. —
Благодаря — каза и му я подаде.

— Няма защо. — Старчето докосна периферията на шапката си и се върна при камиона.

Той изригна облак прах, когато потегли по изровения път. Пилетата, които кълвяха из двора, се разбягаха насам-натам сред вълна от перушина и фин пясък. Ларейн се закашля и махна с ръка пред лицето си. Хвърли поглед към куфарите на земята и съжали, че не го бе помолила да ги пренесе до верандата. Може би щеше да поиска допълнително възнаграждение, каза си тя с ирония. Вдигна най-големия с две ръце и го задърпа към верандата.

Когато пренесе всичките, седна на онзи, който изглеждаше най-стабилен, и зачака. За миг се бе замислила дали да не влезе в къщата, където щеше да се скрие от праха и знойното слънце, но си спомни реакцията на Травис, когато последния път бе влязла без покана. Отчаяно се нуждаеше от помощта му, не можеше да рискува да го обиди.

Слънцето печеше все по-яростно точно над главата ѝ. Ларейн си мечтаеше за чаша ледена вода. Но шумът от конски копита я накара да забрави жаждата си. Изправи се бързо на крака и застана на ъгъла на верандата. Заслони очите си с длан и видя двама ездаци, които се приближаваха. Единият бе Травис, а другият — вероятно наемникът му.

Облегнала ръка на стълба в ъгъла на верандата, тя чувстваше как нервите ѝ се обтягат. Ездачите приближаваха откъм задната страна на обора и това им пречеше да видят ясно къщата.

После Ларейн видя как Травис забави хода на коня си и го накара да се завърти, за да се огледа по-добре. Досети се, че сигурно я е зърнал за миг. Тя му помахна, като отчаяно се надяваше да поговори с него насаме. Щеше да се смущава, ако се наложеше да разправи историята си пред младия работник.

Чу как Травис извика нещо на другия мъж, но разстоянието направи думите му неразбираеми. Дръпна юздите на дорестия си кон и го насочи право към къщата. Животното влезе в двора в тръс и спря пред верандата.

Ларейн се загледа изпитателно в суровите черти на лицето му, като се опитваше да прочете реакцията на нейното пристигане, но изражението на Травис бе непроницаемо. Тъмните му очи я пронизаха, а после се стрелнаха към куфарите, наредени на верандата.

— Какво правиш тук? — попита я с тих глас.

Ларейн се почувства закована на място от погледа му.

— Загазих, Травис.

Той праметна десния си крак през предната извита част на седлото и се облегна на него. Тя осъзна, че очаква да обясни твърдението си. Навлажни пресъхналите си устни и напълно забрави речта, която си бе приготвила, както толкова много пъти бе забравяла репликите си пред камерата.

— Уволниха ме — призна. — Загубих работата си и ме изхвърлиха от хотела.

— Защо? — попита я само с една дума.

— Защото... — Ларейн си пое дълбоко въздух. — Колата, с която дойдох тук снощи, принадлежи на режисьора. Мислех, че е на Сам. Той ми даде ключовете, но не каза, че е на господин Беър. Когато се върнах в града, Беър тъкмо уведомяваше полицията, че някой е откраднал колата му, в случая — аз. Не нареди да ме арестуват, но ме уволни и ми заповяда да събера багажа си и да напусна хотела.

— Сам нищо ли не обясни?

— Не. — Тя се засмя кратко и невесело. — Спомняш ли си какво ми каза снощи за уроците, които трябва да науча? Е, Сам ми даде урок номер две. За да разбере какво е да те измамят.

— Нищо от това не обяснява какво правиш тук — забеляза Травис.

— Разорена съм. Имах само двадесет долара и трябваше да дам пет на човека, който ме докара до тук. Не можах да се сетя за друг, който да ми помогне. — Гласът ѝ потрепери при последните ѝ думи и в него си пролича колко отчаяно е положението ѝ.

— Какво те кара да мислиш, че ще ти помогна? — Той я изгледа с присвити очи, като не помръдна от нехайната си поза — облегнат на коляното, праметнато през предната част на седлото. И все пак стоеше нащрек, а това я изнервяше.

— Ами аз... — Гласът на Ларейн секна. — Спомних си как ми каза, че ставаш лесна плячка на жени, изпаднали в затруднено

положение.

Тя видя как Травис се разсмя беззвучно, а после погледна встрани и поклати глава. Тъмните му очи блестяха насмешливо, когато отново ги насочи към нея. Устните му се свиха в безмилостно изражение.

— Значи очакваш от мен да ти дам пари — каза провлечено той с глас, който не подсказваше възнамерява ли да го направи или не.

— Да. — Ларейн затаи дъх.

— Колко ти трябва? — Червеникавокафявият кон тропна с крак да прогони някаква муха и седлото изскърца под тежестта на Травис.

Въпросът прозвуча окуражаващо. Тя навлажни устни, като едва дръзна да се надява.

— Хиляда ще ми стигнат. — Видя как той повдигна веждите си. — Но ще се оправя и с петстотин — побърза да добави.

Травис се загледа в юздите, които отпуснато висяха в ръката му в кожена ръкавица.

— Значи ме молиш да ти дам петстотин.

— Ще ти ги върна — обеща Ларейн.

— Имам чувството, че ще ми се наложи да чакам доста дълго. — Тъглчетата на устните му цинично се извиха.

— Ще ти ги върна колкото се може по-скоро. Имаш думата ми. — Но блясъкът в погледа му ѝ подсказваше, че той не залага особено много на думата ѝ. Беше ѝ позволил да се надява. Засегнатата от подигравателното му отношение, Ларейн го попита предизвикателно: — Ще ми дадеш ли парите?

— Не.

Отказът му беше кратък и ясен. Сълзи залютяха в очите ѝ, когато се обърна и се втренчи в дивата пустош. Примигна няколко пъти, за да прогони сълзите. Не искаше Травис да забележи, че е на косъм от плача. Къде щеше да отиде сега? Какво щеше да прави? Нямаше дори къде да преспи през нощта.

— Знам как можеш да спечелиш парите, които ти трябва — каза ѝ Травис, — ако ти се работи.

— Къде? — Тя се обърна рязко, готова да се вкопчи и за сламка.

— Тук, ще работиш за мен. — Той я изгледа изпитателно.

— Какво трябва да правя? Колко ще ми плащаш? — нетърпеливо го обсипа с въпроси тя.

— Ще ти плащам по петдесет долара на седмица плюс квартира и храна, за да се грижиш за къщата.

— Петдесет долара?! — повтори Ларейн. Не можеше да повярва на ушите си. Сумата бе толкова дребна — една десета от тази, която ѝ трябваше.

— Плюс квартира и храна — сухо ѝ напомни Травис.

— Но ще са ми нужни десет седмици, докато събера достатъчно пари да си замина оттук — запротестира тя. — Защо просто не ми дадеш парите?

— Защото не мога да си позволя да раздавам пари без нищо в замяна.

— Но петдесет долара? — повтори отново Ларейн и се огледа наоколо, преди да обърне към него умоляващи очи. — Не можеш ли да ми плащаш по сто долара на седмица?

Травис наклони глава на една страна.

— Ти дойде при мен за помощ. Предлагам ти петдесет долара на седмица. Приемаш или не?

Тя стисна зъби и срещна неподвижния му поглед.

— Какво е това? Поредният урок? — попита предизвикателно, с горчивина в гласа.

— От твоя гледна точка вероятно е така. От моя... — Травис направи пауза. — Плащам на една домашна помощница, която да се грижи за къщата, за да мога да посветя цялата си енергия на ранчото. Какъв е отговорът ти?

— Нямам избор. — Ларейн го изгледа с неприязън. — Няма къде да отида, къде да преспя, нямам и пари. Приемам.

Травис се изправи и свали крака си от седлото. Слезе от коня. Погледна към обора и извика:

— Джо!

Една слаба момчешка фигура излезе от мрачната постройка.

— Да, сър!

— Ще се погрижиш ли за коня ми? — Това бе заповед, изречена като молба.

Помощникът на Травис побърза да прекоси двора и да се подчини на нареждането. Когато се приближи, стори ѝ се още по-млад. Раменете и гърдите му тъкмо бяха започнали да заякват. Лицето му изглеждаше открито и по младежки свежо.

— Джо, това е госпожица Ейвънс — представи я Травис. — Тя ще се грижи за къщата. — После се обърна към Ларейн. — Това е Джо Бентийн.

— Здравей, Джо. — Ларейн се опита да се държи мило, като потисна неприязънта си към Травис.

— Мадам. — Джо леко повдигна черната си шапка, посивяла от прах. Косата му имаше необикновен червеникаворус оттенък. Лешниковите му очи гледаха малко плахо, но усмивката му изглеждаше искрена. Ларейн си припомни, че той е само на деветнадесет.

— Когато свършиш с обора, Джо, ела в къщата — каза му Травис. — Ще ми трябва помощта ти.

— Разбира се. — Взе юздите на коня от ръката на Травис и го поведе към обора.

Когато се качи на верандата, Травис вдигна двата най-тежки куфара и хвърли поглед към Ларейн.

— Май не е зле да внесем нещата ти вътре.

Тя взе в ръка най-лекия от трите останали куфара и го последва вътре. Сбърчи нос при вида на безвкусно обзаведената всекидневна. Травис не пое по познатия коридор, който водеше към кухнята и към стълбището за втория етаж. Прекоси всекидневната и стигна до една врата. Отвори я.

Беше спалня, установи Ларейн, когато го последва през вратата. Позна по леглото, шкафа и гардероба. Обстановката изглеждаше направо спартанска, без картини по унилите зелени стени, които поне да разведрят атмосферата. Травис остави багажа ѝ на пода до леглото.

— Ще трябва да почакаш с разопаковането, докато преместя нещата си в бараката — каза ѝ той.

— В бараката? — повтори като ехо гласът ѝ.

— Да, ще спя там.

— Но защо? Искам да кажа, не е нужно. На горния етаж има още спални, нали? — намръщи се Ларейн.

Той я изгледа търпеливо и някак развеселено.

— На теб сигурно ти се струва, че сме напълно изолирани тук, но слуховете винаги се разпространяват. Когато хората научат, че съм наел млада и красива актриса да се грижи за домакинството ми, ще започнат да говорят — особено ако спим под един и същ покрив.

— Е, и? — Тя сви учудено рамене. — Аз съм свикнала хората да говорят за мен. Това не ме притеснява. Не ми пука какво разправят.

— Но на мен ми пука. Те са ми съседни и аз искам да имам тяхното уважение и доверие. Нали разбираш, не ме е грижа за твоята репутация. — Травис ѝ се усмихна мързеливо. — Ще отида да донеса останалия багаж — добави през рамо, като ѝ обърна гръб.

Върна се с последните два куфара и ги остави на пода до останалите.

— Това е всичко — добави.

— Виж какво — започна виновно Ларейн, — съжалявам, че трябва да те изместя от собствения ти дом. Наистина съжалявам.

— Ако говориш сериозно, ще остана тук, а Джо може да се нанесе в някоя от горните спални. Ти отиваш в бараката — предложи Травис.

Смаяна, Ларейн успя само да го изгледа ужасено. Не можеше да си представи как ще спи в онази порутена постройка — сигурно гъмжеше от плъхове и мишки. После видя подличкия блясък в очите му и осъзна, че се шегува.

— Не мисля, че е чак толкова смешно — измърмори тя.

Травис се разсмя и влезе във всекидневната. Ларейн остана в спалнята, като се опитваше с всички сили да не изгуби самообладанието си. Не обичаше шегите за нейна сметка. Дойде Джо. Чу как Травис му даде нареждания да свали едно походно легло от горния етаж и да го занесе в бараката.

Когато това бе сторено, двамата заедно преместиха малкия шкаф от бараката и го замениха с по-голям от стаите на горния етаж. После Травис изпразни чекмеджетата на шкафа и освободи гардероба в спалнята, за да направи място за дрехите на Ларейн. Тя оправяше багажа си, когато той се върна в къщата.

— Искаш ли нещо за обяд? — Спря се на прага на стаята.

— Не, благодаря. — Ларейн се опитваше да ограничава храненето си до веднъж дневно, за да избягва нежелани килограми.

Няколко минути по-късно чу потракването на съдове в кухнята. След това в спалнята започна да се процежда апетитен аромат. Ларейн стоически го игнорира и продължи да разопакова багажа си. Чу стърженето на краката на столовете по покрития с линолеум под в

кухнята, докато Травис и Джо седнат на масата, както и приглушените им гласове.

Вече бе изпразнила един куфар, когато дочу отново потракването на столовете и шума от прибирането на прибори и чинии. Входната врата се затръшна и стъпки прекосиха верандата. Но други стъпки се приближаваха към спалнята и тя вдигна очи, за да види как мускулестото тяло на Травис затулва пространството на отворената врата.

— Искаш ли да оставиш това за малко? — Той кимна към втория куфар, който Ларейн бе започнала да разопакова. — Ще ти покажа кое къде е.

— Окей — съгласи се тя и хвърли блузата, която държеше, обратно в куфара.

Последва го в кухнята. Травис се приближи към един шкаф и го отвори.

— Тук държа консервите. В шкафа до печката има брашно, захар и други провизии — обясни той. — Чиниите са в шкафовете до мивката. Тиганите и тенджерите — в по-долните от тях.

Тя онемя от изумление, когато започна да схваща причината за тези обяснения. Изглеждаше неспособна да издаде и звук. Травис се насочи към изцяло закритата странична веранда, в която се влизаше през кухнята.

— В допълнение към хладилника на верандата има фризер, където държа месото — каза той.

— Ти да не очакваш аз да готвя?! — задавено попита Ларейн.

Травис спря и бавно се обърна към нея с назидателна усмивка на лицето си.

— Нали не смяташ, че ще ти плащам петдесет долара на седмица само за да бършеш праха, да метеш пода и да переш някоя и друга дреха? Разбира се, че очаквам ти да готвиш.

— Не мога да готвя! — запротестира тя.

— Какво искаш да кажеш? — Развеселеното му изражение се примеси с досада. — Все някога в живота ти се е налагало да си приготвиш нещо за ядене.

— Ако да сложиш парче студено месо между две филии хляб може да се смята за приготвяне на ядене, значи ми се е случвало. Дори

вода за чай не съм варила! — Гласът ѝ се извиси и в него се появи панически креслива нотка.

— Значи е крайно време да се научиш — отсече Травис мрачно.

Начинът, по който я гледаше, накара Ларейн да се почувства глупаво. Тя извърна очи и се изчерви от смущение. Инстинктивно опита да се защити:

— Ще се омъжа за някого, който е достатъчно богат, за да си наеме готвач, така че не виждам защо би трябвало да се уча да готвя — отвърна натъртено.

— Ако искаш да ядеш, ще трябва да готвиш — заяви той.

Ларейн бе готова да погледне навсякъде, но не и към него. Видя мръсните чинии, натрупани на плота до мивката, и разбра, че току-що се е сдобила с още едно задължение.

— Предполагам, че трябва да мия и чиниите — измърмори с отвращение и вдигна прекрасно поддържаните си ръце с хубав маникюр. — Ще ги съсия.

— Сигурен съм, че ще преживеят да ги потапяш от време на време в топла вода — сухо отсече Травис.

Тя си спомни какво бе казал преди малко.

— И дрехи ли трябва да пера?

— Пералнята се намира на страничната веранда. — Показа с ръка вратата зад себе си, където се намираше и фризерът.

— А сушилната машина? — осведоми се Ларейн.

Устните му се извиха, сякаш искаше да се усмихне, но не смееше.

— Зад къщата има два стълба, между които са опънати телове. Закачаш дрехите на тела и чакаш природата да свърши останалото.

— Има простор за дрехи?! — Тъмните ѝ очи се опулиха и придобиха почти кръгла форма.

— Значи си чувала как се нарича. — В очите му танцуваха насмешливи пламъчета.

— Да, знам как се нарича — сопна му се тя. — Ти не си ли чувал за уреди като машини за миене на чинии и за сушене на дрехи? — Изгледа кухнята с отвращение. — Изненадана съм, че изобщо имаш течаща вода. — Изведнъж замръзна на място, осъзнала, че не е видяла банята. Изгледа го с подозрение. — Нали има баня? Искам да кажа, вътре в къщата, а не на двора?

— Да, има баня. — Травис тихо се засмя. — Встрани от верандата, с тоалетна, сифон и всичко останало.

— Слава богу! — промърмори Ларейн сякаш на себе си.

— Можеш да поразгледаш наоколо, след като свършиш с разопаковането на багажа. Аз трябва да се захващам за работа — каза той. — Гледай вечерята да е готова на свечеряване.

— Какво да приготвя? И как? — Разпери ръце, смаяна и ядосана едновременно.

Травис си пое дълбоко въздух и отиде до хладилника. Отвори вратата му и посочи вътре.

— Виждаш ли този пакет месо на втората полица? Това е месо за печене. — Затвори вратата на хладилника и се отправи към един от долните шкафове близо до печката. Наведе се и извади една правоъгълна тава. — Към три и половина поставяш месото вътре и слагаш тавата в печката. Около един час по-късно обелваш малко картофи, моркови и лук и ги прибавяш към печеното. Разбра ли ме?

— Да... Така мисля. — Тя кимна колебливо.

— Надявам се — промърмори Травис по-скоро на себе си. А на нея каза: — Ще се видим по-късно. — И излезе от задната врата през страничната веранда.

Когато вече го нямаше, Ларейн се огледа наоколо в кухнята и се зачуди в какво се е забъркала. Но пък какъв друг избор имаше? Е, какво пък, сви рамене тя. Бе предупредила Травис, че не може да готви. Щом той смяташе да понесе последствията, тя смяташе да опита. След няколко катастрофални неуспеха може би щеше да й даде пари да си замине. Дяволът никога не беше толкова черен, колкото изглеждаше.

Върна се в спалнята и продължи с разопаковането на багажа. Вече минаваше три часа, когато си спомни инструкциите на Травис за печеното. Забърза към кухнята и извади парчето месо от хладилника. Разви го, постави го в тавата, покри го с капака и го занесе на печката.

Газовата печка изглеждаше като истинска антика. Отвори вратичката и постави тавата с месото на решетката. Затвори вратата на фурната. Осъзна, че Травис е пропуснал да й каже как да работи с нея. Зае се да я разгледа по-внимателно. Имаше деления с градуси. Ларейн завъртя съответното копче и отвори вратичката. Не се случи нищо. Опита последователно с всички останали копчета, но отново без успех.

Усети ясно миризмата на газ, така че постави всичко на нулата, както си беше.

— Ако си мисли, че ще рискувам да се взривя, докато се боря с тази печка, значи не е с всички си — измърмори тя и се отдалечи.

Преди да стигне до спалнята, чу как някаква кола влезе в двора. Спомни си, че Травис бе потеглил с пикапа, и се насочи към предната врата. През мрежата видя как той излезе от кабината и се наведе да вземе нещо отвътре. Два пакета, опаковани като подаръци, бяха в ръцете му, когато затвори вратата на пикапа и се отправи към къщата. Ларейн почувства как я залива вълна от нетърпение и любопитство и му отвори мрежестата врата.

— Не мога да накарам печката да заработи. — Посрещна го с тези думи, но не можеше да откъсне поглед от пакетите, които носеше.

— Подозирах, че ще срещнеш някои трудности — отвърна той и мина покрай нея към кухнята. — Покажи ми какво си направила.

Ларейн му показва.

— Подуших миризмата на газ, но не видях никакъв пламък — завърши разказа си тя.

— Това е така, защото трябва да я запалиш. Газта не се запалва автоматично. — Остави пакетите на плота и взе кутията с кибритени клечки, която стоеше до печката. — Ще ти покажа. — Ларейн го наблюдаваше. След като я запали, той я изгаси и ѝ подаде кибрита. — Сега опитай ти.

Когато го правеше той, изглеждаше много по-лесно. Най-накрая, след доста грешки и опити, Ларейн успя да я запали.

Травис провери тавата и месото в нея.

— Не си ли сложила подправки? — попита.

— Не, трябваше ли?

Травис ѝ подаде тавата.

— Сол и пипер! — заповяда раздражено. — Прибави и малко вода, колкото да покрие дъното на тавата.

— Не знаех — оправда се Ларейн и направи каквото ѝ бе казано.

Когато постави месото обратно в загряващата се фурна, погледът ѝ се прокрадна към пакетите на плота. Не спираше да се пита за кого ли са.

— За теб са — каза Травис, сякаш четеше мислите ѝ.

Ларейн ахна от радост и тутакси забрави какво си бе помислила за него, когато бе разбрала, че работата ѝ ще включва готвене и миене на съдове. Първо взе най-малкия пакет и развърза панделката. Скъса шарената хартия. Отвори кутията и се загледа в съдържанието ѝ — готварска книга за начинаещи. Широката ѝ усмивка се смали.

— Нямам време да ти давам уроци по готварство. Ще трябва сама да се научиш.

— Благодаря ти — отвърна тя без особен ентузиазъм.

Вторият и по-голям пакет съдържаше някакъв електрически уред, очевидно предназначен за готвене. И той не отговаряше на представата на Ларейн за подарък.

— Това е електрическа тенджерка — идентифицира уреда Травис. — Продавачката ме увери, че на практика е невъзможно да съсипе храната, когато готвиш в него. Има книжка с подробни инструкции и някои рецепти.

— Колко предвидливо от твоя страна! — измърмори тя.

— Просто се надявам да получавам сносна храна и правя каквото мога — обясни Травис и се отправи към вратата. — Не забравяй да сложиш картофите и другите неща към печеното — напомни той, преди да затвори вратата.

Ларейн се изплези зад гърба му.

ОСМА ГЛАВА

Според Ларейн ястието за вечеря бе такъв успех, че дори остана изненадана от себе си. Когато Травис се прибра, тя вече бе подредила масата, заедно с поднос гарнитури, които бе взела от хладилника. По негово предложение и с негова помощ тя отвори една консерва със зелен фасул и притопли съдържанието ѝ на печката. Печеното месо, картофите, морковите и лука бяха изпечени до съвършенство. С всяка хапка Ларейн се поздравяваше наум. Готвенето ѝ се удаваше като щракване с пръсти!

Джо се нахрани с тях, но не допринесе особено много към разговора на масата. Ларейн имаше чувството, че той изпитва тайно благоговение към нея, и това страшно окриляше егото ѝ. Само две неща пречеха на вечерята да бъде абсолютно перфектна — бе забравила кафето и нямаше десерт. Травис поправи и двете грешки, като свари кафе и извади малко сладолед от хладилника.

Прибирането на масата и миенето на чиниите бе уморителна, неблагоприятна дейност и единствено за нея Травис не ѝ предложи помощта си. Докато тя миеше и бършеше чиниите, той отиде във всекидневната и се зае с някакви документи на старото бюро. Джо изчезна навън.

Щом свърши, Ларейн намаза ръцете си с крем, твърдо решена да не им позволи да загрубеят. Загледа се с отвращение във връхчетата на пръстите си, които се бяха сбръчкали като сушени сливи, и избърса излишъка от крема. Когато влезе във всекидневната, Травис тъкмо затваряше книгата си и ги връщаше в едно от чекмеджетата. Вдигна очи, щом я чу да влиза.

— Свърши ли? — попита той.

— Да — кимна тя и се опита да не мисли за състоянието на ръцете си.

Травис изправи високата си фигура от стола и каза:

— Аз също. Лека нощ, Ларейн.

— Тръгваш ли си вече? — запротестира тя. — Още е рано!

— Според мен не е. — Той остана непреклонен. — Лека нощ.

Къщата остана непоносимо пуста, след като той си тръгна. Вечерта стаите изглеждаха още по-мрачни, отколкото през деня. Отвсякъде долитаха стонове на старата къща. Странни нощни звуци нахлуваха и отвън. Чуваше се скръбен вой и тя подозираше, че е койот.

Беше твърде потискащо да седиш в къщата и да нямаш какво да правиш, освен да се опитваш да идентифицираш злокобните звуци. Не се чувстваше чак толкова уморена, но сънят ѝ се стори за предпочитане пред скуката.

Съблече се в спалнята и си сложи черна дантелена нощница. Пъхна се в леглото. Веднага се изгърколи към разтегнатата част на пружината в средата и почти се изгуби в дупката. Възглавницата беше твърда като камък. Заблъска я с юмрук, като се опитваше да я вдлъбне поне малко. Стори ѝ се, че мина цяла вечност, преди да успее да заспи на твърдата възглавница и ужасния дюшек, който се състоеше от буци с неизвестен произход.

Току-що бе потънала в сън, а нещо вече се опитваше да ѝ попречи. Тя отказваше да пробуди съзнанието си. Една ръка я друсаше за рамото, но тя се опита да я отхвърли.

В просъница чу как нечий глас каза:

— Хайде, време е да ставаш.

— Спя — измърмори в дюшека Ларейн.

— Вече не! — отсече гласът. — Ставай!

Когато не се подчини, я претърколиха по гръб. Тя изстена и погледна през тесните цепки на очите си. Травис седеше на края на леглото и изглеждаше отвратително свеж. Зад него се виждаше прозорецът и розово-сива светлина бе обагрила небето.

— Още даже не се е съмнало — каза му тя и плътно затвори очи. — Няма да ставам.

— Ще ставаш, и още как. — Две големи ръце я прихванаха под мишниците и я задържаха така, седнала на леглото.

В началото Ларейн се опитваше да го избута, но той стоеше неподвижно като скала. Ръцете ѝ почувстваха как мускулите на раменете му се напрягат — бяха досущ като от стомана. Бавно надзърна през миглите си и реши да промени тактиката. Сключи пръсти зад врата му и изви гръб като котка, която демонстрира колко е уморена.

— Моля те, Травис, нека си поспя! — каза умолително и нацупи устни като малко момиченце.

Той се загледа в женственото ѝ лице, свежо и негримирано. Без усилие я придърпа към себе си. Упоена от съня, на Ларейн ѝ трябваше цяла секунда, за да отгатне намерението му. Дотогава устните му вече вкусваха нейните и арогантно ги разтваряха в израз на сила и превъзходство. Сякаш я обгърна облак мъжествен аромат, който се носеше от гладко избръснатото му лице. Целувката му бавно съблязняваше сетивата ѝ, уловила Ларейн в момент, когато бе уязвима и неподготвена.

Натискът на устните му стана настоятелен и тя установи, че му отговаря, връща му страстната пламенност на неговата целувка, разтърсена от заливащата я вълна на нови и вълшебни чувства. Притисна се към него и почувства как гърдите ѝ се докоснаха до памучната материя на ризата му, а връхчетата им се възпламениха от топлината на тялото му.

Големите мъжки ръце се плъзнаха към ребрата ѝ и палците едва-едва докоснаха гърдите ѝ през дантелената нощница. Ларейн не разбираше какъв е този див, лудешки пламък, който се разгаря във вените ѝ, но тя и не държеше да го разбере.

Тогавата устните му се отдръпнаха от нейните. Тя несъзнателно въздъхна и отвори очи. В неговите тлееше огън, а сърцето ѝ сякаш престана да бие.

— Травис! — прошепна тя и пръстите ѝ притиснаха врата му, за да го придърпа отново към себе си и да изпита магията на целувката му.

— Ставай от леглото. — Ръката, която не я придържаше, я плесна по бедрото.

Стресната от внезапното ужилване на плесницата, Ларейн отслаби хватката на пръстите си. Не успя да го задържи, когато той стана от леглото. Тя побърза да се подпре на ръката си, за да не падне обратно по гръб. Понеже не му се подчини незабавно, Травис се пресегна и отметна завивките от краката ѝ.

— Хайде! Време е да приготвиш закуската.

— По това време? — Ларейн изобщо не искаше да мисли за храна. Погледът ѝ продължаваше да се отклонява към устните му и тя

се питаше колко от онова, което ѝ бе причинил, беше реално и колко — останало от царството на сънищата.

Тя му се подчини несъзнателно въпреки протестите си — измъкна крака от леглото и ги постави на пода. Травис я изчака да наметне черния пенъоар от дантела, който лежеше на таблата на леглото.

— Ще ти покажа как се приготвя кафе, преди да се заема със задълженията си — каза той. Ларейн го последва в кухнята, треперейки от докосването на краката ѝ до студения под. Той взе кафеника от мястото му на плота и го занесе до мивката. — Ще ти покажа само веднъж, така че внимавай.

Ето че отново ѝ изнасяше лекция като учител на ученичка. Тя почувства как помръква под строгия му поглед. Наблюдаваше колко вода слага в кафеника и колко лъжици кафе — в малката мрежеста кошничка.

— Сега вече знаеш ли как да го правиш? — попита я Травис и тя кимна утвърдително. Погледът му обходи тялото ѝ, като не пропусна нито една извивка, и това я изнерви. Лекото неодобрение в тъмните му очи я накара да се загърне по-плътено с пенъоара. — В хладилника има бекон и яйца. Ако бях на твоє място, щях да се облека, преди да се заема със закуската. Джо е млад и лесно се смущава.

В думите му се съдържаше намек, че Ларейн е свикнала да позира полугола пред непознати мъже. Тя настръхна от гняв при това недоизказано обвинение.

— Смятах да се облека както си е редно. — Сега се бе разсънила напълно. — Ти си този, който ме завлече в кухнята да ми показва как се прави кафе. Нямах такова намерение. И следващия път, когато искаш да ме събудиш, почукай на вратата.

— Аз почуках, но ти не ме чу — отвърна с равен глас Травис. — Напомни ми да ти донеса будилник, за да не повтаряме сцените от тази сутрин.

Не че имаше нещо против да повторят някои от сцените, но и не ѝ се слушаха забележки като тази. Преди тя да отвори уста и да вземе назад прибързаните си думи, Травис бе излязъл през задната врата.

Ядосана на себе си не по-малко, отколкото на него, Ларейн закрачи обратно към спалнята. Съблече пенъоара и нощницата си и избра чифт бели спортни панталони, както и блуза в бяло, сиво и

черно. Завърза един шарф на кръста си и се обърна към най-обикновеното правоъгълно огледало над тоалетката, за да нанесе грима си. Единствената лампа в стаята бе тази на тавана. Осветлението се оказа крайно недостатъчно, и това допълнително я забавяше. Бе стигнала до половината с гримирането си, когато чу как предната врата се отвори и се затръшна, а после чу стъпки, които се приближаваха към кухнята.

— Къде е закуската? — извика Травис.

— Още не съм я приготвила! — изкрещя в отговор Ларейн и се намръщи на недостатъчното осветление, докато се опитваше да види дали не е нанесла прекалено тъмен руж върху бузите си.

— И защо не си? — Този въпрос прозвуча доста по-наблизо от предишния.

— Защото не съм свършила с обличането — обясни нетърпеливо тя.

— Не си свършила? — додаде Травис като ехо на думите ѝ. — Излязох от къщата преди тридесет минути. Какво си правила през цялото това време? — Той се появи на прага, а челото му бе навъсено.

— Тази светлина е ужасна. — Ларейн посочи към покритата с абажур крушка над главата си. — Почти нищо не виждам и не успях да се гримирам.

Травис се втренчи в колекцията от бурканчета, тубички, четки и комплекти със сенки на тоалетката ѝ.

— Какво е това? — посочи той.

— Червило.

— А това? — Той продължи да я пита едно след друго и да я кара да ги назовава. Шишенцата с овлажняващ балсам, тоалетно мляко за почистване и тонизираща течност отдели настрана заедно с едно червило. Замахна грубо с ръка и събра всичко останало в металното кошче за боклук, което стоеше на пода.

— Какво правиш? — изпищя Ларейн.

— На тоалетката са всички гримове, които ти трябва.

— Устата му приличаше на тънка права линия. — Край на гримове, Ларейн! Край на маските!

— Нали няма да ги изхвърлиш? — Тя посегна да сграбчи кошчето, което той стискаше в ръцете си. — Имаш ли представа колко много пари са това? Освен това са си мои.

— Ще си ги получиш обратно, когато си тръгнеш оттук — студено я информира Травис. — Дотогава те няма да ти трябват. Наоколо няма никого, за когото да се контиш и гласиш. А и аз нямам намерение да чакам цял час до закуската.

— Ще ми ги върнеш ли? — запита Ларейн. — Искам си ги сега, на минутата!

— Когато си тръгнеш — повтори той.

— Тогава си тръгвам още сега!

— Тръгвай. Няма да те спра — сви рамене той.

— Много добре, така й ще направя! — Ларейн се завъртя и спря на място. Къде щеше да отиде? Как щеше да стигне дотам? Нямаше пари. Травис още стоеше на прага и я гледаше, като през цялото време знаеше, че тя ще трябва да отстъпи. — Проклет да си! — Брадичката й потрепери, когато тя изрече напрегнатото си признание, че е победена.

— Започвай да приготвяш закуската! — заповяда Травис.

Изминаха няколко секунди, преди Ларейн да го последва. Травис остана в кухнята да й помогне. Джо влезе тъкмо когато тя поставяше почти изгорелия бекон в хартиена салфетка, която да обере мазнината му. Без грим Ларейн се чувстваше гола и беззащитна.

Не успя да свикне с това усещане и през следващите три дни. Понякога докосваше голите си бузи и изпитваше гняв към Травис, който арогантно й се беше наложил. По-голямата част от времето прекарваше в работа. Всичко това й изглеждаше толкова чуждо, че постоянно се натъкваше на всевъзможни абсурдни затруднения.

Загледа се в лепкавата каша в купата и прочете отново рецептата. Травис бе предложил кейк като добър вариант за десерт. Но подобния на супа бълвоч едва ли можеше да се нарече кейк — въпреки че бе следвала дословно подробните указания в готварската книга, резултатът бе отчайващ.

Един вентилатор раздвижваше горещия въздух и шумът му се конкурираше с радиото на хладилника, от което се носеше популярна мелодия. Силната музика обикновено й помагаше да прогони мъртвешката тишина в къщата. Но сега тя само я дразнеше. Ларейн се отпрати към радиото и го изключи. Стаята потъна в крещяща тишина. Тя отметна един непокорен кичур от бузата си и без да иска, добави малко брашно към тена си с цвят на слонова кост.

Някой почука на входа отпред и мрежестата врата издрънча. Неочакваният шум я стресна и тя изпусна покритата с масло лъжица. Изруга тихо под нос и избърса петното на масата с парцал. Настоятелното чукане се повтори.

Ларейн разсеяно обърса ръцете си в плата на спортните панталони и побърза да влезе във всекидневната. Направо се вцепени, когато видя Сам Хардести на входа. Стоеше като поразена от гръм. Неговото изражение показваше не по-малка изненада.

Сам пръв се възстанови.

— Какво правиш тук?

Ларейн преглътна.

— Аз... аз живея тук. — Тя вирна високо глава. — Ако искаш да говориш с Травис, той спомена нещо за някакви напоителни помпи.

— Помислих, че си се върнала в Ел Ей — каза провлечено той, без да обръща внимание на информацията за Травис.

— Не съм. — Ларейн нямаше никакво намерение да му обяснява защо. Той имаше достатъчно основания да злорадства, след като заради него бе загубила ролята си във филма. — А сега, ако ме извиниш, заета съм. Довиждане, Сам. Ще кажа на Травис, че си се отбил. — Тя се отдалечи от вратата, а коленете ѝ трепереха.

Сам влезе, без някой да го е поканил.

— С Маккриа ли живееш?

Ларейн с удоволствие би потвърдила само за да види как Сам ще остане с отворена уста, но си спомни думите на Травис, че в малката общност на тукашните собственици слуховете се разпространяват бързо, а той не желае да вдъхновява подобни клюки.

— Травис е джентълмен — обяви тя, като не забави крачките си по посока към кухнята. — Той спи в... една от пристройките. — Така звучеше по-добре, отколкото „в бараката“. — А аз спя тук. — Но тя не отрече, че помежду им съществуват някакъв вид отношения.

— Защо? Искам да кажа, ако той не ти е любовник, какво тогава правиш тук? — Сам влезе в кухнята. — Всемогъщи боже! Ти печеш сладкиш! — Той се засмя, невярващ на очите си. — Не мога да повярвам — Ларейн Ейвънс в ролята на домакиня!

— Какво толкова смешно има? — ядосано попита тя и обърна към него разгорещеното си от гняв лице.

Той се втренчи в нея и обходи с поглед лицето ѝ. В очите му се изписа объркване. Ларейн извърна своя поглед, съзнавайки, че лицето ѝ е голо и открито.

— Изглеждаш различно — забеляза Сам, но не можеше да намери причината.

Тя вдигна ръка към лицето си в инстинктивно желание да се защити. Чувствителните ѝ пръсти почувстваха финия прах на брашното на бузата и тя го избърса. Извърна се и вдигна в ръцете си тестото за кейка. Изсипа съдържанието в една намазнена тавичка. За миг забрави несигурността си за това дали го е приготвила както трябва. Щом като веднъж го разстели в тавата, не вървеше да го изгребе с лъжица и да го върне в купата.

Сам се приближи към плота, а очите му се втренчиха изучаващо в профила ѝ.

— Не носиш грим — констатира той.

— Откога се предполага, че жените трябва постоянно да са гримирани? — Дочу как собственият ѝ глас затрепери.

— Не мисля, че някога съм те виждал без грим — отбеляза той. — Ти си... ти си прекрасна! — Звучеше изненадано. — Какво е станало с теб?

— Не знам за какво говориш. — Ларейн отнесе тавичката с тестото за кейка и я постави на решетката във фурната.

— Без грим, печеш кейк, обзалагам се, че се грижиш и за къщата и готвиш даже — зае се да изброява Сам.

— Е, и? — отвърна предизвикателно тя, чувствайки се някак унижена от думите му.

— Няма нищо лошо в това — настоя той. — Просто не мога да си те представя в ролята на малка домакиня. Не и онази Ларейн Ейвънс, която познавам.

— Има много неща, които не знаеш за Ларейн Ейвънс. — А съществуваха и някои неща, които Ларейн едва сега започваше да установява за себе си.

— Защо? Искам да кажа... — Но Сам, изглежда, не знаеше какво иска да каже.

— Може пък просто да ми е писнало от оня изкуствен артистичен свят, в който живееш ти — предположи тя. — Може би съм решила да се върна към простите истини в живота.

— Господи, Ларейн, само не ми казвай, че си се влюбила в този собственик на ранчо от Юта! Наистина ли си влюбена в него?! — възкликна изумено той.

— Не съм казала това — отрече Ларейн.

— Това е единственото възможно обяснение. Бях чувал, че любовта прави чудеса, но не го вярвах досега.

— Е, случаят не е такъв. Работя тук, защото това ми се иска да правя — бодро обясни тя. — Има слънце и чист въздух. Никой не те притиска за нещо.

— Доколкото си спомням, ти наричаше тази земя „пустош“. — Сам не вярваше на нито една дума от онова, което я чу да казва.

— Хората имат право да си променят мнението. И между другото, това се смята най-вече за женска добродетел.

— Ларейн взе купата, лъжицата и мерителната чашка и ги отнесе в мивката. — Искаш ли да предам нещо на Травис или не? — осведоми се тя, боейки се от въпросите и коментарите му.

— Не, ще му се обадя вечерта да поговоря лично с него.

— Каза той.

— Тогава би ли си тръгнал? Имам доста работа. — Тя отпрати тази не много изискана молба, докато вече пълнеше мивката с вода за чиниите.

Сам се поколеба, докато изучаваше скованата ѝ фигура, но накрая се съобрази с молбата ѝ. Оттогава насетне всичко сякаш се обърка. Ларейн забрави кейка във фурната, докато не ѝ замириса на изгоряло. Когато го извади, беше вече почернял. Не си личеше дали сместа е била добра или не.

Когато приготвяше основното ястие за вечерята, забрави да сложи достатъчно вода на картофите и те станаха сухи и твърди. Подобна съдба сполетя и зеленчуците. Желираната салата не се ствърди напълно и повече напомняше за гъста супа. Единствено месото, приготвено в електрическата тенджера, ставаше за ядене.

Нито Травис, нито Джо изказаха каквато и да е забележка. Ако някой от двамата направеше и най-лек намек за критика, Ларейн със сигурност щеше да изсипе храната в скутовете им. Джо изсипа половин бутилка кетчуп върху картофите си, за да се опита да удави мириxa на загоряло. Ларейн нападна сготвеното месо, сякаш бе най-върлият ѝ враг, и мълчеше почти враждебно.

Не забрави да каже на Травис, че Сам се е отбил и ще наmine отново вечерта, но пропусна да спомене коментарите по повод забелязаната в нея промяна. Предаде информацията с крехка сдържаност в гласа си, която всеки момент можеше да се пречупи. Травис просто кимна, но в погледа му имаше безмълвен интерес. Ларейн се досети, че той се чуди каква част от меланхоличното ѝ настроение се дължи на Сам.

Всъщност се дължеше изцяло. Визитата му ѝ напомни колко ниско е паднала. Беше една домашна помощница и ѝ плащаха жълти стотинки. Хората, особено мъжете около нея, винаги ѝ бяха прислужвали, не тя на тях. Испита омраза към Сам, че я бе поставил в това унижително положение, предизвиквайки уволнението ѝ. Намрази и Травис, че ѝ беше натрил носа и я бе принудил да работи като най-обикновена слугиня за парите, които ѝ трябваха.

Тъкмо миеше чиниите с ледена ярост, когато Сам дойде. Травис поговори с него навън, вместо да го покани в къщата. Така тя не можа да чуе разговора и не успя да разбере дали не я обсъждат и не ѝ се надсмиват зад гърба.

Когато Сам си тръгна, Травис се върна в къщата. Ларейн бършеше последните прибори и ги прибираще в чекмеджето. Чу как Травис влезе в кухнята, но не вдигна очи към него.

— Е? — попита го с предизвикателен леден глас. — Какво каза той за мен?

— Сам? — По интонацията си личеше, че това е въпрос.

— Разбира се, че Сам — сопна му се Ларейн.

— Не каза нищо за теб. Дойде, за да ми съобщи, че ще използват животните за снимки през следващите два дни. Искаше да закарам кравите до снимачната площадка — обясни той.

— Ясно. — Гневът ѝ не се разсея, защото не вярваше на Травис. Чувстваше как проницателният му поглед не изпуска нито едно нейно движение и отказваше да срещне очите му.

— Аз и Джо няма да сме тук утре за обяд. И понеже няма да ти се налага да готвиш, щях да ти предложа да се заемеш с прането — каза Травис.

— Да ми предложиш или да ми заповядаш? — саркастично отвърна Ларейн.

Той пропусна забележката покрай ушите си.

— Ако сега дойдеш с мен, ще ти покажа как да работиш с пералнята.

В един миг почти реши да се разбунтува и остана неподвижна. После смачка на топка кърпата, с която бършеше чиниите, и я хвърли на плота. Обърна се и придружи Травис на задната веранда, като избягваше очите му. Досега беше излизала на верандата само на път за банята и не си бе давала труда да забележи какво има там.

Пералнята, при която я заведе Травис, не беше някоя модерна машина, а огромно, допотопно чудовище. Два сиви метални цилиндъра бяха прикрепени за нея и стояха на миниатюрни крачета. Ларейн се загледа в съоръжението с нарастваща почуда и ярост.

— Нямам намерение да използвам това нещо! — възропта тя и изгледа Травис с тъмните си очи, които пръскаха искри. — Ще трябва да си наемеш някого да пере дрехите ти!

— Вече съм го направил — отвърна той с равен глас. — Това си ти.

Преди Ларейн да отвори устата си, за да започне да спори с него, той се зае да ѝ обяснява как да работи с пералнята. Показа ѝ как да я пълни с вода от банята посредством различните маркучи, как да използва пресата за изстискване на дрехите и как после да я премества в цилиндрите с водата за изплакване. Обясни ѝ колко дълго да оставя дрехите да се въртят, преди да са готови за изплакване, и как се прекарва една дреха през пресата за изстискване. Последно ѝ показа къде стоят щипките за пране, с които да закачва дрехите на простора зад къщата.

Когато Травис приключи с обясненията, Ларейн бе потънала в мълчание, преглътнала безсмислените си протести и напълно осъзнала горчивата си участ. Успя да кимне с глава, за да покаже, че е разбрала инструкциите му.

Първият ѝ ден за пране бе поредица от малки катастрофи. Дрехите постоянно се оплитаха около валяка на пресата за изстискване. Скъса нежната тъкан на една от ефирните си блузки, докато се опитваше да я освободи. Загуби и нокътя си в битка с ненаситните челюсти на цилиндрите с вода за изплакване, които съдвкаха една кърпа за ръце.

Два чифта трикотажни панталони и плетена блузка се свиха от горещата вода. Още две блузи се съсипаха, когато червените ѝ

панталони пуснаха от боята си. Единствената щета, нанесена на дрехите на мъжете, беше синкавият оттенък, който придоби бельото им заради сините им джинси.

Заболя я гърбът да мъкне кофа след кофа мокри дрехи при тела за простиране и да протяга ръце над главата си, докато простира прането. Всичко това трябваше да се повтори, когато слънцето изсуши дрехите. Напълно изтормозена и уморена, когато свърши, Ларейн вече се обливаше в сълзи.

Ако по време на вечерята Травис или пък Джо бяха забелязали подпухналите ѝ очи, то поне не направиха никакъв коментар. Нито пък споменаха нещо за новия цвят на бельото си. На Ларейн ѝ се струваше, че мълчанието им красноречиво осъжда неспособността ѝ да се справи с нещо толкова просто като прането. Ако Травис ѝ бе казал и една по-груба дума, тя знаеше, че щеше да избухне в сълзи. Но той не го направи и тя някак си успя да запази крехкото си душевно равновесие.

ДЕВЕТА ГЛАВА

През следващите три седмици Ларейн водеше люта битка, посветена на каузата да се превърне в „добра домакиня“. Нещата не се изчерпваха с готвенето, чистенето и прането. Трябваше да се научи да простира дрехи, да подрежда нещата на мястото им, да организира времето си. Травис очакваше от нея да прави списъци с хранителни продукти и да пазарува с негова помощ. Ларейн така и не можа да свикне да си записва всичко, от което се нуждае.

След като получи и четвъртата си едноседмична заплата, се почувства така, сякаш е изкарала с пот на челото и последния цент от тези пари. Проблемът се състоеше в това, че не успяваше да спести всичко. Заради собственото ѝ невежество доста от дрехите ѝ се оказаха просто съсипани. Не искаше да съсипе и останалите, докато търка пода или се занимава с друга подобна работа. Така че употреби част от собствените си пари за джинси и памучни блузи, които да издържат на по-грубо отношение. Купи си и някои списания, с които да запълва празните вечерни часове. Съдейки по скоростта, с която спестяваше, Ларейн се убеди, че ще ѝ трябва цяла вечност, за да събере достатъчно пари и да си замине.

Животът ѝ в ранчото бе започнал да следва определен ритъм. Неделите бяха свободните ѝ дни, както и за Джо, който ходеше на църква и прекарваше деня със семейството си. Но Ларейн нямаше къде да отиде, нито пък имаше пари да си го позволи. Което означаваше, че трябваше да остава сама в ранчото с Травис. По-скоро оставаше съвсем сама, защото рядко виждаше Травис в неделя или в понеделник вечерта, когато Джо отново отиваше при родителите си — съгласно мормонската му вяра тази вечер трябваше да бъде посветена на семейството му.

Щом свърши с мръсните чинии, останали от закуската, Ларейн се отправи към банята. Един поглед към отражението ѝ в огледалото я накара да замръзне на място. Какво се бе случило с онази бляскава красавица? В осанката и в извивката на веждите още се долавяше

бледо царствено излъчване, но лицето ѝ изглеждаше чисто и свежо като на провинциално момиче. Откога не си бе правила маска за лице или пък маникюр? Кога за последен път бе ходила на фризьор?

В прилив на бунтовна ярост тя тръшна почистващите препарати и парцали на плота до мивката. Нямаше никакво намерение да чисти някаква си тъпа баня! Мина през кухнята, изпълнена с омраза към грозната и празна къща. Имаше нужда да е сред хора, да е център на внимание, да я ухажват и гледат. Бе прекарала твърде много самотни часове в това прокълнато място, за да остане затворена в него и минута повече.

Затръшна вратата на къщата и не спря, докато не стигна до средата на двора. Огледа се за пикапа, който обикновено стоеше паркиран до бараката. Сега го нямаше. Травис бе в заграждението за добитъка и оседлаваше сивия кон, завързан за оградата. Ларейн прекоси двора с големи гневни крачки.

— Искам да използвам пикапа. Къде е? — попита с демонстративна настойчивост.

— Джо го взе. — Травис пристегна ремъка на седлото и се зае да го увива около една халка.

Тя стисна ядно устни, а после попита:

— Кога ще се върне?

— Отиде в града да донесе зърно за конете. Трябва да свърши и някои други неща, така че едва ли ще се прибере до няколко часа. Няма смисъл да го предвиждаш за обяд. — Свали стремето от седлото и го остави да виси свободно. Не отклони очи към Ларейн нито за миг.

— По дяволите! — измърмори под носа си тя. Един порив на вятъра разроши косата ѝ и тя нетърпеливо я махна от лицето си.

— Защо ти трябва пикапът? — попита я той. — Да не си забравила да купиш нещо от магазина?

— Не. Трябва да се махна от тая къща! — избухна гневно тя. — Не мога да остана в нея нито минута повече! Мразя я! — По един или друг начин щеше да се махне от нея. — Оседлай ми някакъв кон! — нареди му тя.

Травис се обърна към нея с ръка на седлото.

— Къде смяташ да отидеш?

— На снимачната площадка — отвърна му тя. — Имам нужда да съм сред хора. Трябва да си поговоря с някого, преди да пукна от

скука. Не мога да понасям това място — направо ще ме подлуди!

— Там няма да намериш никого.

— Къде? — намръщи се Ларейн. — На снимачната площадка ли?

— Последните хора от снимачния екип се изнесоха вчера. — Спокойният му поглед очакваше реакцията ѝ.

Тя рязко си пое въздух и извърна очи, в които започнаха да напират сълзи. И тя щеше да си замине, ако... Нямахше смисъл да довършва мисълта си. Бяха я уволнили. Сега се чувстваше като корабокрушенец, изхвърлен сред тази пустош... Дълбоко отчаяние изтри гнева ѝ.

— Отивам в западната част на ранчото да проверя добитъка — каза Травис. — Искаш ли да дойдеш с мен?

Широко разтворените ѝ очи, които се бяха замъглили от сълзи на самосъжаление, се обърнаха към него, изненадани от поканата.

— Да — съгласи се плахо, очаквайки той да оттегли предложението си.

— По-добре си обуи ботуши. — Погледът му се стрелна към гуменките на краката ѝ, а после се върна върху лицето ѝ. — Сложи си и някаква шапка, иначе ще получиш слънчев удар.

— Така и ще направя — обеща тя и почти хукна към къщата.

Щеше да избяга от затвора си. Във вените ѝ потече бурно въодушевление, вдъхновено от перспективата да придружи Травис. Забрави, че той в известен смисъл бе нейният тъмничар. В спалнята изхлузи от краката си гуменките и обу ботушите си. Грабна една широкопола шапка и изхвърча през предната врата.

Травис чакаше на двора, яхнал сивия жребец, и държеше в ръка поводите на оседлания дорест кон. Ларейн се поколеба, сякаш не можеше да повярва на очите си, че Травис действително възнамерява да ѝ позволи да язди точно този кон.

— Нали ми каза веднъж, че искаш да го пояздиш — напомни ѝ той, а устните му се извиха в полуусмивка. — Ето, твоят шанс дойде. — Подаде ѝ юздите.

Ларейн не се нуждаеше от повторна покана. Ръстът на едрият кон я принуди да подскочи леко, за да улови стремето. Когато пъкна крака си в него, в миг се метна на седлото. Дължината на стремето бе предвидено така, че да язди удобно и спокойно.

— Готова ли си? — Травис ѝ метна бърз поглед.

— Да. — Тя му хвърли усмивка.

Съвсем леко докосна тялото на животното с петите си и то се понесе в лек галоп. Сивият жребец за секунди се изравни с него. Ларейн се удиви на пъргавината на коня си, който препускаше с учудваща лекота из високата трева. Тя отметна косата си назад и остави топлият вятър да гали лицето ѝ.

Сградите на ранчото бяха останали далеч зад тях, когато теренът стана неравен и те се принудиха да забавят хода. Поруменяла от продължителното препускане в галоп, Ларейн се почувства истински жива за първи път от седмици насам. Тъмните ѝ очи искряха, а устните ѝ се бяха отпуснали в спокойно задоволство. Нуждата да разговаря с някого оставаше все така силна.

— Благодаря ти, че ме покани да дойда с теб, Травис! — Беше съвсем искрена.

— Остава ни още доста езда, а се надявам да се чувстваш така и след като се върнем обратно — каза той, като се усмихна с лениво задоволство.

— Не се притеснявам, че ще хвана мускулна треска. — Ларейн поклати глава. — След всичката тази работа през последните няколко седмици наистина съм в добра форма.

Травис я поведе нагоре по осеяно с камъни възвишение. Слънцето се издигаше високо в синьото небе, а въздухът бе пропит с мириса на градински чай. Пълната с пресъхнали речни корита и малки хълмове долина се изтягаше на километри разстояние. На хоризонта се очертаваше гръбнакът на планинска верига, а един пресечен връх се извисяваше над останалите.

— Никога не съм виждала такава пуста земя — каза Ларейн, когато Травис забави коня си и той тръгна в спокоен ход. Тя изравни своя жребец с неговия и двамата продължиха един до друг.

— Това е част от Големия басейн на Юта — обясни той. — Преди хиляди години цялата тази земя е била част от голямо вътрешно море, което се е простирало върху една трета от площта на Юта. Езерата Грейт Солт Лейк и Севиър Лейк са соленоводни остатъци от това море. Много хора са минавали оттук на път за Калифорния и Орегон, но мормоните първи са се заселили. Нарекли земята Дезърет. Името било предложено за име на щата, когато той получил статут на такъв, но вместо това избрали Юта.

— Какво означава?

— Мисля, че е от Книгата на мормоните или от Стария завет. Означава Земя на медоносните пчели. Пчелният кошер още се смята за символ на щата. — Той се намести по-удобно и седлото изскърца под тежестта му. — Виждала си знака на магистралата в Делта, нали? Оня, който се отнася за историческата забележителност Форт Дезърет. Това са руините на старо укрепление, издигнато само за осемнадесет дни от кирпич и слама, за да защитава местните заселници от нападенията на индианците.

— Спомням си този знак. — Кимна с глава и се огледа наоколо из пустата земя. — Не мога да си представя защо им е било на заселниците изобщо да се бият с индианците за тази земя.

— Не предизвиквай духовете пазители! — Травис се усмихна сухо.

— Защо? — Ларейн го изгледа с любопитство.

— На север оттук се намира Топазовата планина. Казват, че е пълна със залежи от топаз, кехлибар и други скъпоценни камъни. — Той втренчи поглед в местността, през която минаваха. — Тази земя притежава своя собствена неповторима красота. Тя не те поражавя веднага като великолепието на Скалистите планини. По-неуловима е — трябва ти повече време да я осъзнаеш.

Тя обходи с поглед дивия, суров пейзаж и почувства вечната борба за оцеляване на вкопчилите се в земята треви и салвия. Чепатите хвойнови храсти и пинии растяха напук на сухия климат. Почувства как почти разбира онова, което той имаше предвид.

— Може и да си прав — отстъпи тя, но не се съгласи на драго сърце.

— Стой! — Травис дръпна юздите на коня си и й даде знак да направи същото. Вгледа се някъде надясно и очите му се присвиха. — Не бях сигурен, че ще ги зърнем — промърмори и устните му се извиха в доволна усмивка.

— Какво да зърнем? — Тя се опита да проследи погледа му.

— Едно стадо мустанги. — Обърна коня си и бавно започна да се придвижва напред. — Няма да можем да се приближим много до тях.

Ларейн едва-едва успяваше да различи силуетите на дивите коне, които пасяха на фона на обрасъл с храсталаци хълм. Когато се приближиха още със стотина метра, успя да ги види по-ясно.

— По-добре да спрем тук — предложи Травис.

— Никога преди не съм виждала див кон — прошепна тя.

— Те не са диви в буквалния смисъл на думата, не и като елена или бизона — обясни той. — Всички са потомци на домашни коне, така че по-вярно ще е да се каже, че са подивели.

— Не са толкова големи, колкото си ги представях. — От осемте коня, които Ларейн успя да преброи, нито един не бе по-едър от добре развито пони.

— Суровата среда на пустинята ги е направила такива — по-дребни, за да могат да оцелеят в тази негостоприемна земя. — Травис посочи малка височина в близост до конете, които пасяха. — Ето го жребецът.

Ларейн веднага забеляза мустанга. Той стоеше изправен и напрегнат, като гледаше право към тях и душеше въздуха за миризмата им. За частица от секундата жребецът се спусна по могилата и изцвили повелително на кобилите си. Във въздуха се вдигна вихрушка и се чу шум от чаткаци копита. После те изчезнаха отвъд хълма, развели гриви и опашки. Ларейн остана бездиханна при това стихийно бягство, чието експлозивно въздействие замени разочарованието ѝ от дребния ръст на конете.

— Каква гледка само! — въздъхна тя. — Те са защитени от закона, нали?

— Да. Това спаси мустангите от изчезване. Сега проблемът е, че правителството трябва да измисли начин да контролира популацията на мустангите, както контролира тази на елените и бизоните. Засега те бродят, където им скимне, най-често — из федерални земи, наети от собствениците на ранчо за пасища на добитъка им. И така между поддръжниците на мустангите и собствениците на ранчо съществува отколешна вражда. Един ден може би ще се намери някакъв компромис. — Той завъртя коня си и го насочи в направление, което следваха допреди малко. — Ще продължаваме ли?

Ларейн го последва — картината на бягащите мустанги не напускате съзнанието ѝ. Дълго време яздиха в тишина. После тук-там из шубраците започнаха да се забелязват покритите с червеникава къдрава козина тела на говедата „Хиърфорд“, чиито бели муцуни бяха наведени към земята и скубеха тревата сред гъсталаците от салвия.

— Искам да проверя водоема — каза Травис и посочи наляво.

Заедно се отправиха натам. Когато пристигнаха до няколкото канадски тополи, които засланиях водоема, дочуха отчаяно мучене. Горната част на ямата се бе превърнала в кално тресавище. Едно от телетата бе заседнало до корем в калта. Когато се приближиха до него, то направи жалък опит да се измъкне.

— Заседнало е! — Ларейн хвърли загрижен поглед към Травис.

Той вече сваляше от седлото си навитото ласо. Завъртя го веднъж над главата си и го метна. Примката попадна точно около главата на телето. Омота другия край на ласото около издадената задна част на седлото, стегна въжето и насочи коня си в другата посока. Започна да се отдалечава от водоема. Въжето се изпъна. Телето измуча и опита да окаже съпротива на силата, която го теглеше към сухата почва.

— Ще го удушиш! — извика в знак на протест Ларейн.

Но Травис продължаваше напред с коня си, който бавно изтегляше телето от калта. То бе забелило очи от напрежението. Ларейн скочи от седлото, твърдо решена да спаси животното от жестокото отношение на Травис. Сграбчи с две ръце ласото.

— Спри! — заповяда тя. — Причиняваш му болка!

Задърпа в посока, обратна на Травис, за да даде възможност на телето да си поеме въздух. Почти се бе измъкнало; виждаше се, че скоро ще усети твърда земя под краката си. Пренебрегвайки Травис, тя се пресегна да свали примката от врата на теленцето. В същия миг то се измъкна на суха земя и се паникьоса. Втурна се към Ларейн и я бутна, преди тя да успее да се отдръпне. Ларейн залитна и седна в калта, която издаде смешен клокочещ звук.

След като извика от изненада, млъкна и изпадна в шок. Вдигна едната си ръка, а после и другата, опитвайки се да отърси тинята от пръстите си. Плътният къдрав смях на Травис не възпря вълната от надигащото се раздражение.

— Всичко е заради тебе! — ядосано му кресна тя. — Нямахте да се подредя така, ако ти не беше решил да удушиш нещастното теле! Опитвах се да го спася!

Травис беше слязъл от коня си и стоеше до ямата. Не положи никакво усилие да прикрие колко се забавлява от комичната ситуация, в която бе изпаднала Ларейн.

— Погледни ме! — настоя тя. — Просто ме погледни! Цялата съм в кал!

Опита се да стане, но не можа да се задържи на краката си. Ботушите ѝ продължаваха да се пързаят в калта. Накрая се наложи да се подпре в лепкавата тиня.

— Калта още никого не е затрила — обяви Травис.

Тъкмо щеше да се изправи, и почувства как нещо я блъсна в гърба. След част от секундата полетя напред и само протегнатите ѝ ръце я спасиха да не плъсне по лице в тинята. Но останалата част от тялото ѝ — от врата до стъпалата — бе изплескана с кал. Когато най-накрая се изправи на крака, цялата трепереше от гняв. Раменете на Травис се тресяха от сподавен смях. Краката ѝ бяха натежали от калта и тя едва пристъпяше, когато успя да се измъкне от миниатюрното тресавище.

— Ще ми платиш за това! — Направи крачка напред, за да изпълни заплахата си.

— Защо си толкова ядосана? — каза ѝ Травис насмешливо. — Чувал съм, че богатите жени посещават специални курорти, където се предлагат кални бани за разкрасяване. Ти си получи своята безплатно.

Ларейн замахна към него, но той бързо се наведе и я сграбчи за китката. Тя залитна и залепи калното си рамо в ризата му. Той инстинктивно я прихвана с ръка през кръста и изцапа дланта и ръкава си. Тя замахна да го удари със свободната си ръка по лицето, но Травис избягна удара и той попадна във врата му.

Преди да успее да го удари отново, устните му уловиха в плен нейните. Ларейн замръзна в желязната прегръдка на ръцете му, изненадана от тази внезапна целувка. Огънят на устните му я изгаряше и тя чувстваше как се разтапя в обятията му. От заслепяваща ярост премина към изпепеляваща страст. Тялото ѝ затрепери с неистов копнеж, който не отстъпваше на страстната жажда на целувката му.

Ръцете на Травис се плъзнаха интимно по тялото ѝ, откривайки нежните извивки под слоя кал. Докосването му разпали още буйни огънове в тялото ѝ и тя почувства как цялата изгаря от желание. Сетивата ѝ сякаш експлодираха под напора на чувствената вълна, която я заля. Тя се притисна плътно към твърдите очертания на тялото му, наслаждавайки се на непреодолимата необходимост, която усети в отговор. Устните му се плъзнаха по лицето ѝ и го покриха с груби целувки. Той лекичко я гризна по ухото и това я накара да потръпне от удоволствие.

Пламъкът на желанието, който гореше у двамата, се бе слял в едно, когато устните му срещнаха опръсканата с кал кожа на врата ѝ. Травис вдигна глава и понечи да избърше брадичката и устните си с opakото на ръката си. Тъмният му поглед изгаряше лицето ѝ и тя бавно отвори очи. Изнемощяла от желание, се усмихна при вида на нашареното му с кал лице.

— Колко си смешен! — каза Ларейн и вдигна ръката си да обърше петното от лицето му, забравила, че ръката ѝ е цялата в кал. Едно още по-голямо кафяво петно покри челюстта му. — О! — Когато осъзна какво е направила, тя отдръпна ръката си и покри с нея уста, за да сдържи смеха си.

Травис веднага се разхили при вида на калта по устните ѝ.

— Сега вече сме квит — обяви той и Ларейн не усети как се засмя.

Тя поклати невярващо глава.

— Цялата съм в кал, от главата до петите. Как може да съм толкова щастлива? — попита тя.

— Не знам — отвърна Травис, но погледът му направо я подлудяваше. — Пътят обратно до ранчото ще бъде дълъг и кален... И за двама ни.

— Да — въздъхна Ларейн и с неохота свали ръцете си от врата му.

Травис я изпрати до дорестия кон и ѝ помогна да се метне на седлото, защото ботушът ѝ непрекъснато се изплъзваше от стремето. За миг дланта му остана върху покритото ѝ с кал бедро. Ларейн помисли, че се кани да каже нещо, когато погледите им се срещнаха.

— Готова ли си? — попита я само.

— Да — кимна тя, държейки юздите в калните си, хлъзгави пръсти.

Когато и Травис се метна на седлото, подкараха конете в лек галоп по посока към ранчото. Това бе най-неудобното яздене, което Ларейн бе преживяла някога, но през целия път сърцето ѝ сякаш пееше.

Щом стигнаха до обора, Травис каза:

— По-добре отиди да се изкъпеш, а аз ще се погрижа за конете.

Ларейн погледна калта отпред на дрехите му.

— Ами ти?

— Мога да се измия с вода на мивката в кухнята и да сменя дрехите си — осведоми я той.

Ларейн влезе в къщата през задната врата и предпочете да се съблече на верандата, вместо да остави кални следи по пътя към стаята си. Влезе направо в банята, пусна водата и се пъкна под освежителните струи. Чу как Травис влезе в кухнята и налягането на водата намалая, след като той пусна чешмата.

Изми калта от себе си и излезе от кабинката на душа, за да се изсуши с хавлиена кърпа. Тананикайки си някаква мелодия, тя се загърна в пенъоара си от златисто кадифе и закопча ципа отпред. Отражението ѝ в огледалото изглеждаше осветено от тайнствен огън, но тя не се задълбочи в дебрите на своите емоции. Побърза да отиде в кухнята при Травис.

Щом го зърна, спря на място. Той стоеше с голи гърди при мивката и бронзовите му мускули се издуваха, докато се бършеше с кърпата. Желанието, което бе изпитала, когато я прегръщаше, се върна, заплашвайки да подгъне коленете ѝ. Босонога и безшумна, тя бе влязла в стаята неусетно и се почувства неловко. Травис се обърна и посегна да вземе чистата риза, преметната на облегалката на един стол, и почти физическият сблъсък с погледа му накара сърцето ѝ да подскочи в гърлото.

— Здравей, Рейни! — Ниският му глас я погали, галеха я и очите му.

Ларейн примигна.

— Как ме нарече?

Травис млъкна, сякаш несъзнателно бе съкратил името ѝ.

— Рейни. — Взе ризата си и я облече. — Ларейн май вече не ти отива. Имаш ли нещо против?

— Не — отвърна му тя, леко задъхана. — Просто... Никога досега не съм имала галено име.

— Нима? — повдигна вежди той.

— Не, наистина, или поне никой не го е изричал пред самата мен! — Тя се засмя малко притеснено и извърна очи.

Травис бе закопчал две от копчетата на ризата си, когато изведнъж заряза останалите и се приближи към нея. Повдигна с един пръст брадичката ѝ и се взря в лицето ѝ. Между двамата прескочи искра.

— Травис! — прошепна с копнеж тя.

В следващия миг се озова в ръцете му, притисната към гърдите му. Влажните му устни се разтвориха над нейните и жадно ги погълнаха. Ларейн се повдигна на пръсти и плъзна ръцете си под ризата на Травис, позволявайки си да изследва силните мускули на гърдите и раменете му.

Леко разтвори устни и позволи на властната му уста да предяви всичките си права над нея. Неговите непокорни ръце си позволяваха да правят под пеньоара ѝ онова, което и нейните под ризата му. Ларейн потрепери, когато пръстите му намериха ципа, и пулсът ѝ се ускори, когато той леко го смъкна и продължи да я гали. Струваше ѝ се, че ще умре от невероятното щастие, което изпитваше при неговото докосване.

Устните му опариха чувствителната ямка на шията ѝ. Широкият пеньоар се плъзна и оголи едното ѝ рамо. Травис чувствено я ухапа по нежната кожа с цвят на слонова кост. Гърдите ѝ пулсираха под изкусния му масаж и розовите им връхчета се втвърдиха и потъмняха. С ръка на кръста ѝ, Травис я повдигна и я остави да се плъзне по него, докато краката ѝ отново стъпиха на земята. Той зарови лице в косата ѝ.

— Ти почти ме караш да забравя, Рейни! — изтръгна се като приглушен стон от гърдите му.

Отне ѝ цяла секунда време да разбере какво има предвид той. Почти го бе накарала да забрави онази жена на име Натали. Изведнъж между тях застана призрак, призован от гласа му. Ръцете, с които го бе прегръщала, сега се опитваха да го отблъснат. Радостта, която чувстваше, се превърна в болка. Травис преодоля съпротивата ѝ, но Ларейн отказа да бъде убеждавана. Най-сетне той я пусна.

Тя незабавно се извърна и закопча ципа на пеньоара си с треперещи пръсти. Още малко — и всичко щеше да е толкова хубаво.

— Господи, време е за обяд! — Гласът ѝ потрепери при тази изкуствена забележка. — Ще ти приготвя един сандвич.

— Рейни, нямах предвид... — каза рязко Травис и млъкна.

Засегнатата, тя се обърна към него.

— Разбира се, че имаше! — обвини го тя. — Не мога да съм нечий заместител! Никога не съм била и няма да бъда!

Едно мускулче трепна по силната му челюст.

— Не съм казал, че си.

Нямаше нужда да го казва. Тя сведе очи и се насочи към хладилника.

— Има малко студено печено. Става ли?

Последва продължителна пауза, преди той да ѝ отговори:

— Да, чудесно.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Пикапът в жълтеникавокафяво и бяло изкачи възвишението и познатите сиви постройките се появиха пред очите ѝ. Някакво странно спокойствие обхвана Ларейн, и радостно чувство, че най-после са си у дома след дългия следобед, прекаран в Делта. Хранителните продукти стояха в каросерията на пикапа, а тези, които се разваляха по-бързо — в хладилната чанта. Бяха прекарвали по-голямата част от времето в чакане да поправят мотора на една от помпите.

Тя неволно отклони погледа си към Травис. Вятърът, който духаше през отворения прозорец, бе разрошил сребристите кичури край ушите му. Искаше ѝ се да посегне и да ги приглади. Струваше ѝ се, че може да си позволи такава малка волност, след като повече от шест седмици на практика живееше с този мъж. Но ръцете ѝ не напуснаха скута ѝ.

Ларейн не бе забравила деня на калната си баня, нито смразяващото откритие, че той мислеше за онази Натали, когато прегръщаше нея, нито победоносния екстаз, който чувстваше в ръцете му. Инцидентът не се бе повторил. Много пъти Джо бе ставал неволна причина да се възпрат от подобна проява на чувства.

Когато не ѝ се налагаше да внимава — както сега, тя го гледаше с целия неудържим копнеж, който таеше в душата си. В известен смисъл техните отношения наподобяваха интимното съжителство между съпрузи: тя му готвеше, переше дрехите му, чистеше къщата и пазаруваше заедно с него в града. Но ѝ липсваха удоволствията, които съпътстваха една подобна връзка.

Пикапът спря пред къщата.

— Най-после у дома! — обяви Травис с уморен глас.

Ларейн откъсна очи от него, преди той да се обърне към нея. Не искаше той да прочете израза в погледа ѝ. Отвори вратата и излезе от пикапа. Очите ѝ се спряха на къщата. Внезапно я видя такава, каквато ѝ се бе сторила в първия ден, когато беше дошла тук — паянтова стара къща с олющена боя, под която си личаха дъските.

Потрепери от почуда и изумление. Сигурно слънцето бе размекнало мозъка ѝ! Докато пътуваха, наистина ли мечтаеше да е омъжена за Травис и двамата да се прибират у дома? В тази жалка къща? Мъжът, за когото щеше да се омъжи, трябваше да има разкошен дом с много слуги. Нима бе загубила ума си?

— Какво има? — попита я Травис. — Да не си забравила нещо?

— Да. — „Разсъдъка си“, помисли си Ларейн, а после осъзна, че му е дала положителен отговор, и взе обратно думите си: — Не, нищо не съм забравила.

Отиде отзад при провизиите в каросерията. Травис вдигна в ръцете си хладилната чанта.

— Защо не вземеш да боядисаш тази къща? — упрекна го тя. — Изглежда ужасно.

— Наистина се нуждае от това — съгласи се той. — Даже съм купил боята, но все нямам време да се захвана.

— Отдели време — каза тя.

— Когато управляваш едно ранчо, нещата не стават така, Рейни — развеселено и търпеливо ѝ обясни Травис и понесе хладилната чанта към къщата.

Ларейн го последва, понесла две чанти с хранителни продукти. Той продължаваше да използва съкратения вариант на името ѝ, а и Джо, който постепенно започваше да се отпуска в общуването си с нея, също го възприе. Травис бе в кухнята и разтоварваше продуктите от хладилната чанта. Ларейн занесе торбите до плота край мивката.

— В камиона останаха още две торби — каза му тя и провери печеното в електрическата тенджера. — Джо върна ли се вече?

— Сигурно прави нещо в обора. — Травис остави хладилната чанта на задната веранда. — Ще донеса останалото.

Мрежестата врата на входа се затръшна след него, а Ларейн се зае да разопакова хранителните продукти. Щом свърши с едната торба, се зае със следващата.

— Рейни! — извика Травис отвън.

— Какво? — попита тя в отговор.

— Ела за малко тук!

Ларейн остави хляба, който държеше в ръката си, на плота и влезе във всекидневната. През мрежата на вратата видя Травис да стои

на верандата и да гледа на запад. Не можеше да разбере причината, заради която я бе извикал тъй спешно.

— Какво има? — Тя бутна вратата и излезе на верандата.

Той ѝ хвърли светкавичен поглед, обръщайки се назад към нея.

— Искам да видиш залеза.

— Залеза? — Ларейн се намръщи. — Слънцето залязва всеки ден. Един залез е като всички останали. — Обърна се и понечи да влезе обратно в къщата.

— Колко си цинична! — каза ѝ присмехулно той и я хвана за ръката. — Не си виждала залез като този. — Дръпна я към края на верандата. Постави ръце на раменете ѝ и я обърна на запад. — Погледни!

Скритата сила на докосването му я наелектризира. Стоеше зад нея, а тя чувстваше топлината на тялото му. Сърцето ѝ заби неравномерно, реагирайки на близостта му. Усещаше как дъхът му леко разрошва косата ѝ и долови мъжествения аромат на одеколона му.

Инстинктът ѝ за самосъхранение я накара да се съсредоточи върху гледката пред нея. Слънцето потъваше зад планините в далечината и осветяваше небето в оранжево и червено. Няколко сиви облачета бяха очертани с червеникав контур, а долината бе обагрена в златист нюанс на оранжевото.

— Доста внушително зрелище! — призна тя в пристъп на смаяно благоговение.

— Гледай! — тихо ѝ нареди Травис. — Ще се промени.

Така и стана. Подобно някаква бавно преместваща се призма оранжевите отблясъци избеляха до розово и придадоха на облациите бледолилав оттенък, досущ като цветовете на лавандула. Лъчите на залязващото слънце образуваха нещо като ветрило, което постепенно се разтваряше и оставяше на хоризонта бледорозови следи.

Въздишка на съжаление се изплъзна от устните на Ларейн. Травис леко стисна ръцете ѝ над лактите в знак на безмълвно съгласие. Вечерницата им намигна иззад едно пересто облаче. Ларейн не можеше да откъсне поглед от прелестната картина пред очите им. Усети как пръстите на Травис бавно и несъзнателно погалиха ръцете ѝ.

— Е, какво ще кажеш? — попита той в очакване на впечатленията ѝ.

— Беше прекрасно! — Говореше през свито гърло, развълнувана от усещанията, които я обзеха.

Обърна се и опита да се отскубне от плена на възбудата, която той предизвикваше у нея, но Травис не се отместваше от пътя ѝ. Вместо това я погали с голямата си длан по бузата и повдигна брадичката ѝ. Строгите очертания на устните му полека се разтеглиха в усмивка, а нейното сърце сякаш се препъна в гърдите ѝ.

— Тепърва има да се превръщаш в кънтри момиче — промълви той.

Дъхът заседна в гърлото ѝ. В този миг той би могъл да я превърне, в каквото си пожелае. Ларейн буквално се размекна, готова да направи всичко, за да угоди на господаря си, стига той да продължава да я гледа по този начин. После Травис свали очи от лицето ѝ, а ръцете му я пуснаха.

— Здравсти, Джо — каза той.

Ларейн задъхано си пое въздух и погледна през рамо. Видя младия помощник на Травис, който се приближаваше откъм обора. Лешниковите му очи се стрелнаха от единия към другия и тя се запита колко от станалото между тях бе видял. Усети как се изчервява и това я ядоса.

Защо се смущаваше? Беше играла любовни сцени, и то далеч по-знойни, пред камерата, в присъствието на множество хора. Тогава не се смущаваше. Разликата се състоеше в това, че сега неин партньор в сцената беше Травис. Опита се да избегне осъзнаването на тази съществена разлика.

— По-добре да се погрижа за вечерята — измърмори тя като някакво оправдание и побърза да влезе вътре, преди Джо да се е появил на верандата.

Една сутрин, три дни по-късно, Ларейн излезе да метне няколко току-що изпрани дрехи на простора. От опит вече знаеше, че е по-добре да ги пере на ръка. Травис и Джо бяха напуснали ранчото само преди няколко минути. Нямаше да се върнат за обяд, затова им бе приготвила супа в един термос, малко сандвичи и плодове.

Окачи дрехите на тела и се насочи обратно към сградата. Загледа се с неприязън в грозните сиви дъски. После си спомни думите на Травис, че е купил боя за къщата. Поспря се и опита да си представи

как би изглеждала прясно боядисана. „Всъщност е била проектирана със замах и фантазия, реши тя, просто има запуснат вид.“

Щом ѝ се налагаше да живее в тази къща поне още шест седмици, защо трябваше да изглежда така, сякаш всеки момент ще се срути на главата ѝ? Вече се справяше доста добре с домакинските си задължения. Травис може и да нямаше време, но тя щеше да се погрижи да си осигури. След като бе овладяла неподозираните тайнства около поддържането на едно домакинство, боядисването на къща ѝ се струваше удивително лесно.

С оформилото се в главата ѝ решение се отправи в търсене на боята. Намери големите баки от по двадесет литра в килера на бараката, където спяха Травис и Джо, както и една малка сгъваема стълба. Отнесе стълбата до къщата, после ѝ се наложи да влочи тежката бака с боя. Разрови едно чекмедже с вехтории, докато откри четка, която ѝ се видя подходяща за целта. Въоръжена с всичко необходимо, се зае да боядисва предната част на сградата. Дъските жадно попиваха бялата боя.

В края на деня ръцете вече я боляха от упражнението с четката. Бе успяла да боядиса само предната стена, и то долната ѝ половина — сгъваемата преносима стълба не бе достатъчно висока, за да стигне до втория етаж. Отстъпи малко назад и се вгледа гордо в плода на усилията си. Елегантните линии на къщата вече започваха да се очертават под боята.

Притисна кръста си с ръка и огъна гръбнака си назад, за да намали болката от схванатите мускули. После дочу шума на конски копита и нетърпеливо се обърна да поздрави Травис и Джо, които влизаха в двора. Усмивката ѝ стана още по-широка при вида на смаяните им лица.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш? — настоятелно я запита Травис, а огромният махагонов кон затанцува под тежестта му.

— Що за въпрос! — засмя се Ларейн. — Боядисвам къщата. Ти може и да нямаш време, но аз имам. Пък и ми писна да живея в нещо, което прилича на съборетина.

— Да не би да предлагаш да се справиш сама? — предизвика я той.

Очакваше от него да остане доволен от онова, което бе направила, не и ядосан. В края на краищата щеше само да спечели от труда ѝ. Дори не ѝ плащаше, за да го прави.

— Да, възнамерявам да се справя сама! — отвърна му рязко тя. — Имам нужда само от по-висока стълба, за да стигна до втория етаж.

— Има една в обора — услужливо я осведоми Джо.

— Иди да я донесеш! — нареди Травис. — Разполагаме с още няколко часа, преди да се мръкне. Двамата ще успеем да свършим почти цялата работа, преди да стане прекалено тъмно. — Стрелна Ларейн с поглед. — А ти се прибирай вътре и се захващай с вечерята!

— Казах, че смятам да боядисам къщата. Не е нужно вие да ми помагате! — запротестира тя, обидена от начина, по който Травис се разпорежда с нея.

— Нека да изясним нещо, Рейни. — Тъмните му очи се присвиха заплашително. — Няма да допусна да се катериш на шест метра от земята с четка в ръка, когато не можеш да различиш единия край на стълбата от другия. Ще паднеш и ще си счупиш врата... И после аз ще трябва да те сглобявам. Влизай в къщата, като ти казвам! — Дръпна юздите на дорестия кон и го насочи към обора. — Щеш, не щеш — имаме си къща за боядисване! — промърмори към Джо.

Впечатлена повече от логиката в думите му, отколкото от гневната му демонстрация, Ларейн се върна в къщата да довърши подготовката за вечерното меню. На следващия ден Травис се смили над нея и ѝ позволи да се включи в боядисването при условие, че е стъпила и с двата крака на земята. Тримата с общи усилия боядисаха къщата за три дни.

Резултатите бяха толкова впечатляващи, че когато Травис отиде на работа на третата сутрин, Ларейн се зае и с бараката. Боядиса стените, ѝ откъсна, изми прозорците и избърса с влажен парцал стените отвътре. Когато свърши, бараката придоби учудващо обитаем вид. Остана само оборът, но Травис я бе заплашил с физическа разправа, ако се докосне до него.

— Но щом къщата и бараката са като нови, оборът просто ще дразни окото! — бе възразила тя.

— След още един месец ще имам достатъчно време да наема пръскачка за боя и да го боядисам. Дотогава го остави както си е! — бе я предупредил той.

Вместо да се чувства удовлетворена от метаморфозата на постройките отвън, сега бе потисната от грозния интериор. Гледаше с негодувание сивите плочки по кухненските стени. Тази стая бе най-грозната от всички, а тъкмо в нея ѝ се налагаше да прекарва най-много време.

Разсеяно побутна една полуразлепена плочка, като се опита да я откърти с нокътя си. Тя падна на пода. Тази до нея се отлепи почти толкова лесно, колкото и първата. Няколко плочки се оказаха поупорити, но и те не устояха под натиска на една отвертка.

Три часа по-късно сиви квадратни плочки покриваха пода покрай две от стените. Ларейн бе стигнала до средата на третата, когато чу стъпки по верандата, последвани от отварянето на мрежестата врата. Знаеше, че е Травис. Вече бе свикнала да разпознава стъпките му. Обходи с поглед следите от разрушителната си дейност и се подготви за реакцията му.

Травис влезе в кухнята и рязко спря на втората крачка. Бавно огледа стените. Погледът му потърси очите на Ларейн, а устните му се свиха мрачно.

— Не можа да издържиш, а? — попита сухо той.

— Ти щеше ли да можеш, ако трябваше да стоиш тук часове наред всеки ден? — отвърна предизвикателно тя.

— Да не мислиш, че това жълтеникаво лепило по стените изглежда по-добре от плочките? — контрира я Травис.

— Не — призна тя. — Помислих си, че ако не успея да го изкъртя, ще го изтъркам с шкурка, така че после стените да могат да се боядисат отново.

— Няма начин — отсече той. — Ако смяташ да боядисаш стените, трябва да ги измажеш с хоросан, а аз не искам нито да си правя труда, нито да влизам в допълнителни разходи.

— Въпреки това ще опитам. Поне няма да ми се налага да гледам тези проклети плочки.

Ларейн насочи отново вниманието си към упоритата квадратна плочка в ръцете си, като удари с чука по отвертката. Ръката ѝ се плъзна и тя се одраска на засъхналото лепило, като си счупи един нокът. Извика от изненада и болка, хвърли инструмента и стисна пръста със счупения нокът, сякаш за да го успокои за загубата.

— Какво направи? Одраска ли се? — Травис се озова до нея почти мигновено и посегна да хване ръката ѝ. — Дай да видя.

— Счупих си един нокът — оплака се тя.

— Счупила си... — Млъкна рязко насред учуденото си възклицание. — За бога, Рейни, мислех, че си се наранила! — промълви той.

— Винаги съм се гордяла с маникюра си. — Очите и се навлажниха, докато гледаше втренчено ръцете си. — Ноктите ми бяха толкова дълги, а сега... Виж ги на какво приличат.

Тя разпери пръсти пред очите на Травис. Половината ѝ нокти бяха счупени и изпилени ниско до връхчетата на пръстите ѝ.

— Рейни, съжалявам. — Постара се да прояви съчувствие, но си личеше по гласа му, че смята причината за глупава, заради която не си струва да се разстройва.

— Не, не съжаляваш. Ти не разбираш. — Рязко издърпа ръцете си от неговите и подсмръкна. — Има ли тук някъде ножичка за нокти?

Намери една в банята и се зае да изрязва останалите дълги нокти. Травис се намръщи.

— Нали не смяташ да ги отрежеш всичките?

— Поне мога да ги изравня — отвърна тя.

Той поклати глава и сви устни.

— Не те разбирам, Рейни. В един миг плачеш, защото си счупила един нокът, а в следващия решаваеш да отрежеш всичките.

— Никога не съм те молила да ме разбираш. — Ларейн профуча край него на път за кухнята, където смяташе да продължи с разрушителната си дейност.

— Да, но аз го искам! — спокойно настоя Травис и взе отвертката от ръцете ѝ, като я остави на кухненския плот. Обхвана с длани раменете ѝ и я придърпа към себе си. Тя вдигна ръце и в негласна съпротива ги притисна към стоманено твърдите му гърди. Близостта на тялото му я подлудяваше.

— Ти не си онази жена, която дойде да работи за мен. Вече не си разглезена и капризна. Още си инат и настояваш нещата да стават по твоему — рече Травис и очите му обходиха с поглед хаоса в кухнята, красноречиво доказателство за думите му, — но си се променила.

— Нима? — Това бе всичко, което успя да каже Ларейн.

— Преди два месеца би ли се заела с това? Би ли боядисвала къща? — Изгледа я с насмешливо изражение.

— Не — съвсем искрено призна тя.

— Виждаш ли? — Той повдигна самодоволно тъмните си вежди.

Погледът му се прехвърли към устните ѝ в очакване на нейния отговор. Те потрепериха и леко се разтвориха, но Ларейн бе загубила способността си да говори. Чувстваше се твърде развълнувана и обърквана. Разстоянието между устните им бе скъсено от Травис, докато изчезна напълно. В нея се надигна гореща приливна вълна, а ръцете ѝ разпериха пръсти върху гърдите му, чувствайки силните удари на сърцето му. Неговата целувка настояваше за отговор. Ларейн, която май отдавна бе пристрастена към тези целувки, му отвърна на драго сърце.

Преди страстта да замае напълно и двамата, Травис се отдели от устните ѝ и я прегърна. Тя положи глава на гърдите му. Чувстваше брадичката му в косата си.

— Вместо да замажа стените с хоросан, мога да ги покрия с ламперия — предложи той. — Как ти се струва?

— Звучи страхотно, ако успееш да намериш дърво в подходящ цвят, което да отива на ужасния нюанс на шкафчетата — сухо поясни утвърдителния си отговор Ларейн.

— Никакви нови шкафчета, Рейни! — престорено сърдито измърмори Травис. — Утре имам работа в града. Ще видя какво може да се намери. — Повдигна брадичката ѝ с пръст. — Става ли?

Ларейн чувстваше, че даже и да бе предложил сиви плочки, би се съгласила.

— Да.

Целуна я, но твърде за кратко. После ѝ подаде обратно отвертката.

— Ще те оставя да вършиш работата си, за да мога да се заема с моята.

Едва няколко минути след като той напусна къщата, Ларейн се зае с къртенето на плочките. Беше толкова ужасен и неустоим! Тя усещаше, че е опасно близко до възможността да се влюби за пръв път в живота си — ако вече не беше, разбира се.

В късния следобед на следващия ден тя се втурна навън да посрещне Травис. Беше се върнал от града, а в каросерията на пикапа

имаше дъски за ламперията.

— Вече си ги купил! — извика тя доволно, сякаш са ѝ подарили кожено палто.

Той затръшна вратата на камиона и отиде отзад, до каросерията.

— Да, намерих дъски, но не съм сигурен какво ще кажеш, като ги видиш.

— Защо? — Ларейн се намръщи. Травис вдигна една от дъските и тя веднага разбра. — Сиви са! — Не можеше да повярва на очите си. Втренчи се в бледосивото лакирано дърво. Брезовите дъски изглеждаха добре, но сиви на цвят?

— Да, знам — отвърна сухо той. — Ти тъкмо се отърва от сивите плочки. Но преди да избухнеш, нека ти покажа какво имам предвид.

Той пренесе част от дъските в къщата и подпря една до стената. Ларейн го последва. Харесваше ѝ как изглежда, и все пак бе скептично настроена.

— Какво мислиш да правиш с шкафчетата? — Колкото и красива да станеше ламперията, щеше да контрастира неприятно с черешовия оттенък на кухненските мебели.

— Ще ги боядисаме в бяло и ще ги украсим с малко сива боя, за да подходат на ламперията — обясни Травис. — Така стаята ще изглежда по-светла.

Идеята моментално запали въображението на Ларейн.

— А за да внесем малко цвят, можем да залепим тапети в червено каре и да сложим подходящи пердета. А ти можеш да боядисаш масата и столовете, за да подходат на шкафчетата. Подът може да бъде покрит с плочки на големи квадрати в бяло и черно.

— Не бях мислил за пода, но... — Травис се поколеба. — Предполагам, че можем да доведем нещата докрай.

— Кога можем да започнем? — задъха се от възбуда тя.

— Тази вечер достатъчно скоро ли е? — развеселено я попита той. — Мога да се занимавам с това само вечер, Рейни. Не мога да си позволя да отнемам от времето за друга работа.

— Ще ти помагам — обеща тя.

Когато Джо научи за проекта, предложи помощта си на драго сърце. С изключение на боядисването, двамата мъже свършиха по-голямата част от работата. Ларейн държеше дъските за ламперията, носеше пирони и мажеше с лепило тапетите, които те поставяха.

Измина цяла седмица в усърдна работа след вечеря, преди кухнята да бъде завършена.

Когато всичко стана готово, Ларейн не повярва на очите си. Никога не си бе представяла, че стаята може да изглежда толкова добре. Даже и старата газова печка в бяло и черно подхождаше идеално на приветливата обстановка.

— Е, какво ще кажеш? — попита я Травис с предизвикателство в гласа. — Харесваш ли я?

— Дали я харесвам? Обожавам я! — В пристъп на спонтанност тя го прегърна. Сключи ръце зад гърба му и повдигна главата си към лицето му. — Сигурно трябва да го полеем с шампанско или нещо такова. А на теб харесва ли ти?

— Обожавам я. — Дрезгавият му глас повтори думите ѝ.

Някаква буца заседна болезнено в гърлото ѝ. Изведнъж ѝ се прииска Травис да говореше за нея, а не за кухнята. Но неговата любов вече бе отредена... за онова момиче на име Натали. Ларейн се насили да се засмее и се изплъзна от ръцете му.

— Нямаме шампанско, но има малко кафе. Искаш ли една чаша? — Тя отиде до кухненския плот.

— Не — отказа ѝ Травис. — Късно е. По-добре да си лягам.

Първата ѝ мисъл бе да протестира, но я прогони от главата си.

— Прав си — съгласи се тя. Той се отправи към вратата. — Лека нощ, Травис.

— Лека нощ, Рейни.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пакетите тежаха повече, отколкото Ларейн можеше да носи. Бяха толкова огромни, че почти не виждаше нищо пред себе си. Забързано крачеше по тротоара. Трябваше да се срещне с Травис преди двадесет минути. И щеше да успее, ако не бе надникнала в онзи магазин за платове.

Пикапът бе паркиран до тротоара. Ларейн въздъхна от облекчение, когато го видя — поне щеше да разтовари тежестта на багажа си. Вратата на шофьора се отвори и Травис слезе от колата.

— Крайно време беше. — Взе пакетите от ръцете ѝ и ги стовари отзад в каросерията.

— Съжалявам, че закъснях — извини се Ларейн. Ръцете ѝ трепереха от продължителното носене на тежките пакети. Забързано се насочи към вратата от своята страна, съзнавайки, че Травис бърза да се прибере в ранчото.

— За какво похарчи парите си този път? — Той седна зад волана и запали двигателя, като я изгледа насмешливо.

— О, аз не похарчих моите, а твоите пари! — весело му отвърна тя. — Дължиш ми седемдесет долара. — Извади една хартийка от портмонето си. — Ето касовата бележка. Само почакай да видиш какво съм купила!

Травис се намръщи при вида на касовата бележка, но не я взе.

— Какво искаш да кажеш с това, че си похарчила моите пари? Или може би трябва да те попитам какво си купила? — Свали автомобила на улицата и я стрелна с един светкавичен пронизващ поглед.

— Знаеш колко раздърпана изглежда всекидневната сега, след като оправихме кухнята — започна Ларейн, неспособна да овладее възбудата в гласа си. — Ами аз тъкмо минавах покрай този магазин за платове, където имаше маса с останали парчета от дамаски и платове за тапицерии. Имаше едно голямо парче гладко кадифе на сини и сиви шарки, със съвсем малко черно. Ще изглежда просто прекрасно на

дивана! Освен това намерих две парчета дамаска, достатъчно големи за столовете. Едното е в синьо, а другото — в сиво. Мислех си, че можем да претапицираме мебелите, да свалим тапетите и да боядисаме стените в седефенобяло, или може би да ги покрием с нови тапети на сребърни шарки. Един сив килим с няколко черни нишки би изглеждал чудесно на пода.

— Няма да декорираме отново всекидневната, Рейни! — отсече той.

— Работата е по-малко, отколкото в кухнята — припомни му тя. — Пък и ти вече имаш дамаска за мебелите.

— Не, ти имаш.

Ларейн изведнъж осъзна, че Травис говори сериозно.

— Но аз я купих за теб — настоя тя.

— Не съм те молил за това. Ако си похарчила седемдесет долара за тоя плат, това си е твой проблем. Нямам намерение да ти ги осребря. — Изречението му бе толкова непреклонно, колкото и позицията му.

— Но това са пари от онези, които спестявах, за да се върна в Калифорния! — запротестира Ларейн.

— Трябваше да помислиш за това, преди да ги похарчиш — отвърна Травис без капка съжаление в гласа. — Сега ще трябва да върнеш плата и да поискаш парите си обратно.

— Той беше на разпродажба. Не връщат парите за стоки, които са обявени за разпродажба — отвърна сковано тя.

— Много жалко! Май си се набутала със седемдесет долара, но пък притежаваш някакъв си плат, а? — Имаше нещо арогантно в присмехулната усмивка, която ѝ отправи.

— Това е жестоко, Травис! — сопна се Ларейн.

— Недей да обвиняваш мен за собствената си импулсивност — отвърна той с онова негово спокойствие, което я подлудяваше.

— Какво е това? Поредният урок? — попита с горчивина в гласа тя.

— Може и така да е — призна той. — На два пъти ти отстъпих — боядисах къщата и ремонтирах кухнята, но този път няма да стане на твоето. Трябва да се научиш, че нямаш право да решаващ вместо мен какво искам и кога.

— И какво да правя с плата? На мен не ми трябва. — Тя седеше близо до вратата с почти нацупено изражение.

— Не ми пука. Можеш да смениш дамаската на мебелите във всекидневната, ако желаеш, но от мен няма да видиш никаква помощ.

Така и стана. Травис не мръдна и малкия си пръст да ѝ помогне, когато тя направи опит да смени дамаската на един от столовете. За щастие Джо ѝ се притече на помощ. Той не разбираше повече от Ларейн, но майка му имаше опит и той я помоли за помощ. Гордостта накара Ларейн да се заеме сама, като получи от госпожа Бентийн само известни напътствия. Искаше да докаже на Травис, че може да се справи.

Тапицира фотьойла със синята дамаска. Столът до дивана бе в гълъбовосиво. А диванът, кафявото чудовище на Ларейн, бе покрит с кадифето на сини и сиви шарки. Когато довърши и трите, зачака коментара на Травис.

Цяла вечер той не спомена нито дума за тях. Накрая Ларейн не издържа.

— Е? Няма ли да признаеш, че подобрението е невероятно в сравнение с онези кафяви ужасии? — предизвика го тя.

— Определено! — В кафявите му очи светеха дяволити пламъчета. — Ти също си се справила страхотно.

— Благодарение на госпожа Бентийн. — Ларейн нямаше нищо против и самата тя да получи благодарност. Но не се стремеше точно към това. — Разбира се, мебелите не изглеждат толкова добре, колкото ако стените и таванът се боядисат и ако се предприеме нещо по отношение на пода.

— Така е — съгласи се той, но не продължи темата.

— Ако това ти е известно, защо тогава не ми позволиш да сваля тези жълти тапети от стените и да боядисам? — въздъхна ядосано Ларейн.

— Какво ти пука как изглежда това място? — Травис наклони глава на една страна и я изгледа с любопитство.

— Нали ще си тръгваш след две седмици?

Вярно беше. Още два чека — и щеше почти да е събрала петстотинте долара. Откритието я разтърси. В Калифорния нищо не я очакваше. Но Ларейн се сецаше за една причина да остане тук — Травис, ако я попиташе.

— Пука ми, защото... така разполагам с едно творческо предизвикателство. — Отговори му по най-добрия начин, на който бе

способна при дадените обстоятелства.

— В такъв случай можеш да продължиш.

Ларейн примигна. Не бе очаквала от него да отстъпи.

— Не и без значителна съпротива.

— Сериозно ли говориш?

— Да, при условие че аз боядисам тавана — допълни той.

При последните думи на Травис Джо влезе в стаята. Погледна към Ларейн и се усмихна.

— Убеди ли го да боядиса всекидневната?

— Е, не може да се каже, че съм го убедила — призна тя, все още изненадана колко лесно той се съгласи да направи нещо, за което преди бе непреклонен. — Той просто даде съгласието си.

— Кога започваме? — попита Джо.

— Няма нужда да помагаш — възрази Ларейн. — Травис ще се заеме с тавана. Аз ще боядисам стените.

— Нямам нищо против. Харесва ми да ви помагам, докато пооправите това място — настоя Джо. — Пък и няма да е лесно да се свалят тези тапети от стените.

Понеже Травис не възрази, Ларейн прие предложението на Джо да помогне. Но тя се зачуди дали Травис е забелязал непринудения начин, по който Джо ги бе свързал в думите си. Тя не се оказа единственият човек, който започваше да си мисли, че мястото ѝ е тук за постоянно. Защо и Травис не смяташе така? Но това не бе животът, който тя искаше за себе си... Или беше? Всичко това изглеждаше съвсем абсурдно. Ларейн претърпяваше някаква цялостна промяна: променяха се стойностите ѝ, стилът ѝ на живот, амбициите ѝ...

Най-трудната част по ремонта на всекидневната се оказва свалянето на старите тапети. Свършиха с боядисването за два дни. За известно време подът щеше да остане както си беше — докато намерят подходящ мокет или килим.

Дори и без килим стаята показваше първите признаци на изискана провинциална елегантност, която Ларейн се бе стремяла да постигне. Тя обиколи стаята и прекара длан по облегалката на дивана. Спря се при бюрото, на което Травис работеше повечето вечери, и седна на стола с права облегалка. Прегледа с любопитство книжката, струпани на бюрото.

Нямаше намерение съзнателно да вре носа си в чужди работи. Действията ѝ бяха подтикнати от желанието да разбере повече за управлението на ранчото, а не от нещо друго. Този следобед нямаше много работа, а Травис и Джо щяха да се върнат доста по-късно. Трябваше да запълни времето си по някакъв начин и точно това и правеше.

Нехайно отвори едно чекмедже. То съдържаше счетоводни книги и изплатени чекове. Не разбираше много от документация. Затвори го и отвори следващото. Между хартийките нещо цветно привлече вниманието ѝ. Вгледа се по-отблизо.

Беше картичка за Коледа. Колко странно! Защо Травис пазеше някаква коледна картичка? И защо точно в това чекмедже? Знаеше, че трябва да я остави, където си беше, но любопитството ѝ надви.

Извади я от чекмеджето и я разтвори. Съдържаше обичайното поздравление, а по-долу едно име се наби в очите ѝ сред останалите — Натали. Сърцето ѝ се сви, пронизано от остра болка. Затрудняваше се да си поеме дъх. Прочете останалите имена и краткото послание: „Весела Коледа! Колтър, Натали, Миси, Рики и Стефани“

Беше очевидно, че Колтър е съпругът на Натали. Ларейн предположи, че другите имена са на децата им. Натали бе омъжена, но това не означаваше непременно, че е била омъжена и когато се запознала с Травис. Може би е предпочела този Колтър пред Травис. Но Ларейн нямаше представа защо.

Но това оставаше без значение. Травис пазеше картичката — това бе важното. Бе запазил картичката, защото бе подписана от Натали, дори въпреки факта, че носеше имената на съпруга и децата ѝ. Заболя я, че той обича Натали толкова много.

Странно, но не почувства онази всепоглъщаща ревност като преди, когато други жени се бяха домогвали до тогавашните ѝ приятели. Сега, когато наистина обичаше този мъж, никакви сълзи не можеха да намалят дълбоката болка, която я раздираше отвътре.

Стъпки отекнаха по дъските на верандата. Стресната, Ларейн стана от стола. Забрави шарената картичка в ръката си. Когато се сети за нея, вече нямаше време да я върне в чекмеджето, преди Травис да влезе в стаята. Едва успя да я скрие зад гърба си. Нечистата ѝ съвест я накара да се запита дали потайното ѝ движение не бе привлякло веднага вниманието му, или той просто я търсеше.

— Здравсти, Рейни! — Полуусмивката на лицето му беше съвсем естествена. — Какво правиш?

— Нищо — побърза да отвърне тя и поклати глава прекалено изразително.

Веждите му бързо се повдигнаха.

— Нищо? — Очите му я огледаха изпитателно, нащрек. — Мисля, че нещо си наумила. — Изглеждаше по-скоро развеселен, отколкото подозрителен.

Картичката зад гърба изгаряше пръстите на Ларейн. Тя дишаше учестено и неравномерно, а паниката постепенно я завладяваше цялата. Трябваше да отвлече вниманието му. Не искаше той да открие, че се е ровила в книгата му, макар и без лош умисъл.

— Не ставай смешен! — Опита да се засмее, но смехът ѝ прозвуча неестествено.

— Сега вече съм убеден. Какво замисляш, Рейни? — Очите му я гледаха весело и нежно. — В къщата почти не останаха стаи. Коя е следващата?

— Всъщност... — Коментарът му напомни на Ларейн за една идея, която тепърва се оформяше в съзнанието ѝ. — Мислех си за моята спалня.

— Така и предполагам — кимна Травис.

— Не е каквото си мислиш — прибързано добави тя.

— Така ли? — скептично я погледна той.

— Да. — Ларейн не можеше да се отмести от бюрото, защото се страхуваше, че Травис ще забележи картичката, която се опитваше да скрие от него. — Имам предвид, че можем да превърнем спалнята на долния етаж, моята стая, в работен кабинет.

— Кабинет? — Той се облегна на стената, скръстил ръце на гърдите, и леко отпусна тежестта на тялото на единия си крак.

Тя прокара нервно длан по гладката дървена облегалка на стола.

— Всеки мъж се нуждае от място, където да работи на спокойствие. Спалнята ще пасне идеално за целта. — Започна да импровизира в движение: — Можем да покрием стените с ламперия, да преместим бюрото ти там и да направим полици, където да държиш книгата си.

— Това ще ми даде възможност да се поразширя и да внеса малко ред в документацията си — призна Травис.

— Даже можем да отворим една външна врата, през която да се влиза направо в кабинета ти. Ще ръководиш бизнеса си от там. Хора, като търговци на добитък, продавачи на зърно и други такива, с които имаш бизнесотношения, ще могат да се срещат с теб по работа в тази стая — разви тезата си тя.

— Звучи така, сякаш тук постоянно идват и си отиват някакви хора — сухо каза той.

— Сега може би не, но с времето, сигурна съм, така ще стане. Слушала съм те как говориш с Джо на масата. Направил си доста подобрения в това ранчо, откакто си го купил — прокопал си повече кладенци и си се сдобил с повече земя под наем за пасища — припомни му Ларейн. — Слушала съм те да обсъждаш с Джо възможността за повишаване на добивите от сено и други култури чрез разширяването на напояваните земи.

— Бога ми, доста големи уши имаш! — каза провлечено Травис.

— Ако не искаше да знам, не е трябвало да го обсъждаш пред мен — защити се тя. — Не можеш да отречеш, че си амбициозен. Възнамеряваш да превърнеш това място в най-голямото и най-хубавото ранчо в околността.

— Това няма да стане за една нощ. Ще са нужни години упорита работа. — Погледът му стана някак отнесен и замислен, сякаш пак я преценяваше по изнервящия за нея начин.

— Съзнавам това. — Изгледа го с широко отворени невинни очи. — Какво ще кажеш за идеята ми да превърнем спалнята в кабинет? На горния етаж има три празни спални — не може да се каже, че няма да има къде да се спи.

— Идеята ми звучи практично. — Травис се отдели от стената. — Само ми е любопитно чие бъдеще планираш.

— Не знам какво искаш да кажеш. — Пръстите ѝ стиснаха конвулсивно коледната картичка. — Не планирам ничие бъдеще.

— Нима? — Травис се приближи до нея.

Ларейн искаше да се отдръпне, но стената бе само на половин метър зад нея. Не смееше да се обърне, защото той щеше да види картичката.

— Ако планирам някакви бъдеще, то е на дома — настоя тя.

— Ами твоето? Не мислиш ли за себе си? — Травис се извисяваше съвсем близо до нея.

— За себе си? — Тя нервно се засмя. — Не знам за какво говориш. Заминавам за Калифорния след две седмици — или си забравил? Какво общо има това с мен? Просто убивам скуката...

Травис свали каубойската си шапка и я положи на бюрото.

— Заминаваш ли си?

„Не и ако ти не искаш“, каза си тя, но не можеше да изрече тези думи гласно.

— Мислиш ли, че ще ти липсвам? — попита го.

— Да. — Отговорът му бе кратък и сдържан.

— И ти ще ми липсваш. Както и това място. — Признанието ѝ бе последвано от иронична усмивка. — Макар че миенето на чинии няма да ми липсва изобщо!

Моментално ѝ се прииска да не бе добавила последното. Думите привлякоха вниманието му към ръката ѝ върху облегалката на стола и веднага забелязаха, че другата ѝ ръка е скрита зад гърба.

— Какво държиш зад гърба си? — Зададе въпроса просто от любопитство, но когато Ларейн виновно се вцепени и цветът се отдръпна от лицето ѝ, очите му я изгледаха с подозрение. — Какво се опитваш да скриеш от мен? — настоя той.

— Нищо. — Да отрече бе най-лошото, което можеше да направи.

— Искам да знам какво е, Рейни!

— Не, Травис! — запротестира тя.

Решително и спокойно той бутна стола към бюрото и премахна единственото препятствие, което стоеше на пътя му. Приблужи се към нея, а Ларейн отстъпи, но усети стената зад себе си. Беше в капан, без възможност да се измъкне. Сърцето ѝ бясно затуптя в гърдите ѝ.

— Покажи ми го! — Травис стоеше пред нея и я предизвикваше, толкова спокоен, че я плашеше до смърт.

— Не! — Тъмните ѝ очи го умоляваха да не настоява, но той пренебрегна молбата ѝ. Тя се притисна плътно до стената, като затисна с тяло картичката.

Решително, но без да прояви грубост, Травис я хвана през кръста и я отдели от стената. Ларейн се опита да му се противопостави, но той просто я надви. Пресегна се зад гърба ѝ и я сграбчи за китката. Изви ръката ѝ пред нея. Когато зърна шарената коледна картичка, пръстите му конвулсивно се свиха около ръката ѝ в безмълвна ярост.

Тя потрепери при вида на жестокото обвинение, което се четеше в очите му.

— Какво ще правиш с това? — запита я грубо.

— Аз... просто я намерих — прошепна тя.

— Ровила си в бюрото ми?! — Заклейми я рязко и студено и накара кожата ѝ да настръхне, от ужас. Изтръгна картичката от ръката ѝ и я пусна. — Какво търсеше? Извлечение от банковата ми сметка? Съжалявам, но си търсила не където трябва. Ето, тук е. — Дръпна рязко едно чекмедже.

— Нямах намерение да те шпионирам, Травис, кълна се! — Гласът ѝ потрепери и тя опита да се овладее. — Просто бях любопитна.

— Какво искаше да разбереш? Колко струвам ли? — изръмжа ядосано през рамо той и устните му се свиха презрително в тънка линия.

— Не! — отрече бързо Ларейн. — Дори и не ми хрумна за това. Не знам какво ме накара да ровя в чекмеджетата.

— Просто празно любопитство, предполагам — каза подигравателно Травис.

— Да, това е всичко — настоя тя. — Нищо не съм докоснала. — Погледът ѝ се спря върху картичката, която побелелите му пръсти стискаха. — Поне докато не видях картичката. Не можех да си обясня защо пазиш една коледна картичка. Тогава, като я отворих и видях името на Натали... разбрах.

Травис се втренчи в картичката, а изражението му бе неописуемо мрачно. В израз на съдържана грубост я метна в кошчето за боклук. Ларейн неволно ахна от изненада и това закова очите му върху нея.

— Няма никаква причина да я пазя повече — отсече той и прокара ръка през гъстата си коса.

— Колтър е съпругът ѝ? — Твърдението на Ларейн прозвуча като въпрос.

— Да. — Едносричният му отговор повдигна още въпроси пред нея.

— Да не би тя... да те е отхвърлила, за да се омъжи за него? — колебливо го попита Ларейн.

Травис отметна глава назад, а от устните му се разнесе невесел смях.

— От месеци насам умираш да научиш цялата тази проклета история, а?

Ларейн нервно преглътна. Най-странното бе, че не искаше нищо да знае, вече не. Болката бе прекалено силна. Но Травис прие мълчанието ѝ за положителен отговор.

— Аз работех за Колтър. — Той я гледаше втренчено и не ѝ позволяваше да откъсне очите си от неговите. — Бях управител на ранчото му дълги години. Запознах се с Натали, когато Колтър вече бе женен за нея. Не беше щастлива, но пък домът на Колтър никога не е бил особено щастливо място. Не след дълго осъзнах, че се влюбвам в нея. — Гласът му звучеше без следа, от каквато и да е емоция. — Трябваше да си тръгна още тогава, но не можах. Не и докато си мислех, че тя има нужда от мен. Но когато осъзнах, че няма — е, трябваше просто да избира дали да ме уволнят, или да напусна. Хвърлих ези-тура. — Устата му се сви иронично. — Такава е историята. Доволна ли си?

— Не — промълви тя.

— Съжалявам, че не можах да ти разкажа подробности за нашата връзка, но такава просто нямаше — отвърна с равен глас Травис.

— А другите имена на картичката са на децата им? — Ларейн се чувстваше крехка и уязвима като черупката на яйце, над което е надвиснал огромен чук.

— Миси е дъщерята на Колтър от първия му брак. Рики е племенникът на Натали. Стефани... е тяхната дъщеря.

— Травис, съжалявам! — Сърцето я болеше за него.

— Така ли, Рейни? — отвърна предизвикателно Травис и повдигна подигравателно вежди. — А аз — не.

Гърлото ѝ се сви конвулсивно и тя извърна лицето си.

— Не зная какво да кажа.

— Нито пък аз. — В гласа му се усещаше сподавен гняв, който всеки момент можеше да експлодира. — Мислех, че си се променила, но съм се лъгал.

— К-какво? — заекна слисано Ларейн.

— Веднъж да оставя бюрото си отключено, и те намирам да тършуваш из него. — В гласа му отново се долавяше презрение.

— Казах ти, че не търсех нищо определено — отново запротестира тя. — Всичко стана съвсем случайно.

— Искаш ли да видиш банковото ми извлечение? — Травис я изгледа със студени очи.

— Не ме интересуват парите. — Ларейн се намръщи.

— Като изключим собствената ти персона, мислех, че парите са единственото нещо, от което се интересуваш — подигра ѝ се той.

— Преди може и да е било така — призна тя. — Но...

— ... Но вече не е. — Травис довърши изречението вместо нея. — Не те бива да лъжеш повече, отколкото да изпълняваш роли. Пригответи се да събереш нещата си и да си заминеш за Калифорния вдругиден.

— Но...

— Ще ти дам парите, които ти трябва. — Предложението му я засегна дълбоко.

— Не искам да ми даваш пари!

— Можеш да го смяташ за прощален подарък — натърти Травис. — Ти си свикнала да получаваш подаръци от мъже.

Той грабна шапката си и се насочи към вратата, като прекоси разстоянието с няколко огромни крачки. Когато мрежестата врата се затръшна с трясък зад гърба му, Ларейн подскочи. Още една врата бе затръшната пред нея. Травис щеше да ѝ плати, за да си замине. Вече не я искаше при себе си.

Ако ѝ бе дал парите преди два месеца, тя щеше да го целуне за благодарност и весело да отпътува за Калифорния. Но сега единственото място, където искаше да се намира, бе тук, в това ранчо, заедно с него. Травис не искаше тя да остане. Искаше да напусне дома и живота му.

Душата на Ларейн се сви в ледена буца от неутешима болка. В цялата ситуация имаше толкова много ирония, но тя не ѝ се стори комична. Не можеше да вини никого, освен себе си. Това бе урок, който не бе разчитала да научи — как да понесе болка, която я раздира чак до сърцевината на нейната същност. Не чувстваше горчивина. Заслужаваше наказанието си — така ѝ се падаше, щом бе водила такова повърхностно и безсърдечно съществуване, преди да срещне Травис.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бе подредила багажа си в един от куфарите, а вторият стоеше пълен само до половината. Опитваше се да събере вещите си през целия ден, но все си намираше извинения да отложи тази задача. Първо се зае да пере, за да може всичките ѝ дрехи да са чисти. За да има достатъчно дрехи, с които да напълни пералнята, изпра и дрехите на мъжете — поне тази причина използва за пред себе си.

Разбира се, трябваше да приготви храната и да измие чиниите след това. Хранеха се в тишина, като нито Травис, нито Ларейн промълвиха повече от няколко думи. Джо бе забелязал леденото им мълчание, но вероятно не знаеше причината, нито това, че Ларейн си заминава.

Убеждавайки себе си, че не иска да остави къщата мръсна, Ларейн старателно бе изчистила всяка една от стаите. Но сега беше вечер и тя стоеше сама в къщата. Не можеше да си търси повече извинения и се зае с приготвянето на багажа. Загледа се в куфара, който стоеше отворен на стола. Въздъхна примирено и облече нощницата си. Приготви дрехите, с които щеше да е на следващия ден — навик, придобила съвсем отскоро.

Зае се да прибира сгънатите дрехи от гардероба в куфара. Той постепенно се пълнеше, както и очите ѝ. Накрая сълзите преляха през гъстите ѝ мигли и се затъркаляха надолу по бузите ѝ. Подсмърчането ѝ в усилие да ги възпре премина в сподавено хлипане.

Най-накрая се отказа да се бори с пороя на сълзите, строполи се на леглото и зарева с глас. Не плачеше, че нещата не се бяха развили както желаше, нито от наранена гордост. Плачеше, защото единственият човек, когото бе обичала някога, я отпращаше. Неудобното легло с дюшека на буци се разтресе от хлипането ѝ.

— Рейни? — Стори ѝ се, че чува гласа на Травис, загрижен и внимателен.

Една ръка я докосна по рамото и тя разбра, че не ѝ се причува. Стреснато се претърколи и се отдръпна от ръката му. Видя със

замъглените си очи как той седна на крайчеца на леглото. Мъжественото му лице се намръщи при вида на облените ѝ в сълзи бузи. Можеше да си представи колко ужасно изглежда — с подути и зачервени очи и с мокри къдрици, залепнали за страните ѝ.

— Какво ти е? — попита я Травис.

Ларейн му обърна гръб и седна на леглото. Не искаше той да я вижда в такова състояние.

— Нищо. — Сподавеният ѝ отговор дойде между две хлипания. Опита се да изтрие сълзите си, но на тяхно място се затъркаляха нови.

— Защо плачеш? — Травис не повярва на лъжата ѝ.

— Не плача! — Ларейн болезнено се засмя, за да отрече думите му. — Това са крокодилски сълзи, не виждаш ли?

— Не, не виждам.

Стоманените му пръсти обхванаха раменете ѝ и я принудиха да се обърне към него. Тя безпомощно се опита да го отблъсне с немощните си ръце, но усилието ѝ се оказа напразно. Държеше главата си извърната настрана, притиснала брадичка към рамото си, а разрошената ѝ черна коса падаше върху лицето ѝ, за да го скрие от погледа му. Травис изглеждаше също толкова решен на всяка цена да види какво толкова крие Ларейн. Когато поиска да махне косата от лицето ѝ, тя се изплъзна и избута ръката му.

— Махни се! Остави ме сама! — каза умолително.

Той зарови пръсти в косата ѝ и обхвана брадичката ѝ с голямата си длан. Повдигна лицето ѝ към своето. Ларейн здраво стискаше очи, но от тях извираха потоци от сълзи, които се прецеждаха през гъстите ѝ мигли. Всеки път, когато си поемеше въздух, дишането ѝ звучеше като хлипане.

— Това са истински сълзи — отбеляза Травис.

— Защо си тук? Какво искаш? — изхлипа Ларейн. С треперещи ръце направи опит да се освободи от желязната му хватка.

— Знаех, че събираш багажа си, така че дойдох да ти върна гримовеите — обясни той. — Нали ти обещах да ти ги върна, когато си тръгваш.

— Гримовеите ми? — Ларейн истерично се разсмя през сълзи. — Господи, не е ли страхотно! Бях забравила напълно!

Травис здравата я раздрусва и това прекъсна истеричния ѝ смях, но същевременно я лиши от малкото контрол, който дотогава успяваше

да упражни над сълзите си. Вече не се стремеше да ги възпира, а просто зарови лице в дланите си и заплака наново.

Не оказа ни най-малка съпротива, когато Травис я взе в прегръдките си и притисна главата ѝ към гърдите си. Това бе единственото място на света, където искаше да се намира, каквато и да бе причината за това. Чувстваше утеха и топлина, нещо силно и стабилно, на което да се опре.

— Рейни, какво ти е? — запита я Травис с тих и успокояващ глас.

— Прегърни ме, Травис! Моля те, просто ме прегърни! — бе всичко, за което го помоли.

Той я притисна плътно до себе си, а тя зарови лице в него и продължи да плаче. Вкопчи се в плата на ризата му, сякаш се страхуваше, че ще я пусне. Дрехата му се напои със солената река на сълзите ѝ.

Когато плачът ѝ най-накрая премина в тихо хлипане, тя почувства нежния натиск на устните му по косата си. Сгуши се в него като котка, която иска да бъде погалена. Травис отново я целуна, този път — по слепоочието, а после — по челото и по мокрите ѝ очи. Устните му поеа влагата и продължиха надолу по страните ѝ — сякаш искаше да изпие болката ѝ. Ларейн повдигна лицето си, оставяйки се на нежните му грижи.

Скоро сетивата ѝ, упоени по-рано от мъката, започнаха да се пробуждат. В топлината на целувките му имаше нещо повече от желание да я успокои. Ръцете му не просто я прегръщаха, а галеха гърба и раменете ѝ.

Когато устните му се приближиха до нейните, Ларейн леко помръдна главата си, само на сантиметър, но това бе достатъчно. Устните му се впиха в нейните и жадно поеа трептящата им мекота, която бе избягвал досега. Тя усети соления вкус на собствените си сълзи, но това само увеличи жаждата, която двамата изпитваха един към друг.

Ръцете ѝ се плъзнаха около врата му и тя зарови пръсти в гъстата катраненочерна коса. Гладката материя на нощницата ѝ позволяваше на дланите му да описват бавни еротични кръгове по тялото ѝ. Травис я повдигна и я сложи да седне в скута му, като я притисна плътно до себе си.

Синята коприна върху нея се бе усукала и вдигнала нагоре. Тя чувстваше грубия плат на джинсите му с голите си бедра. Копчетата на ризата му се бяха отпечатали по кожата ѝ.

Устните му си играеха с нейните, а после се прехвърлиха върху ухото ѝ. Горещият му дъх възпламеняваше сетивата ѝ. Леко гризна меката част на ухото ѝ, а после се насочи към матовобялата извивка на врата. Чувственото изследване сякаш топеше костите ѝ, все едно бяха от восък, и вълни на неопикуемо удоволствие плъзваха по тялото ѝ.

Презрамката на нощницата се плъзна и оголи рамото ѝ. Ларейн отметна глава назад, наслаждавайки се на целувките, с които той обсипваше шията ѝ. Потопи се в свежата и чиста мъжка миризма на тялото му, която опияняваше и омагьосваше. Сякаш се носеше из седмото небе и всеки миг щеше да стигне до слънцето — къпеше се в златна светлина, гореше в кехлибарени пламъци и се замайваше от магията на докосванията на целувките му.

Потърси с пръсти лицето на Травис и те потрепериха над силните мъжествени контури на чертите му. Повдигна главата му, за да намери рязко очертаните му устни със своите. Устните им се сляха жадно и някаква първична страст забушува в телата им. Сърцето ѝ биеше с ударите на барабан край езически огън. Ларейн обсипа с влажни целувки лицето му.

— Люби ме, Травис! — промълви с дрезгав глас тя. — Дори да е само този път.

— Ще го направя! — Без да я изпуска от ръцете си, Травис бавно се наклони назад, докато двамата легнаха един до друг на леглото.

Тя усети нетърпението в гласа му и разбра, че се разкъсва от същата нужда като нея. Ръцете му се плъзнаха през корема и обхванаха женствената пълнота на гърдите ѝ. Те се наляха от докосването му с цялата любов, която тя изпитваше към него. Бе готова да пожертва гордостта си, за да усети какво е да бъде притежавана от него.

— Няма значение дали си представяш, че съм Натали — предаде се напълно Ларейн. — Само ме люби, Травис!

Устните му брутално притиснаха нейните сякаш за наказание, задето бе призовала един призрак. Също така грубо се спуснаха по врата ѝ. Едва наболата му брада одраска кожата ѝ. Притисна с ръка хълбоците ѝ плътно към себе си, позволявайки ѝ да почувства твърдостта на мускулите му и стаеното желание.

— Не мога да те прегръщам, Рейни, и да си представям, че си Натали. — Дъхът му опари кожата ѝ.

Ларейн се почувства отблъсната и потрепери. Надеждите ѝ започнаха да се изпаряват. Искаше ѝ се той да изпитва чувства, докато прави любов с нея, дори и обектът на тия чувства да е някоя друга. Не искаше всичко да бъде просто едно физическо сливане, продиктувано от похот.

— Когато си в ръцете ми и те целувам и докосвам, чувствам само теб! — Гласът му сякаш вибрираше по кожата ѝ. — Не мога да те прегръщам и да си мисля за друга.

Ларейн рязко си пое дъх, а след това сякаш не бе в състояние да издиша. Голямата му ръка смъкваше падналата презрамка през ръката ѝ. Докосването на силните му пръсти караше кожата ѝ приятно да настръхва.

— Но Натали... — Тя спря, уплашена да не го разбере погрешно.

Травис насочи вниманието си обратно към устните ѝ, които бяха нежно разтворени.

— Ти не ми служиш за заместител, Рейни. — Думите прозвучаха като обещание.

Смъкна деколтето на нощницата ѝ, а другата презрамка се впи в ръката ѝ. Погали новооткритата територия, покори планините на гърдите ѝ до розовите връхчета. Докосването му засили възбуденото объркване, което тя изпитваше.

Ларейн искаше същата свобода да го докосва навсякъде, затова разкопча останалите копчета на ризата му. Твърдите мускули на гърдите му горяха. Къдриви тъмни косъмчета погъделичкаха дланите ѝ, сега чувствителни до крайност като всяка друга част от тялото ѝ.

В един миг тя цялата пръскаше искри в прегръдките му, а в следващия Травис се изправи и седна на леглото.

Объркана, Ларейн се повдигна на една ръка. Протегна се към него, защото го искаше до себе си.

— Не ме оставяй, Травис! — Съзнаваше, че го умолява, но това нямаше значение за нея.

Погледът му, който я изгаряше, обходи разрошената гарвановочерна коса, спусна се по мекотата на лицето ѝ и се спря върху полусмъкнатата нощница. Бавно се върна към очите ѝ, които го гледаха с молба.

— Няма да те оставя — каза ѝ той и бързо смъкна ризата от раменете си. Хвърли я върху куфара ѝ.

После се наведе отново над нея и смъкна другата презрамка, преди да я прегърне плътно до себе си. Почувства мекотата на кожата ѝ с голите си гърди. Без да бърза, целуна клепачите ѝ и я накара да затвори очи. Успокоена от отговора му, Ларейн също нямаше желание да бърза. Искаше ѝ се да удължи колкото се може повече времето, прекарано в прегръдките му.

— Защо плачеше? — Целуна я по ухото. — Така и не ми каза.

Знаеше толкова много за нея, а скоро щеше да я познае цялата. Нямаше никакъв смисъл да крие истината. Ларейн се учуди, че не се бе досетил за причината. Струваше ѝ се, че с действията си я бе направила очевидна.

— Не искам да заминавам утре — призна тя.

— Мислех, че нямаш търпение да се върнеш в Калифорния. — Подръпна висулката на ухото ѝ, а горещият му дъх възбуди нервните ѝ окончания.

Тя отрече:

— Искам да остана тук.

— Докога? — промълви Травис.

Смяташе да му отговори, но устните му се притиснаха към нейните и дългата опияняваща целувка я накара да забрави мисълта си. След целувката не ѝ остана достатъчно време, за да се опомни. Травис се плъзна по-надолу и зацелува гърдите ѝ, а тя се изгуби във водовъртежа на усещанията. Жълти пламъци препуснаха по вените ѝ, запалени от интимното докосване на езика му. Когато цялата затрепери и се превърна във vyplъщение на страстното желание, той се върна обратно към устните ѝ.

— Обичам те! — промълви тя несъзнателно в израз на безграничната радост, която изпълваше сърцето ѝ.

Устните му замръзнаха за миг. Вдигна глава и обхвана с длани лицето ѝ. Леко се намръщи и я изгледа изпитателно.

— Какво каза? — попита я настойчиво.

Ларейн нямаше намерение да вземе обратно думите си, независимо от унижението, което можеше да ѝ струва.

— Обичам те, Травис!

— Разбираш ли какво говориш? — Устните му се бяха свили гневно.

Неспособна да срещне черния мрак в неговия поглед, Ларейн се вгледа в загорялата кожа на врата му. Обходи с очи мускулестите му рамене и буйната растителност, която покриваше гърдите и се спускаше надолу, стеснявайки се, към плоския корем.

— Обичам те! — повтори тя. — Не искам да си тръгвам утре. Искам да остана тук.

— Залагаш на сигурно, нали, Рейни? — Сарказмът в гласа му я накара да вдигне поглед. — Да не би да си решила, че може и да ставам за съпруг, след като бездруго нямаш кой знае какви перспективи в Калифорния?

Съмнението в искреността на чувствата ѝ я нарани. Болката проблесна в тъмните ѝ очи.

— Наистина те обичам, Травис! — каза му с тих глас.

— Достатъчно, за да се откажеш от коктейли и тържества, от бижута и маркови дрехи? — Той беше скептично настроен. — Тук няма никакъв лукс и блясък. Само знойно слънце, прах и усилна работа. Това ли искаш за себе си?

— Имала съм блясък в живота си... Както и някаква слава все пак. Всичко това е лишено от смисъл, Травис — прошепна Ларейн, опитвайки се да сподави мъката, която бе заседнала като буца в гърлото ѝ. — Погледни ръцете ми. Ноктите ми са ниско изрязани, имам и няколко мазола. Знам какво говоря, като ти казвам, че искам да остана тук.

— Така ли, Рейни? За бога, наистина ли знаеш? — Гласът му прозвуча почти отчаяно, а дланите му инстинктивно притиснаха лицето ѝ, причинявайки ѝ болка. — Може да минат години, преди да мога да си позволя, което и да е от удобствата, за които си мечтаеш.

— Не искам да получавам нищо — запротестира тя. — Искам единствено да те обичам и да ти помагам, искам да работя с теб, за да стане това най-хубавото ранчо в Юта. Знам, че ти е трудно да повярваш на тези думи, когато ги изричам аз. И на мен ми звучат странно, но дълбоко в себе си вярвам, че е така.

Стегнатите му мускули започнаха да се отпускат.

— Значи не мразиш престоя си тук? Целия този черен труд? Изолацията от света? — продължи с въпросите си той.

— Имах доста работа, но това не ми пречеше. До известна степен даже ми харесваше. — Това бе нещо, за което й трябваше доста време, за да си го признае. Ларейн леко прокара ръка по силното му рамо. — Освен през нощта. Чувствах се самотна в тази празна къща. — Тя го изгледа с любящи очи, които галеха жизненото му и мъжествено лице. — Ще спиш ли с мен тази вечер, Травис, така че да не се чувствам самотна в това легло?

Стори й се, че чу как той тихичко се засмя. Устните му лекичко гризнаха нейните.

— Щом си се чувствала самотна тук... — Топлият му дъх се смеси с нейния. — Трябваше да пробваш в онази барака! Беше истински ад да спя в походното легло и да си те представям в моето.

— Това наистина ли те притесняваше? — прошепна тя.

— Да ме притеснява? Ти ме притесняваш от мига, в който те видях застанала в онази гореща поза до колата, при първото ти идване със Сам. — Травис я целуна грубо, като по този начин притисна устните й към бисернобелите й зъби. След като я наказа така, една минута по-късно натискът му отслабна. — Затова и се пренесох в бараката. Сигурен бях, че няма да спиш сама, ако остана под един покрив с теб.

— Наистина ли? — Ларейн се отдръпна назад, като искаше да види лицето му.

— Да, наистина. — Една усмивка направи по-дълбоки ъгълчетата на устните му.

— Но... защо? — Тя не можеше да го разбере.

— Веднъж вече се изгорих, като се влюбих в неподходящата жена. Не исках да ми се случи пак. Проблемът е в това, че не успях да направя кой знае какво, за да го предотвратя.

— Искаш да кажеш... че си обичал Натали? — Тя си пое дълбоко въздух. — Че почти те карам да я забравиш?

— В началото беше така. Но не ми трябваше много, за да разбера, че когато те целувам, съвсем не мисля за Натали. — Травис я целуна отново, сякаш за да го докаже, и мина доста време, преди да й позволи да си поеме дъх.

— Още ли я обичаш? — запита го Ларейн. Ръцете му започнаха поредица от възбуждащи милувки. Скоро отговорът нямаше да я интересува изобщо.

— Не и по начина, по който я обичах някога. Тя значи нещо за мен, възхищавам ѝ се. Ако утре има нужда от помощта ми, бих се притекъл веднага — каза ѝ Травис. — Бях нежен и готов да я защитя — такива бяха чувствата ми към нея. А любовта ми към теб е силна и жестока. Нещо, което не мога да контролирам.

Разтърсена от признанието му, Ларейн обви ръцете си около него, твърде щастлива, за да каже нещо. Когато се опита да скрие лицето си в извивката на врата му, Травис го обхвана с длани и настойчиво я целуна. Тя се отдаде на наслаждението и страстта на прегръдката му. Остави се в ръцете на експерт, от когото щеше да получи следващите уроци по изкуството да даваш.

— Можем да стигнем до Невада на сутринта и да се оженим в Елай — каза ѝ Травис. — Освен ако не искаш да отидем тази вечер. — Ларейн потрепери от страстта, която той съзнателно бе възбудил у нея.

Травис потърка бузата си с леко набола брада в нейната и я предупреди:

— Няма да имаме меден месец, Рейни. Не мога да се откъсна от ранчото.

Пръстите ѝ любвеобилно докоснаха изваяните му черти, тъй силни и мъжествени.

— Да не мислиш, че това ме интересува? — прошепна тя, а после се усмихна. — Госпожа Травис Маккриа също няма да може да отдели време за това.

Когато Травис вдигна глава, тя прекара връхчетата на пръстите си по категоричните очертания на устните му. Преди да успее да отдръпне ръката си, той ги целуна всяко поотделно. Очите му се срещнаха с нейните.

— Рейни Маккриа. Това име никога няма да украсява филмовите афиши. Съжаляваш ли? — попита я.

— Ни най-малко! — увери го тя. Стори ѝ се, че името звучи направо вълшебно. — Притежавам нещо много по-прекрасно, отколкото измисленият свят на киното може да сътвори. Защо да съжалявам?

— Искам само да си напълно сигурна — каза Травис.

— Повярвай ми, сигурна съм! — уверено отвърна Ларейн.

Травис се претърколи по гръб и я придърпа върху себе си. Постава длани над талията ѝ, а после бавно ги плъзна към гърдите.

Нощницата ѝ се спусна още малко надолу, но едно мускулесто бедро спря пътя ѝ. Ларейн прибра косата зад ушите си и се наведе да го целуне.

Той се извърна за миг и я попита:

— Сигурна ли си, че искаш да превърнеш тази стая в кабинет?

Лишена от устните му, Ларейн се задоволи с малката трапчинка под нея.

— Защо, ти не искаш ли?

— Идеята е добра — съгласи се той и плъзна ръка надолу по гърба ѝ. — Но си мислех, че би било добре детето, което ще бъде заченато в тази стая, да спи тук, докато порасне достатъчно, за да спи само в стаята си горе.

— Дете?! — В гласа ѝ прозвуча паника.

— Не искаш ли да си имаш семейство? — Травис я целуна по устните, които избягваше преди малко.

— Не знам — промърмори тя. — Травис, не знам дали ще мога да се грижа за едно бебе. Никога преди не съм държала бебе в ръцете си. Ами ако го изпусна?

— Няма — засмя се той. — Ще експериментираме с първото. А после, в зависимост от това колко бързо се учиш, ще решим с колко да увеличим семейството.

От неговата уста звучеше толкова просто и лесно. Травис наистина вярваше, че тя може да се справи с всичко. И понеже той го вярваше, Ларейн също бе готова да повярва. Идеята да прегръща едно тъмнокосо и тъмнооко бебе не ѝ се струваше чак толкова плашеща. Всъщност се чувстваше даже леко въодушевена от тази мисъл.

— Веднага ли искаш бебето? — попита го тя.

— Природата налага да се чака известно време. — Травис нежно се присмя на невежеството ѝ по отношение на бебетата и грижите по тях. — Не знам за теб, но аз не съм особено млад, а и не се очаква да се подмладявам в бъдеще. Предпочитам да не отлагам прекалено дълго.

Тя докосна сребристите кичури, които контрастираха рязко с катраненочерната му коса.

— Ти си в разцвета на силите си, Травис.

— Мислиш ли? — Едно дяволито пламъче проблесна в очите му и устните му се стрелнаха към нейните.

Обхвана я със силните си ръце и телата им се претърколиха върху дюшека. Ларейн разполагаше само с един миг, за да се удиви колко добре прилягаше дребната ѝ фигура към неговия едър ръст — различията между тях бяха донякъде приятни, дори нещо повече от приятни. Това откритие скоро бе заличено от съзнанието ѝ от изгарящия огън на целувките му. Тя съсредоточи цялото си внимание към неговите и своите желания. Когато бе разпалил страстта ѝ до степен на едва контролируема възбуда, тя почувства как тялото му се отделя от нейното.

— Не, Травис! — Ларейн панически заби нокти в мускулестата плът на раменете му. — Нали няма да постъпиш като джентълмен и да отидеш да спиш в бараката? — запротестира тя с глас, който издаваше болезнен копнеж.

— Веднъж вече ти казах, че не съм джентълмен.

Ботушът му падна на пода с глухо тупване.

Издание:

Джанет Дейли. Заради Майк. Страна на желанията

Американска. Първо издание

Джанет Дейли. Заради Майк

Преводач: Росица Палазова

Джанет Дейли. Страна на желанията

Преводач: Мария Христофорова

Редактор: Димитрина Ковалакова

Художник: Георги Станков

Коректор: Атанаска Кузманова

ИК „Хермес“, София, 2000

Отпечатана 2000 г.

ISBN: 954-459-790-5

Janet Dailey

Оригинално заглавие: FOR MIKE'S SAKE Copyright © 1979 by
Harlequin Enterprises B. V.

Оригинално заглавие: A LAND CALLED DESERET Copyright ©
1979 by Janet Dailey All rights reserved.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.